

3 1761 04117 9656

PA

4035

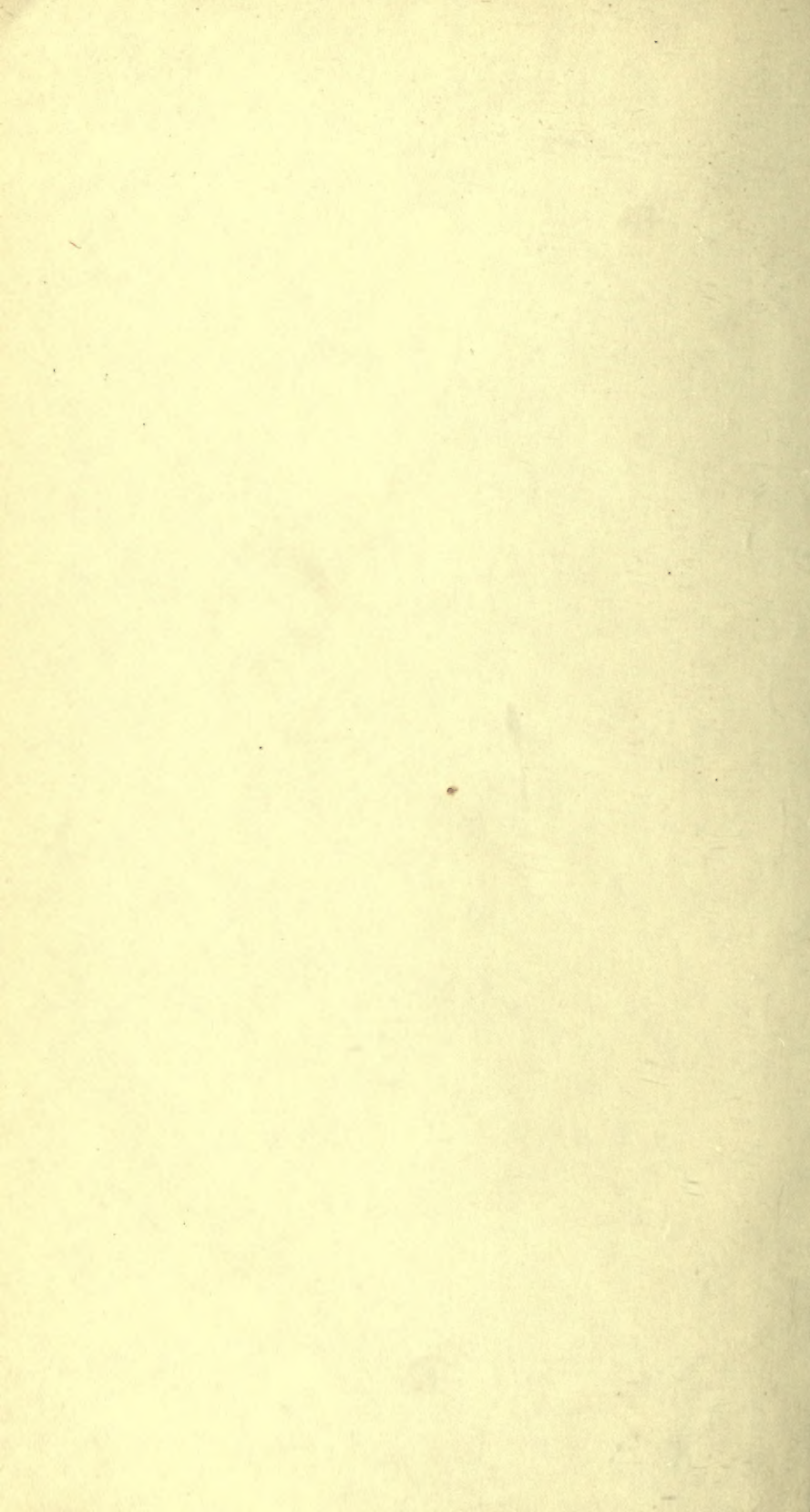
H4

1851

HANDBOUND
AT THE

UNIVERSITY OF
TORONTO PRESS

HERACLITI
ALLEGORIAE HOMERICAE.

EDIDIT

E. MEHLER,

LITT. HUM. ET PHIL. DOCT.

LUGDUNI-BATAVORUM,
APUD **E. J. BRILL**
Academiae Typographum.

MDCCCLI.

PA

4035

H4

1851

821608

PRAEFATIO.

Quod suspicati erant Conradus Gesnerus et Thomas Galeus, Heracliti librum de Allegoriis Homericis istis libris manuscriptis, quibus ipsis uti licuerat, non integrum contineri, quoniam apud Eustathium sub Heracliti nomine nonnulla repraesentarentur, quorum nullum in opere Heracliteo adesset vestigium: id simulatque huius saeculi initio bibliothecae Vaticanae *κειμήλια* Parisias migraverant, non amplius coniciendo opus erat colligere, quum essent inter istos Codices Vaticanos, quibus manifesto demonstraretur, quam recte atque acute viri isti iudicassent. Quum enim in operis istius, quod inscriptum est » *Notices et Extraits de la bibliothèque impériale,*” volumine VIII. pag. 238 mentio facta esset duorum codicum Vaticanorum, 305 et 871, qui Heracliti Allegorias Homericas, atque in iis multa continerent, quae in impressis huius libri editionibus desiderarentur, mox ex iis, quae Bastius in annotationibus ad Gregorium Corinthium Schaeferi et in Epistola critica ad Boissonadum, et C. B. Hasius in Bredowii Epistolis Parisiensibus ex iis codicibus, praecipue e priore, publici iuris fecerant, omnibus manifestum est factum,

eos libris ab Heracliti editoribus adhibitis non solum esse integrioris, sed etiam multo praestantiores. Nec tamen e tanto diligentissimorum philologorum numero ullum spes redintegrandi scriptorem, cui pulcherrimos Alcaei Anacreontisque versus servatos debemus, adeo potuit allicere eoque adigere, ut novae parandae Heracliti editionis consilium susciperet, et integrae, et superioribus emendatioris; donec Cobetus, Franciae Italiaeque bibliothecas quum perlustraret et in iis collationum anecdotorumque thesauros colligeret, quos admirabundi videmus, quibus viri uti licet institutione et familiaritate, quosque mox laeti excipient, quibuscumque Graecarum literarum salus cordi est; donec Cobetus, inquam, etiam Heraclito exstitit sospitator, quum non solum Allego-riarum istud supplementum e Cod. 305 describeret, annotata alterius Codicis varietate, sed etiam accuratam e libris Vaticanis conficeret iam editae Allego-riarum partis collationem. Novum praeterea futuro editori paravit auxilium tertio indagato Heracliti codice Vaticano, mutilo illo quidem, sed bonae frugis pleno in illis, quae praebet. Quae omnia mihi, quem sciebat Heraclito operam dedisse, tradidit Cobetus, quibus uterer pro meis. Cuius vero et hanc insignem liberalitatem praedicare, et extollere, quae in me multa et magna contulit reliqua beneficia, non huius videtur esse loci. Quibus igitur instructus auxiliis, ad novam Heracliti parandam editionem accessi, haec sunt:

1. Codex Vaticanus 305 (V. Notices et Extraits

Tom. VI, p. 496 et Tom. VIII, pag. 238, C. B. Hase in Bredowii Epistt. Parisiens. pag. 243), ab Hasio perperam, ut videtur, bibliothecae Vaticanae trecentissimus *tertius* appellatus, de quo ipse Cobetus haec annotavit. » In Cod. Vatic. 305, bombycino, formae IV, saeculi XIV, reperi partem extremam libri de Allegoriis Homericis Heracliti. Codex est satis difficilis ad legendum, hic illic corrosus a tineis. Fol. 171 huius Codicis exstat liber *Πορφυρίου φιλοσόφου Ὀμηρικῶν ζητημάτων βιβλίον α΄*. Explicit fol. 184 *ἔπειτα δὲ Νέστωρ φησὶν ἀλλ' ἄνδρας κτείνωμεν*. Spatium vacuum duorum fere versuum capax; tum fragmentum non nominati auctoris initio mutilum incipit: *θεῖναι θαλάσση καὶ ταρτάρω. πᾶς γὰρ ὁ μῦθος ἠλληγόρηται περὶ τῶν ἐν ἀρχῇ τεττάρων στοιχείων*. Agnovi librum Heracliti et laetissimus vidi in fine esse integrum." (D.)

2. Codex Vaticanus 871, cuius accuratiorem descriptionem non dedit Cobetus; at dixit mihi formae esse VIII atque saeculi XV. De quo cff. quae sunt apud Hasium l. l. p. 244, et quae monuit Bastius in Schoellii Repertorio, Tom. I. p. 65: » Ce précieux manuscrit est beaucoup plus complet, que le texte imprimé, surtout vers la fin, où toutes les éditions ont une lacune. Gale s'était aperçu, qu'il y manquait quelque chose, mais on ignorait alors, qu'il existât un manuscrit, qui y suppléoit. Cependant, avec ce supplément même, Heraclide n'est pas encore complet" (A.).

3. Codex Vaticanus 951, qui fragmentum Hora-

cliti continet ab initio usque ad extremum caput XV, quique explicat in vocabulis τοῦς ὀνομαζομένους ἀποτροπιασμούς. De quo praeter numerum nil habeo, quod possim referre. (B.)

4. Ad emendandum Heraclitum quanti pretii essent Scholia Veneta (B) in Homerum, post Schowii demum publici iuris factam editionem a Villoisono divulgata, Hasius l. l. et indicavit et luculentissimis demonstravit exemplis. Magna enim operis Heraclitei pars in scholiis istis continetur, modo omisso, modo addito, modo obscurato Heracliti nomine. Idem de scholiis veteribus in Odysseam Buttmannus monuerat, qui quam diligentissime singulos Heracliti locos indicavit. Quam vero negligenter in Homeri Codicibus Venetis describendis et conferendis versatus fuerit Villoisonus, nil attinet monere post graves virorum doctorum omnium paene, qui Homerum attigerunt, criminationes et querimonias. Bonum factum igitur, quod novam ab eodem Cobeto confectam Codicis Ven. B. collationem adhibere mihi contigit, in qua et multa continentur, quae difficiliora scilicet lectu Villoisonus omiserat, et emendantur innumerabilia paene vitia, quibus scatent scholia, qualia ex isto codice hauerat Villoisonus et a Villoisono mutuatus est Bekkerus.

5. Neque Bibliotheca Leidensis in opere conficiendo ἔργον mihi detrectavit. Servantur enim in ea bibliotheca quatuor Opusculorum Mythologicorum Galei exempla, quibus usi fuerant Hemsterhusius, Valckenaerius, Ruhnkenius et Wyttenbachius, quorumque in marginibus praeclari isti viri emendationes aliquot

et annotationes quantivis pretii adscripserant. Quas pro humanitate illa, quam omnes philologi noverunt atque uno ore celebrant, proque eximia erga me studiaque mea benivolentia Heraclito meo ornamento esse voluit bibliothecae spectatissimus praefectus, I. Geeliius.

Editionibus in textu constituendo usus sum quantum scio quae prodierunt omnibus. Quas singulas recensebo quam brevissime:

1. Allegoriae Homericæ primo typis sunt exaratae Venetiis apud Aldum 1505. fol., ad calcem fabellarum Aesopi et Gabriae inde a pag. 96. Falso enim Heynius in calce epistolae ad Schow. pag. xxxiv Heraclitum pag. 86 incipere indicavit; errore enim typographico in editione Aldina ea pagina numero 86, nec ut debuerat, numero 96 est insignita. Continet praeterea iste liber Cornutum; Palaephatum, Orum Apollinem, et proverbia. Textus Heracliti multis locis longe est emendatior, quam in posterioribus editionibus apparet. Quod lubet in nonnullis exemplis ostendere. Pag. 5 (ed. Schow.) Ald. *τρέμεν οὔρεα*. Schow. *τρέμε δ' οὔρεα*. — Pag. 13 Ald. *ἔξισου*. Schow. *ἔξουσίας*. — Pag. 21 et ubicumque hoc vocabulum invenitur *θρυλλοιμενον*. Schow. *θρυλλοιμενον*. — Pag. 109 *κάπρον*. Schow. *κόπρον*. — Pag. 132 *τὸ δροσερὸν τῆς ἱαρινῆς καταστάσεως ἐμφανέστερον ποιῶν*. Schow. *τὸ δροσερὸν τῆς ἱαρινῆς καταστάσεως ποιῶν*. — Pag. 185 *ἐπέκλασεν ὄργην*. Schow. *ἐπήλασεν ὄργην*. Cuius rei, si esset operae pretium, multa praeterea exempla proponere possem.

2. Conradi Gesneri editio, quae vulgata est Basileae 1544. Textus ad Aldinam editionem est expressus. Addita est versio Latina, quam qui accurate contulerit, in ea intelliget multa a Gesnero sagaciter esse mutata atque correctata, quae in ipso textu Graeco emendare religioni ducebat.

3. Repetita est Gesneri editio ad calcem Homeri Odysseae, quae apud Vignonum prodiit a. 1586. Quod prae Gesneri editione sibi habet peculiare, sunt adiectae Mazerii notulae, quae nil aliud continent, quam locos Homericos, qui in Allegoriis occurrunt.

4. Primus nova auxilia textui emendando adhibuit Th. Galeus, qui usus est Codice, quem nomine Manuscripti Anglici designavit, textumque Heracliteum praestantissimis Codicis lectionibus suisque emendationibus receptis exhibuit in Opusculis Mythologicis, Amstelod. 1688, pag. 407—498.

5. Superioris denique saeculi anno 82 Gottingae prodiit Heracliti editio Schowiana. Textus Galeano haud est emendatior, quum Schowio praeter Gesneri Galeique editiones (Aldinam enim non contulerat) nulla in promptu fuerint subsidia critica. Tamen haud ita paucos locos Heracliteos in annotationibus aut ipse emendavit aut futuro editori corruptelae sedem indicando viam munivit. Praemissa est epistola C. G. Heynii ad editorem, in qua » commemoravit nonnulla, quae cum humidae prelo plagulae ad eum afferrentur, subnotaverat et animadverterat. » Quae Heynii annotationes praeter futilia nonnulla multa continent perquam utilia, id quod ex annotationibus

a me textui subiectis manifesto satis apparebit.

Heraclitum, non Heraclidem, ut Gesnero Schowioque erat visum, scriptoris fuisse nomen, non amplius potest esse dubium, quamvis Codicum Heracliteorum auctoritate eatenus tantum in quaestione dirimenda possim inniti, quatenus iis est fides habenda, quae monuerunt Lucas Holstenius in diss. de Porphyrio cap. VIII et Fabricius, B. G. I. p. 133 sq.; quum e Codd. Vaticanis mihi de nomine nil liqueat. At eff. Schaefer. ad Greg. Corinth. pag. 170 et Osann. in praef. ad Cornut. pag. LII. Alia vero multa in promptu sunt argumenta. Ἡράκλειτος excitatur in Schol. ad Hom. Il. Ξ. 200 (Vid. Schaefer. l. l., Iac. Bernays., Heraclit. I pag. 27, meam denique annotationem pag. 101. 3). Eustathius ad Odysseam pag. 1504 ed. Rom. allegoriarum Homericarum scriptores nominat Palaephatum et Characem, addens Ἡράκλειτος, οὐχ ὁ σκοτεινός, ἀλλ' ἕτερός τις, ὁ τοῖς ἀπίστοις προθέμενος ἐμφῆναι πίστιν, unde colligi possit, Eustathium ad eundem auctorem retulisse Allegorias Homericas et libellum περὶ ἀπίστων, qui sub Heracliti nomine circumfertur. Allegoriarum Homericarum cap. 40 exstat in Schol. ad Il. O. 18, addito in fronte Ἡρακλείτου nomine. Descripsit e Cod. Marc. 613 Cobetus scholion ad Od. Δ. 384, cuius hoc est initium: ἠλληγόρηται παρὰ τῷ Ἡρακλήτῳ περὶ τὸν Πρωτέα οὕτως. Quibus omnibus adde Io. Tzetzae Exeges. in Il. pag. 4 ed. Herm.: Ἡράκλειτος δὲ ὁ δεινός, φυσικῶς μὲν, καὶ μὴν καὶ ῥητορικῶς κατὰ τὸ δοκοῦν ἐκείνῳ τὴν ὅλην Ἰλιάδα καὶ Ὀδύσειαν ἠλληγόρησεν. Qui enim

in Schol. ad Hes. Theog. 116 excitatur Heraclitus: ἄλλοι μὲν ἄλλως τῶν φυσικῶν ἀνδρῶν περὶ τῆς τῶν ὄντων γενέσεως φυσιολογοῦσιν, ὁ μὲν τὸ πῦρ τιθεὶς πρῶτον γενέσθαι τῶν ἄλλων, ὁποῖος Ἡράκλειτος, ὁ δὲ τὴν γῆν, ὡς Ἴππων ὁ ἄθεος κτέ., eum Allegoriarum scriptorem intelligendum esse miro errore arbitratus est Th. Gaisfordus (V. Ind. Nom. ad Schol. Theogon. i. v. Heraclitus, Poët. Gr. Min. Tom. III, p. 536).

Reddita iam ratione apparatus critici, quo in textu constituendo sum usus, praefandi probe finem facere possem, nisi essent nonnulla corrigenda vel addenda, quae aptius arbitror a me ipso iam corrigi vel addi, quam ab aliis, qui forte postea publici libelli existent iudices.

Pag. 2. Osannus ad Cornut. p. 20 pro ἐνεσπαργανωμένοις legi iubet ἐνεσπαργανωμένους, quoniam non intelligeret, quo pacto recte dici posset ἐπάρδειν τινὶ τινι. Sed non est hoc loco ἐπάρδειν τινὶ τινι, est ἐπάρδειν ἐνεσπαργανωμένοις τοῖς παισὶ τὰς ψυχὰς γάλακτι, quod quam optime Graece et dici potest et scribi.

Pag. 3. Ubi codicum vitiosam lectionem παντός ἀγνείουσαν λύσιν in πάντως ἀγν. λήμης mutaveram, Badhamius, in praef. ad Euripid. Iphigen. Taur. et Helenam pag. 18, in qua pulcherrimarum emendationum corollarium proposuit, melius ut videtur, coniecit legendum esse παντός ἀγνείουσαν μίσους. » Idem Heraclitus » ait » alibi παντός ἀγνείουσαν ὀλυμπίου μίσους. Obliterata syllaba ους, μῖς in λύσιν ob praecedentem ἀγνείουσαν mutatum est.”

Pag. 3. ἀφανή νεύματι σείων. Sunt fortasse haec verba Ionici systematis fragmentum, quod tamen unde possit esse desumptum, indagare non potui.

Pag. 12. Φοῖβον οὖν κτέ. Excitare debueram Schol. Hom. II. A. 72. Φοῖβον οὖν αὐτὸν ὀνομάζει ὡς λαμπρόν κτέ. Neque recte feci, quod pro λαμπρόν, quod bene se habet, mea coniectura in textum recepta scripsi λαμπρῶν. Cf. Lehrs, Herodiani scr. tr. emend. pag. 458.

Pag. 13. Badhamii emendationem πνίγη χειμῶσιν ἀντιμετρῶν, quam e literis ad Cobetum datis nove-ram, ipse iam auctor publici iuris fecit in praef. ad Eurip. pag. 6.

Pag. 46. φερωνύμος μὲν ὠκεανὸν εἰπὼν τὴν ὕγραν φῦσιν παρὰ τὸ ὠκέως νέειν. Osann. ad Corn. pag. 25: *Legē νέειν.* Quod recte videtur ita censere.

Pag. 58. Coniecturam meam, qua Codicum θεωρητῶν in θνητῶν iudicaveram esse mutandum, non melius potueram fulcire, quam ipso collato Heraclito cap. 58: *νῦν μεταβέβημεν ἐπὶ τὸ θνητῶν πῦρ.*

Pag. 147. In epigrammate isto Antholog. Planud., quod e corruptis Codd. Heracliteorum verbis restitui, grave vitium intactum reliqui, quod ex ipsis Codd. Vaticanorum lectionibus potuerat corrigi. Nihili enim est, quod prioris versus est initio ὀπποίας, pro quo necessario ποίας requiritur. Iam repetita vocabuli ποίας syllaba posteriore prodit, quod ut unice verum est, ita latet in Cod. D. a me proposita scriptura:

Ποίας ἀστὸν Ὀμηρον ἀναγραφώμεθα πάτρης,
Κεῖνον ἐφ' ὃν πᾶσαι χεῖρ' ὀρέγουσι πόλεις;

Pag. 149, ubi restituere mihi visus eram Platonis locum e Phaedro, p. 237. A, incautum me repudiasse veram Platoneque unice dignam lectionem, quae ex Heracliti Codicum quantumvis corruptis vocabulis emicat, Cobetus me docuit. Legendum enim est: "Ἀγετε δὴ, ὦ Μοῦσαι, εἴτε δι' ὠδῆς εἶδος λίγυαι, εἴτε διὰ γένος τι μουσικόν ταύτην ἔσχετ' ἐπωνυμίαν, ξύμμοι λάβεσθε τοῦ μύθου, abiecto foedo glossemate τὸ Λιγύων post μουσικόν ab uno ex iis addito, qui manifestissima atque maxime perspicua interpretando scilicet obscurabant atque pessumdabant. Egit de hoc Phaedri loco, habito Heracliti respectu, Badhamus in praef. ad Plat. Phaedr. p. v et vi, nec tamen verum est suspicatus.

Unum superest, ut commemorem ἄχρι τοῦ μὴ δοκεῖν ἀγνοεῖν, ut Heracliti verbis utar, R. Schmidtii libellum » De Plutarchea quae vulgo fertur Homeri vita Porphyrio vindicanda. Berolini 1850." In quem eximia diligentia magnaque sagacitate conscriptum opportunitatem nactus, qua data nunc non licet uti, accuratius inquirere mecum constitui.

Dabam Leidae, mense Iulio MDCCCLI.

HERACLITI ALLEGORIAE HOMERICAE.

CAPUT I.

Μέγας ἀπ' οὐρανοῦ ¹⁾ καὶ χαλεπὸς ἀγὼν Ὀμήρου καταγγέλλεται περὶ τῆς εἰς τὸ θεῖον ὀλιγορίας. Πάντως ²⁾ γὰρ ἠσέβησεν, εἰ μηδὲν ἠλληγόρησεν· ἱερόσυλοι δὲ μῦθοι καὶ θεομάχου γέμοντες ἀπονοίας δι' ἀμφοτέρων τῶν σωματίων μεμήνασιν. ὥστε εἴ τις ἄνευ φιλοσόφου θεωρίας, μηδενὸς αὐτοῖς ὑπεδρευόντος ³⁾ ἀλληγορικοῦ τρόπου ⁴⁾ νομίζοι κατὰ ποιητικὴν παράδοσιν εἰρησθαι, Σαλμωνεύς ἂν Ὀμηρος εἶη, καὶ Τάνταλος, ἀκόλαστον γλώσσαν ἔχων, αἰσχίστην νόσον ^{a)}. ὥστε ἔμοιγε καὶ σφόδρα συμ-

¹⁾ Fortasse pro ἀπ' οὐρανοῦ legendum est ἀποινεῖ. Corruptela quam facile potuerit oriri, iuxta se posito utroque vocabulo facile intelligitur: ΑΠΟΙΝΕΙ—ΑΠΟΥΝΟΥ. Vocabulum ἀποινεῖ, serioris quidem Graecitatis, exstat (νηποινὲ Atticis fuit in usu) in Schol. ad Aristoph. Thesm. 725 (ed. Bekk.).

²⁾ Ita Vatic. A et B. Schow. πάντη.

³⁾ Ita Vatic. A et B. Schow. ἐφσδρ.

⁴⁾ Hemsterh. τύπου.

^{a)} Eurip. Or. v. 10.

βέβηκε θαναμάζειν, πῶς ὁ δεισιδαίμων βίος, ὁ ναοῖς καὶ τεμένεσι καὶ ταῖς διὰ ἔτους ἑορταῖς προστρεπόμενος ¹⁾, οὕτω τὴν ὀμηρικὴν ἀσέβειαν ἐνηγκάλισται φιλοστόργως, τοὺς ἐναγεῖς λόγους διὰ στόματος ἄγων ²⁾. εὐθύς γάρ ἐκ πρώτης ἡλικίας τὰ νήπια τῶν ἀρτιμαθῶν παιδίων διδασκαλία ³⁾ παρ' ἐκείνῳ τιτθεῖται ⁴⁾, καὶ μονονοῦ ἐνεσπαργανωμένοις ⁵⁾ τοῖς ἔπεσιν αὐτοῦ καθαπερεὶ ποτίμῳ γάλακτι τὰς ψυχὰς ἐπάροδοιεν. ἀρχομένῳ ⁶⁾ δ' ἐκάστῳ συμπαρέστηκε ⁷⁾, καὶ κατ' ὀλίγον ἀπανδρουμένῳ ⁸⁾ ἐς τελείους συνακμάζει ⁹⁾, καὶ κόρος οὐδέ εἰς ἄχρι γήρως

¹⁾ Codd. ταῖς διὰ ἔτους ἐν ταῖς περὶ θεῶν προτρεπόμενος ἑορταῖς. Pro ἐν ταῖς leg. ἑορταῖς, atque del. ἑορταῖς in fine sententiae. Περὶ θεῶν a librario adscriptum esse conicio. Προστρεπόμενος Schowio debetur.

²⁾ Codd. ἄδων. Sed cf. Boisson. ad Eunap. I. p. 288: » Bastius ingeniose correxit διὰ στόματος ἄγων, opportunèque contulit Hom. Il. ζ. 91. Confer supra p. 253."

³⁾ Fort. del. vocabul. διδασκαλία.

⁴⁾ Cf. Bast., Ep. cr. p. 199 contra Heynium, qui pro παιδίων confitetur malle se legere παιδίων in Epist. ad Schow. p. xv.

⁵⁾ Ita Codices. Schowius cum Toupio ad Longin. p. 235 et Ruhnken. ἐνεσπαργανωμένοι. Wyttenbach. ἐνεσπαργανωμένα. Vulgatam recte tuetur Boisson. ad Philostr. Her. p. 311: » Sed ἐνεσπαργανωμένοις recte se habet, si referas non ad ἔπεσε, quod est absurdum, sed ad παισί etc."

⁶⁾ ἀύξομένῳ Wyttenb.

⁷⁾ In animo habuit notissimum illud Menandri: ἅπαντι δαίμων ἀνδρὶ συμπαραστατεῖ.

⁸⁾ ἀπ' ἀνδρουμένῳ Schow. αὐ' ἀνδρ. Wyttenb.

⁹⁾ Legebatur τελείοις δ' ἐνακμάζει. Perexigua lacuna in Cod. A. et Galii MS. erat inter ἀνδρ. et τελείοις.

ἀλλὰ πανσάμενοι διψῶμεν αὐτοῦ πάλιν ¹⁾· καὶ σχεδὸν ἐν πέρας Ὅμηρῳ παρ' ἀνθρώποις, ὁ καὶ τοῦ βίου.

CAPUT II.

Δι' ὧν σαφές οἶμαι καὶ πᾶσιν εὐδηλον, ὅτι ²⁾ οὐδεμία κηλὶς ἐναγῶν μύθων τοῖς ἔπεσιν ἐνεσπείρηται ³⁾· καθαρὰν δὲ καὶ πάντως ἀγνεύουσαν λύμης ⁴⁾ ἰλιάς πρώτη, καὶ μετὰ ταύτην ὀδύσσεια, συμφωνοῦν ἐκατέρω περὶ τῆς ἰδίας εὐσεβείας κέκραγε φωνήν·

Οὐκ ἂν ἔγωγε θεοῖσιν ἐπουρανίοισι μαχοίμην ^{a)}.

Νήπιοι, οἳ Ζηνὶ μενιαίνομεν ἰσοφαρίζειν. ^{b)}

Οἶος μὲν ἐν οὐρανῷ διὰ τῶν ἐπῶν καθιέρωται Ζεὺς ἀφανεῖ ⁵⁾ νεύματι σείων· ὡς δὲ Ποσειδῶνος ὀρμήσαντος ⁶⁾ αἰφνιδίως

τρέμειν οὐρεα ⁷⁾ μακρὰ καὶ ὕλη ^{c)}.

¹⁾ Lacuna inter πάλιν et καὶ in B et Ms. Gal.

²⁾ Ita in cod. B sine lacuna, quae, omisso ὅτι, inter εὐδηλον et οὐδεμία est in Cod. A et Gal. Ms. Angl.

³⁾ Fort. leg. ἐνέσπαρται.

⁴⁾ Codd. παντός ἀγνεύουσαν λύμην. Pro πάντες eodem modo legatur πάντως in Democriti Sententt. (Gal. Opusc. Myth. p. 631): φίλοι οὐ πάντες (leg. πάντως) οἱ ξυγγενέες. Schowius deleta voce λύμην reliqua censet satis convenire. Gesnero eius, quod nos coniecimus, simile quid in mentem venisse, ex interpretatione latina apparet.

⁵⁾ Fort. leg. κεφαλὴν ἀφανεῖ νεύματι.

⁶⁾ Ita Cod. A. et B. Idem Wyttenb. Schow. ὀρμήσαντος.

⁷⁾ Ita Cod. B. — Cod. A cum Schow. τρέμει δ' οὐρ.

a) H. Z. v. 129.

b) H. O. v. 104.

c) H. N. v. 18.

τὰ αὐτὰ δ' ὑπερ Ἑρας ἄν τις εἴποι·

Σείσατο δ' εἰνὶ θρόνῳ, ἐλέλιξε δὲ μακρὸν Ὀλυμπον ^{a)}.
ὁμοίως δὲ Ἀθηναίων παρεστάναι·

Θάμβησεν δ' Ἀχιλεὺς, μετὰ δ' ἐτράπετ', αὐτίκα
δ' ἔγνω ^{b)}

Παλλάδ' Ἀθηναίην, δεινὸν δέ οἱ ὄσσε φάανθεν. ^{b)}

1) Οἴη δ' Ἀρτεμις εἴσι κατ' οὔρεος ²⁾ ἰοχέαιρα
ἢ κατὰ Τηϋγετον περιμήκετον, ἢ Ἐρύμανθον,
Τερπομένη κάπροισι καὶ ὠκείης ἐλάφοισιν ^{c)}.

Ἄ μὲν γὰρ ἐξ ἴσου καὶ κατὰ κοινὸν ὑπὲρ πάντων ἱερο-
πρεπῶς τεθεολόγηται, τί δεῖ καὶ λέγειν; — — μάκαρες
θεοὶ αἰὲν ἔοντες ^{d)}, καὶ — — ἄφθιτα μῆδε' ἔχοντες ³⁾·
ἢ νῆ Δία, δωτήρες ἑάων ^{e)}, καὶ ρεῖα ζῶντες ^{f)}.

Οὐ γὰρ σῖτον ἔδουσ', οὐ πίνουσ' αἶθοπα οἶνον,
Τοῦνεκ' ἀναίμονές εἰσι, καὶ ἀθάνατοι καλέονται ^{g)}.

CAPUT III.

Τίς δ' ἐπὶ ⁴⁾ τοῦτοις Ὀμηρον ἀσεβῆ λέγειν τολμᾷ;

1) Fortasse ὁμοίως δὲ Ἀρτέμιδα, aut simile quid excidit. Dis-
iunguntur saltem, quod desiderabat Galius, hi versus a proxime prae-
cedentibus in Cod. B.

2) Ita Codd. A et B. Schow. οὔρεα.

3) Il. Ω. v. 88 et Hymn. in Ven. 43. Legitur autem in utroque
loco ἄφθιτα μῆδεα εἰδώς. Schow.

4) Codd. ἐπί.

a) Il. Θ. v. 199.

b) Il. Α. v. 199.

c) Od. Ζ. v. 102.

d) Ita v. c. Od. Θ. v. 306.

e) Od. Θ. v. 325.

f) Od. Α. v. 805.

g) Il. Ε. v. 342.

Ζεῦ κιδιστε, μέγιστε, κελαινεφές, αἰθέρι γαίωσ.
'Ἡέλιός θ', ὃς πάντ' ἐφοράς καὶ πάντ' ἐπακούεις,
Καὶ ποταμοὶ, καὶ γαῖα, καὶ οἱ ὑπένερθε καμόντας
'Ἀνθρώπους τίνυσθον ¹⁾, ὃ τις κ' ἐπίορκον ὁμόσση· ^{α)}
'Τμεῖς μάρτυροι ²⁾ ἔστέ τῆς 'Ομήρου θεοσεβείας, ὅτι
πάθεισιν ἐξαιρέτοις ἅπαν νεωκορεῖ τὸ δαιμόνιον ³⁾, ἔπει
καὶ ⁴⁾ αὐτὸς ἔστι θεῖος. εἰ δ' ἀμαθεῖς ⁵⁾ τινας ἀνθρώποι
τὴν ὁμηρικὴν ἀλληγορίαν ἀγνοοῦσιν, οὐδ' εἰς τὰ μύχια
τῆς ἐκείνου σοφίας καταβεβήκασιν, ἀλλ' ἀβασάνιστος ⁶⁾
αὐτοῖς ἢ τῆς ἀληθείας κρίσις ἔρριπται, καὶ τὸ φιλοσό-
φος ῥηθὲν οὐκ εἰδότες, ὃ μυθικῶς δοκεῖ πλάσαι, προς-
αρμόζουσιν ⁷⁾, οὗτοι μὲν ἔρρέτωσαν. 'Ἡμεῖς δ', οἱ
τῶν ἀβεβήλων ἐντὸς περιορρανητῶν ἠγνίσμεθα, σεμνὴν
ὑπὸ νόμῳ τῶν ποιημάτων τὴν ἀλήθειαν ἰχχνεύομεν.

CAPUT IV.

'Ερρίφθω δὲ καὶ Πλάτων ὁ κόλαξ ⁸⁾, 'Ομήρου συκο-
φάντης, ἐνδοξον ἀπὸ τῆς ἰδίας πολιτείας τὸν φυγάδα

¹⁾ Codd. et Edd. usque ad Schow. καὶ οἱ ὑπένερθε καμόντες
ἀνθρώποις τίνυσθον.

²⁾ Ita Codd. A. et B. Schow. μάρτυρες.

³⁾ Codd. ὅτι πάθεισιν ἐξαιρέτοις ἐπὶ νεωκορῆ τὸ δαιμόνιον.
Schow. ἐπῶν νεωκορεῖ τὸ δαιμόνιον. Legendum est haud du-
bie ἅπαν νεωκορεῖ τὸ δαιμόνιον. Idem video coniecisse Boisson.
ad Marin. Vit. Procl. p. 31.

⁴⁾ Codd. et Ed. ἐπεὶ κ'.

⁵⁾ Codd. et Edd. ἀμαθῶς. Heynius item ἀμαθεῖς coniecerat.

⁶⁾ Cod. A ἀλλὰ βασανίσαντος.

⁷⁾ Wyttenb. fort. προαρπάζουσιν.

⁸⁾ Cf. D'Orvill. Miscell. Observ. X. p. 435.

^{α)} Il. Γ. v. 276.

προπέμπων, λευκοῖς ἐρίοις ἀνεστεμμένον, καὶ πολυτελεῖ
μύθῳ τὴν κεφαλὴν διάβροχον. οὐδ' Ἐπικούρου φροντίς
ἡμῖν, ὅς τῆς ¹⁾ ἀσέμνου περὶ τοὺς ἰδίους κήπους ἡδονῆς
γεωργός ἐστιν, ἅπασαν ὁμοῦ ποιητικὴν, ὡσπερ ὀλέθριον
μύθων ²⁾ δέλειαν ἀφοσιούμενος. πρὸς οὓς μέγα δὴ τι στε-
νάξας ³⁾, εἵπομ' ἄν·

⁵⁾ Ω πόποι, οἷον δὴ νῦ θεοὺς βροτοὶ αἰτιόωνται ^{b)}.

Καὶ τὸ πικρότατον, ἀρχὴν ἐκάτεροι τῶν παρ' ἑαυτοῖς
δογμάτων ἔχοντες Ὀμηρον, ἀφ' οὗ τὰ πλεῖστα τῆς ἐπι-
στήμης ὠφέληνται, περὶ τοῦτον ἀχαρίστως εἰσιν ἀσε-
βεῖς. ⁴⁾ ἀλλ' ὑπὲρ μὲν Ἐπικούρου καὶ Πλάτωνος αὐθις
ἰξέσται λέγειν.

CAPUT V.

Νυνὶ δ' ἀναγκαῖον ἴσως μικρὰ καὶ σύντομα περὶ τῆς
ἀλληγορίας τεχνολογήσαι. σχεδὸν γὰρ αὐτὸ τοῦνομα, καὶ
λίαν ἐτύμως εἰρημένον, ἐλέγχει τὴν δύναμιν αὐτῆς. Ὁ
γὰρ ἄλλα μὲν ἀγορευῶν τρόπος, ἕτερά δέ, ὧν λέγει,
σημαίνων, ἐπωνύμως ἀλληγορία καλεῖται ⁵⁾· καθάπερ Ἀρ-
χίλοχος ⁶⁾ μὲν ἐν τοῖς Θρακικοῖς ἀπειλημμένος δεινοῖς
τὸν πόλεμον εἰκάζει θαλαττίῳ κλυδωνί, λέγων ὧδέ πως·

¹⁾ Ita cum Gal. MS. Angl. Codd. A. et B. Vulgo ὅστις.

²⁾ Fort. del. μύθων.

³⁾ Cod. B. μέγα ἐπιστενάξας.

⁴⁾ Fort. ἀχαρίστοι εἰσιν ἀσεβῶς.

⁵⁾ Cf. Arnob. V. 32: Sic et raptus Cereris aliud dicitur, aliud significatur, et sub vulgari simplicitate sermonis latet ratio secreta et alitudo involuta mysterii.

⁶⁾ Proposui hos Archilochi et sequentes Alcaei versus, quomodo editi et emendati leguntur in Bergkii poetis Lyricis, lectionis varietate breviter annotata. Cf. Plutarch. d. Superst. c. 8; Theophr. d.

b) Od. A. v. 32.

Γλαῦκ' ^{a)} ὄρα, βάθους γὰρ ἤδη κύμασιν ^{b)} ταράσσεται
πόντος, ἀμφὶ δ' ἄκρα Γυρέων ὀρθόν ^{c)} ἴσταται νέφος,
σῆμα χειμῶνος· κίχάνει δ' ἐξ ἀελπίτης φόβος.

Ἐν ἱκανοῖς δὲ καὶ τὸν Μυτιληναῖον μελοποιὸν εὐρή-
σομεν ἀλληγοροῦντα. τὰς γὰρ τυραννικὰς ταραχὰς ἐξί-
σου ¹⁾ χειμερίῳ προσεικάζει καταστήματι θαλάσσης.

²⁾ Ἄσυνέτημι ^{a)} τῶν ἀνέμων στάσιν·
τὸ μὲν γὰρ ἔνθεν κύμα κυλίνδεται,
τὸ δ' ἔνθεν· ἄμμεις δ' ὄν τὸ μέσον
ναῖ ^{b)} φορήμεθα σὺν μελαίνα,
χειμῶνι μοχθεῦντες μεγάλῳ μάλα. ^{c)}
πέρ ^{d)} μὲν γὰρ ἄντλος ἰσοπέδαν ἔχει,
λαῖφος δὲ πᾶν ^{e)} ζάδηλον ἤδη
καὶ λάκιδες ^{f)} μεγάλαι κατ' αὐτό. ^{g)}
Χόλαισι ^{h)} δ' ἄγκυραι.

sign. temp. III. p. 798. 11, ed. Schneid.; Soping. ad Hesych. i. v.
Ἐξω Γλαῦκς; Th. Canter, V. L. II. c. 15; Pierson. Verisim. p. 254;
Bredow. Epp. Paris. p. 255.; Th. Bergk. l. l. p. 477.

a) Codd. Γλαῦκς. b) Codd. κύμασι. c) Schow. γυρεὸν
ὄρπον. Cod. A. γύρεον ὄρπων. Cod. B. γύρεον ἔρπων.

¹⁾ Ita A. et B. Gesner. τὰς γὰρ τυραννικὰς ἐξίσου. Schow. τὰς
γὰρ τυραννίδας ἐξ ἴσου.

²⁾ Cf. Heins. ad Sil. Ital. X. 325 (p. 440); Ahrens. d. dial. L.
Gr. I p. 252; Bergk. l. l. p. 574. Wyttenb. primum versum, qui
inter Heraclitea verba edebatur, ita putaverat esse mutandum: καὶ
ἀσυνέτην τῶν ἀστῶν στάσιν.

a) Schow. ἀσυνέτην καὶ. Codd. A. et B. ἀσυνέτην νή. b) ἄν
τὸ μέσον καὶ. c) Schow. καλάν. Codd. A. et B. καλά. V.
Valcken. ad Ammon. p. 114. d) Schow. παρὰ. Codd. A. et B.
περὰ. e) πᾶν. f) λακίδες. g) αὐτό. h) χολαῖσι.

Τίς οὐκ ἂν εὐθύς ἐκ τῆς προτρεχούσης περὶ τὸν πόντον εἰκασίας, ἀνδρῶν πλωϊζομένων θαλάττιον εἶναι νομίσειε φόβον; ἀλλ' οὐχ οὕτως ἔχει. Μύρσιλος 1) γὰρ ὁ δηλούμενός ἐστι, καὶ τυραννικὴ κατὰ Μυτιληναίων ἐγειρομένη σύστασις: ὁμοίως δὲ τὰ ὑπὸ τούτου αἰνιττόμενος ἐτέρωθί που λέγει·

Τὸ δ' ἦντε 2a) κύμα τῶν b) προτέρων ὄνω
στείχει c), παρέξει δ' ἄμμι πόνον πολὺν
ἄντλην d), ἐπεὶ κα νᾶος ἔμβρα e).

κατακόρως 3) ἐν ταῖς ἀλληγορίαις ὁ νησιώτης θαλασσεύει, καὶ τὰ πλεῖστα τῶν διὰ τοὺς τυράννους ἐπεχόντων κακῶν πελαγίοις 4) χειμῶσιν εἰκάζει. Καὶ μὴν ὁ Τήσιος Ἀνακρέων ἐταιρικὸν φρόνημα καὶ σοβαρᾶς γυναικὸς ὑπερηφάνειαν ὀνειδίζων, τὸν ἐν αὐτῇ σκιρτῶντα νοῦν ὡς 5) ἵππον ἠλληγόρησεν, οὕτω λέγων·

Πῶλε Θρηκίη, 6a) τί δή με λοξὸν δμμασιν βλέπουσα
νηλεῶς φεύγεις, δοκίεις δέ μ' οὐδὲν εἰδέναι σοφόν;
ἴσθι τοι, καλῶς μὲν ἂν τοι τὸν χαλινὸν ἐμβάλοιμι,

1) V. Brodaeii Miscell. I. 21. pag. 26.

2) a) Schow. τὸ δὲ εὖ γε. Codd. A. et B. τόδ' εὖτε. b) Schow. τῶ. Codd. A. et B. τῶ προτέρω. c) Schow. νομοσωτίχει. Codd. A. et B. νέμω στίχει. d) Schow. δὲ ἄμμι πόνων πολλήν. Codd. A. et B. ut Bergk. l. l. e) Codd. ἐπει καὶ νᾶος ἔμβαινει.

3) De vocabulo κατακόρως cf. G. Koen. ad Greg. Corinth. p. 170 (ed. Schaeff.).

4) Codd. et Edd. πελαγίοις.

5) Cf. Aelian. H. A. IV. 11. καὶ τῶν γυναικῶν τὰς ἀκολάστους ὑπὸ τῶν σεμνοτέρως αὐτὰς εὐθυρόντων καλεῖσθαι ἵππους.

6) Cf. Th. Bergk. l. l. p. 682. a) Schow. Θρηκίη.

ἡνίας δ' ἔχων στρέφοιμ' ἄν σ' ^{a)} ἀμφὶ τέρματα δρόμου,
 νῦν δὲ λειμῶνάς τε βόσκειαι κοῦφά τε σκιρτώσα ^{b)} παίζεις·
 δεξιὸν γὰρ ἵπποσειρήν ^{c)} οὐκ ἔχεις ^{d)} ἐπεμβάτην.

1) Καθόλου μακρὸς ἂν εἶην ἐπεξιῶν ἕκαστα τῶν παρὰ
 ποιηταῖς καὶ συγγραφεῦσιν ²⁾ ἠλληγορημένων. ἀπόχρη ³⁾
 ὀλίγαις εἰκόσι τὴν ὅλην τοῦ πράγματος τεκμηριώσασθαι
 φύσιν. Ἄλλ' οὐκ ⁴⁾ αὐτὸς Ὅμηρος ἀμφιβόλοις, ἔσθ' ὅτε
 καὶ ζητουμέναις ἔτι ταῖς ἀλληγορίαις εὐρίσκεται χρώ-
 μενος, ἐναρχῆ ⁵⁾ τὸν τρόπον ἡμῖν τῆς ἐρμηνείας παρα-
 δεδωκὸς ⁶⁾ τοῦτον, ἐν οἷς Ὀδυσσεὺς, τὰ πολέμου καὶ
 μάχης κακὰ διεξιῶν, φησίν;

Ἦς τε ⁷⁾ πλείστην μὲν καλάμην χθονὶ χαλκὸς ἔχευεν,
 Ἀμητὸς δ' ὀλίγιστος, ἐπήν κλίνησι τάλαντα
 Ζεὺς ^{e)}).

a) Schow. στρέφοιμι. Codd. A. et B. στρέφοιμ'. Bergk. στρέ-
 φοιμί σ' aut στρέφοιμ' ἄν. Utroque demum coniuncto bene vide-
 tur sententia se habere. b) Cod. A. σκιρτοῖσα. c) Codd.
 ἵπποσειρήν. d) A. et B. οὐχ ἔχεις.

1) Ita A et B. — Schow. καὶ καθόλου.

2) Ita A et B. — Schow. τς καὶ συγγραφ. Fortasse delenda sunt
 vocabula καὶ συγγρ.

3) Ita A et B. Schow. ἀποχρη δ'.

4) Codd. οὐδ'. Schow. ἀλλ' ὄγε. Vocabula ἔσθ' ὅτε καὶ
 ζητουμέναις aliena manu suspicatur esse interposita. Heyn. ἀλλ'
 οὐν αὐτὸς Ὅμηρος, ὅς. Interpunctione mutata, nulla opus est
 correctione.

5) Codd. et Schow. ἐν ἀρχῆ.

6) Codd. et Schow. παραδέδωκε.

7) Schow. ὡς ὅτε. A et B. ἦ ὅτε.

e) Il. T. v. 222.

Τὸ μὲν γὰρ λεγόμενον ἔστι γεωργία, τὸ δὲ νοούμενον μάχη· πλὴν ὁμοῦς δι' ἐναντίων ἀλλήλοις πραγμάτων τὸ δηλούμενον ἐπεῖπεν ¹⁾).

CAPUT VI.

‘Οπότ’ οὖν ²⁾ συνήθης μὲν ἅπασι τοῖς ἄλλοις ὁ τῆς ἀλληγορίας τρόπος, ἠγγόηται δὲ οὐδὲ παρ’ Ὀμήρω, τί παθόντες, ὅσα φανίως ἔχειν δοκεῖ περὶ ³⁾ θεῶν, οὐ διὰ τῆς αὐτῆς ⁴⁾ ἀπολογίας θεραπεύσομεν; τάξις δέ μοι γενήσεται τῶν λόγων ἢ τῶν ἑμμερικῶν ἐπῶν τάξις, ἐν ἐκάστη ῥαψωδία διὰ λεπτῆς ἐπιστήμης δεικνύντι τὰ περὶ θεῶν ἠλληγορημένα. Ὁ τοίνυν μιὰρὸς αἰὲ καὶ βάσκανος φθόνος οὐδὲ τῆς πρώτης ἐν ἀρχῇ πέφεισται. πολὺς γὰρ ⁵⁾ αὐτῷ θρυλεῖται ⁶⁾ περὶ τῆς Ἀπόλλωνος ὀργῆς λόγος, ὅτι τοὺς οὐδὲν αἰτίους Ἑλληνας οἱ μάτην ἀφεθέντες οἷστοι παρανάλωσαν, καὶ οὕτως ἄδικός ἐστιν ἢ τοῦτου μῆνις, ὡςθ’ ὁ μὲν ὑβρίσας Χρῦσην Ἀγαμέμνων οὐδὲν ἐξαιρετον ἔπαθεν, ὀφείλων, εἶπερ ἠδίκηι, κολασθῆναι· οἱ δ’ ἐπιβοήσαντες,

αἰδεῖσθαι θ’ ἱερεῖα, καὶ ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα ^{a)}

¹⁾ Ita Heyn. — Codd. ἐπίπομεν.

²⁾ Ita cum Gal. MS. Angl. A et B.

³⁾ Ita A et B. Schow. ἐπὶ.

⁴⁾ Schow. et Codd. τοιαύτης.

⁵⁾ Schow. et Codd. πολὺς δ’.

⁶⁾ Ita A et B et hic et ubicumque vocabulum occurrit. Schow. θρυλεῖται.

a) Il. A. v. 23.

τῆς ἀγνωμοσύνης τοῦ μὴ πεπεισμένου γεγονάσι παρανόλωμα. Πλήν ἔγωγε τὴν ὑπολελημμένην 1) ἐν τοῖς ἔπεισιν ἀλήθειαν ἀκριβῶς διαθρήσας, οὐκ Ἀπόλλωνος ὄργην οἶμαι ταῦτα 2), λοιμικῆς δὲ νόσου κακόν, οὐ θεόπεμπτον, ἀλλ' αὐτόματον φθοράν, συστᾶσαν 3) τότε καὶ πολλαχῆ, ὥστε καὶ μέχρι τῶν δεῦρο χρόνων ἐκνέμεσθαι τὸν ἀνθρώπινον βίον. ὅτι μὲν τοίνυν ὁ αὐτὸς Ἀπόλλων ἡλίου, καὶ θεὸς εἰς δυοῖν ὀνόμασι κοσμεῖται, σαφεῖς ἡμῖν ἔκ τε τῶν μυστικῶν λόγων, οὓς αἱ ἀπόρρητοι τελεταὶ θεολογοῦσι, καὶ τὸ δημῶδες ἄνω καὶ κάτω θρυλούμενον 4) ἡλίου Ἀπόλλων, ὁ δὲ γ' Ἀπόλλων ἡλίου 5).

1) A et B ὑπολελημμένην. Corrigatur, occasione arrepta, Hom. P. V. (Gal. p. 292) τί τούτων Ὀμήρω παραλέλειπται; leg. παραλέληπται.

2) Ita A et B. Schow. ταύτην.

3) Ita Schowius. — Codd. συστάντος. — Heyn. φθοράν, πάθους συστάντος.

4) Codd. καὶ τὸ δημῶδες — θρυλούμενον. Schow. ἐκ τοῦ δημῶδους — θρυλλουμένον. Sed nihil omnino est mutandum, dummodo zeugma statuas, ita ut et τελεταὶ et τὸ δημῶδες ab eodem verbo θεολογοῦσι pendeant. — Versiculum esse, quae sequuntur:

ἡλίου Ἀπόλλων, ὁ δὲ γ' Ἀπόλλων ἡλίου,

e particula γε, otiose ceteroquin addita, manifesto apparet.

5) Quem post has Heracliti alias libet Apollinis cognominum etymologias inspicere, evolvat ille Macrohii Saturnal. libri I. c. 17, atque satur conviva abibit. Cff. praeterea Eurip. Phaëth. fr. II. 11; Procl. Theol. VI. 12. 377; Serv. ad Virg. Georg. I. 1: Stoici dicunt non esse nisi unum Deum etc. Unde eundem Solem, eundem Liberum, eundem Apollinem vocant. V. Lobeck, Aglaoph. p. 84.

CAPUT VII.

Ἠκρίβωται δ' ἡ περὶ τούτων ἀπόδειξις καὶ Ἀπολλοδώρῳ, περὶ πᾶσαν ἱστορίαν ἀνδρῶν δεινῶν· τοῦτ' 1) ἔγωγε τὴν ἐπὶ πλείον ἔξεργασίαν 2) καὶ ἀκαίρου λόγου περιττὸν ὑπερθήσομαι μῆκος· ἐκεῖνο δέ, ὃ ἐκ τῆς ἡμετέρας εἰκασίας ἀναγκαῖον εἶπεῖν, οὐ παρήσω, δεικνύς 3), ὅτι καὶ καθ' Ὅμηρον αὐτός 4) ἐστὶν Ἀπόλλων καὶ ἥλιος. τοῦτο δέ, εἰ λεπτιῶς ἐθέλει 5) σκοπεῖν τις, ἐξ ἀπάντων εὐρήσει τῶν ἐπιθέτων γνώριμον ὄν 6). Ἀμελεῖ Φοῖβον αὐτὸν εἴωθε συνεχῶς ὀνομάζειν, οὐ μὰ Δία οὐκ ἀπὸ Φοῖβης, ἣν Δητοῦς φασὶν εἶναι μητέρα· σὺνηθες γὰρ Ὅμηρῳ τοῖς πατρόθεν ἐπιθέτοις χρῆσθαι, τὰ δ' ἐκ μητέρων οὐκ ἂν εὐροί τις ὅλως παρ' αὐτῷ 7). Φοῖβον οὖν, ἀπὸ τῶν ἀκτίνων λαμπρῶν 8) αὐτὸν ὀνομάζει, τὸ μόνον ἡλίῳ προσῆκον 9) ἐξ ἴσου κοινώσας Ἀπόλλωνι. Καὶ μὴν οὐδ' ἐκάεργον εἰκός 10) ἐστὶν Ἐκάεργης ὀμώνυ-

1) Schow. διὰ τοῦτ'.

2) Schow. ἐπὶ πλείον ἐπεργασίαν. — MS. Angl. ἐπιπλείον ἐξεργασίαν. — Aet. B. ἐπὶ πλείον ἐξεργασίας. Verum iam Heynius vidit.

3) A. δεινῶν.

4) Codd. αὐτός.

5) Fort. ἐθέλησει.

6) Codd. γνώριμον. Ἀμελεῖ κτε.

7) Cf. Apollon. Lex. i. v. Φοῖβος· Ὅμηρος οὐδέποτε ἀπὸ μητέρων κοσμεῖ τινὰς, μὴθ' ὅτι δὲ μάμης, et Wassenbergh, in Hom. Schol. Emend. p. 151.

8) Codd. λαμπρόν.

9) Codd. προσόν.

10) Desideratur voc. εἰκός in Cod. B.

συμον εἶναι, τῆς ἐξ Ὑπερβορείων πρῶτον ἀπαρχὰς ¹⁾ ἐπὶ Δῆλον ἐνεγκούσης, ἀλλ' ἔστιν ἐτιμῶς ἐκάεργος, ὁ τὰ ²⁾ ἑκαθεν ἐργαζόμενος, τουτέστιν ὁ ἥλιος, ὁ πόρρωθεν ἀφεστὼς τῆς ἡμετέρας γῆς, ὠρῶν ἐπετείων ³⁾ γεωργὸς εὐκαίρως ἐφίσταται, πνίγη ⁴⁾ χειμῶσιν ἀντιμετρῶν ⁵⁾, καὶ πλωτοῦ ⁶⁾ ἀρότου τε, καὶ σπορᾶς ἀμητοῦ τε, καὶ τῶν κατὰ γεωργίαν ⁷⁾ ἔργων αἴτιος ἀνθρώποις γενόμενος ⁸⁾. Λυκηγενῆ ⁹⁾ δὲ προσηγόρευσεν αὐτὸν, οὐχ

¹⁾ Cod. B. τῆς ἐξ Ὑπ. ἀπαρχὰς ἐπὶ Δῆλον ἐνεγκούσης. — Schow. τ. ἐξ Ὑ. ἀπαρχὰς ἐπὶ Δῆλον ἐνεγκούσης. At est in Codd. A et B lacuna inter Ὑπερβ. et ἀπαρχ., cui explendae ansam dedit Callim. Hymn. in Del. v. 292:

πρῶταί τοι τὰδ' ἔνσικαν ἀπὸ ξανθῶν Ἐριμασιπῶν
Οὐπίς τε Λοξῶ τε, καὶ εὐαίων Ἐκαέργη.

²⁾ Fort. del τὰ.

³⁾ Cod. A et B. ὠρων εἰων γεωργός. Schow. ἐπιγείων.

⁴⁾ et ⁵⁾ Codd. τῇ γῇ χειμῶσιν ἀντιμετρῶν. — Schow. τῇ γῇ, ἀντιμετρῶν τὰ θέρη χειμῶσιν. Quod restitui, Badhamio debetur, inter Anglos huius aevi philologos facile ingeniosissimo. Quam enim emendationem per literas Cobetio indicaverat, ea pro utriusque viri humanitate uti mihi licuit. — Cf. Plat. Phil. p. 26. A: καὶ μὴν ἔν γε χειμῶσι καὶ πνίγησι.

⁶⁾ Codd. A. et B πρώτου. Ruhnk. πλοῦ. Fort. pro πλωτοῦ legendum est πλούτου, derivationis illius habito respectu, qua veteres πλοῦτος declinabant a πολὺ et ἔτος et putabant esse quasi πλόστον, annum fertilem. Cui sententiae suffragatus est vel Valcken. in Lennepii Etym. Gr. (ed. Scheid.) p. 592.

⁷⁾ A et B. γεωμορίαν.

⁸⁾ Cf. Schol. Ven. II. A. 101.

⁹⁾ Ita Schol. Hom. — Codd. Λυκηγενέτην.

ὡς ἐν Λυκία γεγενημένον ^{a)}. ἔξω γὰρ τῆς ¹⁾ Ὀμηρικῆς ἀναγνώσεως οὗτος ὁ ²⁾ νεώτερος μῦθος· ἀλλ' ὡσπερ, οἶμαι, τὴν ἡμέραν ἠριγένειαν ὀνομάζει, τὴν τὸ ἦρ γεννώσαν ³⁾, ὅπερ ἐστὶν ⁴⁾ ὄρθρον, οὕτω λυκηγενῆ ^{b)} προσηγόρευσε τὸν ἥλιον, ἐπειδὴ τοῦ κατὰ τὴν ὄρθριον ⁵⁾ ὥραν λυκαυγούς αὐτός ἐστιν αἴτιος ⁶⁾, ἢ ὅτι τὸν λυκάβαντα γεννᾷ, τουτέστι τὸν ἐνιαυτόν· ὄρος γὰρ ἐτησίου χρόνου διαδραμῶν ἥλιος ἐν μέρει τὰ δώδεκα ζῶδια ⁷⁾. Καὶ μὴν ⁸⁾ χρυσάορον αὐτὸν ὠνόμασεν, οὐχ ὡς ὑπεζωσμένον χρυσοῦν ξίφος· ἀνοίκειον γὰρ Ἀπόλλωνι τὸ ὄπλον τοῦτο· ⁹⁾ τοξότης γὰρ ὁ θεός· ἀλλ' ἐπειδήπερ ἐξ ἀνατολῶν ¹⁰⁾ χρυσῶ μάλιστα τὸ φέγγος ὄραθὲν ἔοικεν, εὐ-

¹⁾ Codd. γὰρ οὖν τῆς. — Schol. γὰρ ἐστὶ τῆς. Abundat et οὖν et ἐστὶ.

²⁾ Ita A et B. Schow. οὗτος νεώτερος. Schol. ὁ νεώτερος οὗτος.

³⁾ Schol. ἦρος γεννώσαν.

⁴⁾ Praestat fort. Schol. lectio τουτέστι τόν.

⁵⁾ B. αἴθριον.

⁶⁾ Fort. del. αὐτός, ut e dittographia natum.

⁷⁾ Explicit Schol. II. A 101. Incipit Schol. II. E. 509. a vocabulo καί.

⁸⁾ μὴν deest apud Schol.

⁹⁾ Schow. τὸ ὄπλον· οὐ τοξότης. A, B et Schol. τὸ ὄπλον. τοξότης. Mea recepta coniectura apparet, quomodo οὐ in textum potuerit irrepere.

¹⁰⁾ Schol. ἀνατολῆς.

a) Cf. D'Orvill. Misc. Obs. VII. p. 35.

b) Cf. Hesych. i. v. ἠριγένεια· ἢ τὴν ἡμέραν γεννώσα, et Schol. II. A. 477: ἠριγένεια, ἦτοι ἢ τὸν ὄρθρον γεννώσα ἡμέρα ἢ ἢ ὑπὸ τοῦ ὄρθρου γεννωμένη.

ρέθη πρόπον επίθετον τῷ ἡλίῳ 1) διὰ τὰς ἀκτῖνας τὸ χρυσάωρ 2). Ὁθεν, οἶμαι, κὰν τῇ Θεομαχίᾳ Ποσειδῶνι 3) ἴσταται διαμιλλώμενος. αἰεὶ γὰρ ἄσπειστος 4) ἔχθρα πυρὶ καὶ ὕδατι, τῶν δυο στοιχείων ἐναντίαν πρὸς ἀλληλα φύσιν ἀποκεκληρωμένων· διὰ τοῦθ' ὁ Ποσειδῶν, ὕγρα τις 5) ὕλη, καὶ παρὰ 6) τὴν πόσιν οὕτως ὠνομασμένος 7). ἐξ ἀντιπάλου μάχεται ταῖς διαπίροις ἀκτῖσι τοῦ ἡλίου. πρὸς γὰρ Ἀπόλλωνα ποῖαν Ποσειδῶν ἔχει πρόφασιν ἐξαίρετον ἀπεχθείας 8);

CAPUT VIII

Ταῦτα τοίνυν εἰρήσεται, ἀνθ' ὅτου ποτὲ τὸν αὐτὸν 9) ἀπεφηνάμην ἡλίον Ἀπόλλωνι. καὶ τί πειρώμενος κατασκευάζειν; ὅτι αἱ λοιμικαὶ 10) νόσοι τὴν μεγίστην ἔχουσι

1) Schow. ἐπίθ. τῷ ἡλίῳ. Omisit Schol. vocabula ἐπίθ. τῷ. — A et B ἐπίθ. ἡλ.

2) Schow. ὁ Χρυσάωρ. Schol. τὸ Χρυσάωρ.

3) Ita Schol. — Schow. Ποσειδάων.

4) Ita Pierson. Verisim. p. 253. Codd. ἄπιστος. Schol. ἄσπονδος.

5) Schow. τις ὦν, quod nec in A et B, nec apud Schol. exstat.

6) Ita Schow. e Gesneri coniectura, quae Codd. A et B lectione insuper confirmatur.

7) Schol. ὠνομασμένη.

8) Schow. e Codd. πρὸς γὰρ Ἀπόλλωνα ποῖαν ἔχει πρ. ἐξ. ἀπεχθ. — Schol. πρ. γ. Ἀπ. Ποσειδῶν ἔχει πρόφασιν ἐξ. ἀπ. Utraque in unum coniuncta lectione atque ποῖαν mutato in ποῖαν scriptoris manum revocatam censeas. Explicit Schol. ll. E. 509.

9) Ita cum Galio Codd. A et B.

10) Codd. καὶ τί πειρώμενος κατασκευάζειν, αἱ λοιμικαὶ. Schow. νῦν δὲ καὶ πειράσομαι κατασκευάζειν, ὡς αἱ λοιμικαὶ

τῆς φθορᾶς πρόφασιν ¹⁾ τὸν ἥλιον· ὅταν μὲν γὰρ ἡ ²⁾ θέρειος αὐγή, μαλακὴ καὶ πραεῖα, δι' εὐκράτου τῆς ἀλέας ἡσυγῆ διαθάλληται ³⁾, σωτήριον ἀνθρώποις ἐπιμειδιᾷ φέγγος· ἀνχημερὰ δὲ καὶ διάπυρος ἐκκαεῖσα, νοσηροὺς ἀπὸ γῆς ἀτμοὺς ἐφέλκεται ⁴⁾, κάμνοντα δὲ τὰ σώματα καὶ διὰ τὴν ἀήθη τοῦ περιέχοντος τροπὴν νοσοῦντα, λοιμικοῖς πάθεισιν ἀναλοῦται. ⁵⁾ τῶν δ' ὀξέων συμφορῶν αἴτιον Ἐπιχρῆστος ὑπεστήσατο τὸν Ἀπόλλωνα, διαρρήδην τοῖς αἰφνιδίως θανάτοις ἐπιγράφων τὸν θεόν. ⁶⁾ φησὶ γάρ·

Ἐλθὼν ἀργυρότοξος Ἀπόλλων Ἀρτέμιδι ξὺν
Οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχόμενος κατέπεφνεν ^{a)}).

Ἐπειδήπερ οὖν ἕνα ⁷⁾ μὲν καὶ τὸν αὐτὸν ὑφίσταται τῷ Ἀπόλλωνι τὸν ἥλιον, ἐκ δὲ τοῦ ἡλίου τὰ τοιαῦτα τῶν παθημάτων συνίσταται, φυσικῶς ἐπέστησε τῷ λοιμῷ τὸν Ἀπόλλωνα καὶ ὅτι, καθ' ὃν καιρὸν συνέβαινε τοὺς Ἕλληνας ἐν τῷ λοιμῷ νοσεῖν ^{b)}, θέρειος ἦν ὁ

Verum iam Gesnerus videtur sensisse, qui ita verterat: *Quorsum autem haec mihi spectant? ut ostendam, pestilentibus etc.*

¹⁾ Schow. πρόφασιν πρὸς τὸν ἥλιον. Coniicere posses πρὸς τοῦ ἡλίου. Sed omittitur praepositio in A et B.

²⁾ Omittitur ἡ in B. — ἡ A.

³⁾ Ita A et B. Schow. διαθάλλεται.

⁴⁾ A. ἀφέλκεται.

⁵⁾ Heyn. fort. ἀναλύεται.

⁶⁾ Cf. Ael. H. An. VIII. 2. ἐαυτὸν τοῖς ἀλλοτρίοις πόνοις ἐπιγράφειν.

⁷⁾ Ita cum Gal. MS. Angl. A et B. Gesn. ἓν.

a) Od. O. v. 410.

b) Cf. Plat. Phil. p. 45. a: πότρον οὖν καὶ μίξους εἰσι....
περὶ τοὺς κάμοντας ἐν ταῖς νόσοις;

καιρός, ἤδη πειράσομαι διδάσκειν· ὥστε οὐκ ὀργὴν Ἀπόλλωνος, ἀλλ' αὐτόματον ¹⁾ φθορὰν αἴρος εἶναι τὸ συμβεβηκός. Ἀυτίκα τῶν ἡμερῶν τὸ μῆκος, εἰς πλείστην ἀμετρίαν ἐκτεινόμενον, ἰλέγχει τὴν ἀκμὴν τοῦ θεοῦς·

ὅτε τ' ἤματα μακρὰ πέλονται ^{a)}.

μία γὰρ ἀπὸ τῆς Ἀγαμέμνονος ἀριστείας ἐπὶ τὴν Ἀχιλλέως ἀνοπλον ἔξοδον ^{b)} ἡμέρα παρατείνεται, καὶ τὸ μείζον ²⁾, οὐδ' ὀλόκληρος·

Ἡέλιον δ' ³⁾ ἀκάμαντα βοῶπις πότνια Ἥρη

Πέμπεν ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥοὰς ἀέκοντα νέεσθαι. ^{c)}

χρεωκοπήσασα ⁴⁾ τῶν ὑπολειπομένων ὥρῶν οὐκ ὀλίγον, οἶμαι, μέρος.

CAPUT IX.

Αἰ δὲ μεταξὺ πράξεις εἰς ὀκτὼ ῥαψωδίας μερίζονται ^{d)}.

¹⁾ B. αὐτομάτου.

²⁾ Fort. τὸ μέγιστον.

³⁾ Codd. γὰρ, quod iam apud Schowium in δ' est correctum.

⁴⁾ A et B χρεωκοπήσασα.

a) V. Od. Σ v. 367.

b) Excitat Valckenaerius Eustath. ad Il. A. p. 809. l. 40: ἕως τῆς τοῦ Πατρόκλου ἔξοδου. — p. 811. l. 7: ἡ ἔξοδος αὐτῆ — αἰτία τῷ Πατρόκλῳ θανάτου. — Il. Π p. 1098. l. 2: τὴν τε τοῦ Πατρόκλου πτώσιν καὶ τὴν τοῦ Ἀχιλλέως ἔξοδον εἰς μάχην. — Il. Υ p. 1267, l. 49 πάντα τεράστια ποιήσας ἐν τῇ τοῦ Ἀχιλλέως ἔξοδῳ.

c) Il. Σ. v. 239.

d) Il. A usque ad Il. T.

Καὶ πρώτη μὲν ἢ ἐν πεδιάδι 1) μάχη, πολλὰς ἀνδραγαθίας ἐκατέρων ἐμπεριέχουσα· μετ' αὐτὴν δὲ ἢ παρὰ τοῖς ἐλληνικοῖς τείχεσι· καὶ τρίτην προστίθημι τὴν ἐπὶ ναυσὶ μάχην ἄχρι 2) τῆς ἀναιρέσεως 3) Πατρόκλου, καὶ τῆς δι' ἐκεῖνον Ἀχιλλέως ἐξόδου· πλὴν ὁμως τὸν ἀριθμὸν, οὕτω πολὺν ὄντα 4), τῶν ἔργων οὐκ ἄπιστον 5) ἢ θέρειος ὥρα πεποιήκεν, αἶ τε νύκτες 6) ἤκιστα χειμέριοι. Πῶς γὰρ 7) ἂν κρούους Ἐκτωρ ἐτόλμησε α) ταῖς Ἀχαικαῖς ἐπινυκτερεῦσαι ναυσίν; Οὐδ' ἂν αὐτῶν συρίγγων τ' ἐνοπή β) διὰ τοῦ βαρβαρικοῦ στρατοῦ ἐπαννυχίζετο. 8) στιβάς γὰρ ἀλεινὴ καὶ στρατόπεδα τοῖς πολεμοῦσι χειμῶνος εὐτρεπίζεται, τῶν δὲ ὑπαίθρων ἀγώνων ἐκτός εἰσιν. ὥστ' οὐκ ἂν Ἐκτωρ, τὴν πόλιν ἐκλιπὼν, ἐν ἧ μετ' ἀσφαλείας διέτριβεν γ), ἐλθὼν ἂν 9)

1) Schow. ἐπὶ δυνάδι. — A ἐπὶ δυνάδι. — Gesn. ἐπὶ Ἴλου σήματι. — Heyn. et ante eum Valcken. ad Herod. p. 438 ἐν πεδιάδι. V. Bredow., Ep. Par. p. 255.

2) Ita A. et B. — Schow. ταῖς ἄχρι, quo innisus ἕως ἄχρι coniecerat.

3) Ita A et B. — Schow. τοῦ Πατρόκλου.

4) Aut del. οὕτω πολὺν ὄντα, aut leg. οὕτω πολλῶν τῶν ἔργων.

5) Ita A et B. Idem Schowius coniecerat, quum e libris ἄπιστος esset editum.

6) Ita legatur, interpunctione mutata. Schow. πεποιήκεν· αἶ τε νύκτες.

7) A et B πῶς ἂν. Idem ἔκτ. ἐτόλμ. — Schow. ἐτόλμ. ἔκτ.

8) Codd. et Schow. ἐπαννυχίζετο. — Cf. Pind. Isthm. 3. 33 (Boeckh.)

φλόξ παννυχίζεσι. De usu medii v. Lucian. dial. mer. 14. 1.

9) Fort. del. ἐλθὼν ἂν.

a) Il. Σ. v. 298 sqq.

b) Il. K. v. 12.

c) V. Il. Θ. v. 490.

ἐπὶ τῇ θαλάττῃ γυμνά τὰ στρατεύματα καθίδρυσεν.
Πῶς ^{a)} δὲ τῶν κατὰ συμμαχίαν ἑλληλυθότων ἕκαστος
οὕτω ῥιψοκίνδυνος ἂν ᾔην ¹⁾, ὡς παρ' ὥραν ἐφεδρευεῖν
τοῖς πολεμίοις, καὶ μάλιστα τῆς Ἰδῆς ὑπερκειμένης,
ὄρους δυσχειμέρου, καὶ ῥεῖθρα ποταμῶν ἄπειρα ²⁾ πηγα-
ζούσης. ἐκρηγνυται γὰρ ἀπὸ τῶν κατὰ μέρη λαγόνων·

Ῥῆσός θ' Ἐπτάπορός τε Κάρησός τε Ῥοδῖος τε
Γρήνικός τε καὶ Αἰσηπος δῖός τε Σκάμανδρος
καὶ Σιμόεις. ^{b)}

οἳ καὶ δίχα ³⁾ τῶν ἀπ' οὐρανοῦ φερομένων ὑετῶν ἱκανοὶ
τὸ πεδίον ἦσαν ἐκλιμνάσαι. Φέρε δ' οὖν ὑπ' ἀναισθη-
σίας ^{c)} τοὺς βαρβάρους τὸ ἀσύμφορον ἐλέσθαι ποιεῖν·
ἀντὶ τίνος δ' οἱ πάντας φρονήσει διαφέροντες Ἕλληνες,
ἐπιλεξάμενοι τοὺς ἀρίστους ⁴⁾, ἐπὶ τὴν κατασκοπὴν νικ-
τωρ ἀποπέμπουσι ^{d)}, ἢ ἐκ τοῦ κατορθῶσαι τί τηλι-
κούτον ⁵⁾ ὠφεληθῶσιν, ὀπόση βλάβη διαμαρτόντων ἀπήν-

¹⁾ Schow. οὕτω ῥιψοκίνδυνος ἕκαστος ᾔην. — A. et B. ἕκαστος
οὕτω ῥιψοκίνδυνος ᾔην. Inserui ἂν ante ᾔην.

²⁾ Excidit fortasse πλήθει aut ἀριθμῶ.

³⁾ Codd. οἱ δίχα. Inserui καὶ ob Il. M vv. 25 et 26.

⁴⁾ Quomodo in Codd. et Edd. exstant haec verba, sensu omnino
carent. Ita enim legitur: φέρε δ' οὖν ὑπ' ἀναισθησίας τοὺς
βαρβάρους τὸ ἀσύμφορον ἐλέσθαι, τί ποιεῖν ἀντὶ τίνος· οἱ
πάντα φρονήσει διαφέροντες Ἕλλ. κτέ. Quae quemadmodum dis-
ponenda esse iudicaverim, ex ipso textu apparet. Πάντα praeterea
mutavi in πάντας. Cf. Pol. I, 88, 7 διαφέρειν τινὰ ὁμότητι.

⁵⁾ Codd. τι τηλικούτον. Egregie Heynius τί τηλιοῦτον.

a) Fortasse respicit Il. Θ v. 497. Schow.

b) Il. M. v. 20.

c) Il. Σ. v. 310.

d) Il. K, v. 205 sqq.

τα; νικητὸς γὰρ εἷς, καὶ χειμερίων ὑδάτων ἐπομβρία
 ῥαδίως ἂν ἀμφοτέρους κατέκλυσεν· ἐγὼ μὲν γὰρ αὐτὴν
 νομίζω τὴν ἀπὸ τῆς πόλεως ἐξοδὸν ἐπὶ τὴν μάχην,
 οὐκ ἄλλον τινὸς εἶναι καιροῦ σημεῖον, ἢ θέρους. ἅπας
 γὰρ ἀναπαύεται πόλεμος ἐν χειμῶνι, καὶ τὴν ¹⁾ πρὸς
 ἀλλήλους ἐκεχειρίαν ἄγουσιν, οὐθ' ὄπλα δυνάμενοι βα-
 σταάζειν, οὔτε τὰς πολεμικὰς ὑπηρεσίας φέρειν. πῶς γὰρ
 ἢ διῶξαι ῥαδίον, ἢ φυγεῖν; πῶς δ' ἂν αἱ χεῖρες εὐστοχα ²⁾
 βάλλοισιν, ὑπὸ τοῦ κρύου δεδεμέναι; θέρει δ' ἐν ³⁾ τῷ
 μεσαιτάτῳ τὰ πλήθη τέτραπται πρὸς τὴν μάχην, καὶ
 τοῦθ' ὅτι τοιοῦτόν ἐστιν, ἀπ' οὐδεμιᾶς εἰκασίας, ἀλλ'
 ἐναργῶς σκεπτέον.

CAPUT X.

Μετὰ γὰρ τὴν στρατηγικὴν ^{a)} Ἀγαμέμνονος διάπει-
 ραν, ἐξαναστάντες οἱ Ἕλληνες ἐπὶ τὰς ναῦς κατατρέ-
 χουσιν,

ὑπὸ δ' ἤριον ἔρματα νηῶν. ^{b)}

οὐδ' ἀπειλοῦσης τῆς θαλάττης· τίς γὰρ ἂν ἦν κυβερνή-

¹⁾ Fort. expungendum est τὴν.

²⁾ Codd. εὐστοχία. — εὐστοχα Bast., Ep. Crit. ad Boisson. p. 234;
 V. Boisson. ad Aristaen. p. 208.

³⁾ Codd. δέ.

⁴⁾ Codd. ἢ κατὰ. Priorem vocem efficiendam esse censuit Schowins.

⁵⁾ Codd. κατὰ πρόωρον ἐναντίον, quam vocem explicandi gratia
 postea additam esse demonstravit Pierson., Verisim. p. 63; cuius
 sententiam perperam repudiavit Heynius.

⁶⁾ Codd. ἐστηκότων ἀνέμων.

a) Il. B. 210 sqq.

b) Il. B. v. 154.

της ἐπὶ πρόδηλον οὕτω κίνδυνον ἐξιοῦσιν, ἄλλως τε μηδ' ὀλίγην ¹⁾ περαιούσθαι μέλλουσιν αὐτοῖς θάλατταν; οὐ γάρ εἰς Τένεδον ἀπῆρον, οὐδ' ἐπὶ Λέσβου καὶ Χίου ²⁾ παρεντρεπίζοντο τὸν πλοῦν· ἢ δ' Ἑλλάς ἀπώκιστο πόρρω, καὶ τὸ πέλαγος ἦν χαλεπὸν, ὃ καὶ θέρους ποτὲ πλείοντες ³⁾ ἐσφάλησαν. ἔτι τοίνυν φερομένων ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας αὐτῶν ἐγείρεται δαυιλῆς κόνις·

τοὶ δ' ἀλαλητῶ .

Νῆας ἔπ' ἐσσεύοντο, ποδῶν δ' ὑπένερθε κονίη
Ἴστατ' ἀειρομένη. ^{a)}

τῆσι τρόπῳ τῆς γῆς ἔτι διάβροχον ἐχούσης τοῦδαφος; ἐν τε ταῖς ἐφεξῆς παρατάξεσιν ⁴⁾ εἶωθε συνεχῶς λέγειν,

Λευκοὶ ὑπερθε γέγοντο κονισάλω, ὃν ῥα δι' αὐτῶν
Οὐρανὸν ἐς πολύχαλκον ἐπέπληγον πόδες ἵππων. ^{b)}

Τί δ' ἐπὶ τοῦ τετρωμένου Σαρπηδόνοσ; οὐ ⁵⁾ ῥιπή βόρειος ⁶⁾

Ζώγρει ἐπιπνείουσα κακῶς κεκαφηῖτα θυμόν, ^{c)}

ἀναψύξεωσ δεομένου τοῦ σώματος ἐν ἀέρι διαπύρω. καὶ
πάλιν ἐτέρωθί που,

¹⁾ Ita cum Galii MS. Angl. A et B.

²⁾ Heynius ἐπὶ Λέσβον καὶ Χίον. Minus recte, ut videtur.

³⁾ fort. ἐπιπλείοντες.

⁴⁾ fort. πράξεσιν. V. supr. p. 17.

⁵⁾ A et B. οὐ.

⁶⁾ In loco Iliadis, de quo hic est sermo, non ῥιπή βόρειος legitur, sed πνοὴ Βορέαιο. Legitur ῥιπή Βορέαιο e. g. Il. XV, 171.

a) Il. B. v. 149.

b) Il. E. 503.

c) Il. E. v. 698.

Δίψη καρχαλέοι, κεκοιμημένοι ἐκ πεδίοιο, α)

Καὶ

Ἰδρῶ ἀπεψύχοντο, πῖον τ', ἀκείοντό τε δίψαν. β)
ἀπερ ἐν χειμῶνι μὲν ἀμήχανα 1) συμβῆναί τι, θέρους
δὲ μαχομένοις ἦν ἀλεξήματα. τί δεῖ τὰ πολλὰ μηκύνειν;
σχεδὸν γὰρ ἀπόρη, κἂν εἴ τι τῶν εἰρημένων ἐν ἀπεδεί-
ξαμεν 2), ἐκφῆναι τοῦ ἔτους τὸν καιρὸν.

Καίοντο πετέαι τε καὶ ἰτέαι ἠδὲ μυρῖκαι,
Καίετο δὲ λωτός τε ἰδὲ θρόνον ἠδὲ κύπειρον. 3)

CAPUT XI.

Εἰ δὲ θέρους μὲν ὁμολόγηται 4) κατ' ἐκείνον εἶναι τὸν
χρόνον, αἱ δὲ νόσοι περὶ τὴν θέρειον ὥραν 5) συνίσταν-
ται, τῶν δὲ λοιμικῶν παθημάτων προστάτης Ἀπόλλων,
τί λοιπὸν, ἢ δοκεῖν τὸ συμβεβηκὸς οὐ θεοῦ μῆνιν, ἀλλὰ
συντυχίαν ἀέρος γενέσθαι; σφόδρα γοῦν πιθανῶς Ἡρό-
δικος ἀποφαίνεται, μὴ δι' ὅλην 6) τὴν δεκαετίαν ἐν Ἰ-
λίῳ μεμενηκέναι τοὺς Ἕλληνας, ἀλλ' ἐπὶ τέλει τοῦ
καθευμαρμένου χρόνου τῆς ἀλώσεως ἀνεληλυθέναι. 7) Καὶ

α) fort. ἀμήχανον.

β) Ita Codd. praeter A, qui ἐναπεδειξάμεν uno tenore scriptum
exhibet. Ita fortasse sententia est constituaeunda: κἂν εἰ τῶν εἰ-
ρημένων ἔτι ἐν ἀπεδείξαμεν, ἐκφῆναι τοῦ ἔτους τὸν καιρὸν, τό.

3) Il. Φ. v. 350, ubi in Vulgg. legitur λωτός τ' ἠδὲ. Schow.

4) Codd. ὁμολογεῖται.

5) Ita Codd. A et B. Schow. περὶ τὴν ὥραν. Veram lectionem
e Cod. A restituit Bast., Ep. Crit. ad Boiss. p. 109.

6) Ita Schow. — Codd. μηδ' ὅλην.

7) Codd. ἐληλυθέναι.

α) Il. Φ. v. 541.

β) Il. X. v. 2.

γὰρ ἦν ἄλογον εἰδότας ἐξ ὧν προεῖπεν ὁ Κάλγας, ^{a)} ὅτι τῶν δεκάτῳ πόλιν αἰρήσουσιν ἐνρουάγνιαν, ἐπ' οὐδενὶ χρησίμῳ τοσοῦτων ἐτῶν ἀργίαν ἀναλίσκειν, ἀλλ' εἰκὸς ἐν τοῖς μεταξὺ καιροῖς περιπλέοντας ἄνω καὶ κάτω τὴν Ἀσίαν, ἅμα τὰς τε πολεμιστηρίους ἀσκήσεις ὑπογυμνάζειν, καὶ λαφύρων τὸ στρατόπεδον ἐμπιπλάναι ¹⁾; τοῦ δεκάτου δ' ἐνστάτος ἔτους, ἐν ᾧ πεπρωμένον ἦν τὸ τῆς ἀλώσεως τέλος, ἀθρόους καταχθῆναι. κοῖλα δ' αὐτοὺς τενάγη καὶ τόπος ἐλώδης ἐξεδέχετο. Καὶ διὰ τοῦτο θέρους ²⁾ ἡ λοιμικὴ νόσος ἐγκατέσκηψε. ^{b)}

CAPUT XII.

Νῦν τοίνυν καὶ τὰ κατὰ μέρος εἰρημένα περὶ τῆς νόσου διασκεψώμεθα. σχεδὸν γὰρ ἅπαντα συνάδει ³⁾ τοῖς ὑφ' ἡμῶν λεγομένοις. καὶ πρῶτόν ⁴⁾ γε φυσικὴν ὑπεστήσατο τὴν φερομένην ἀπὸ τῶν οἰστῶν φωνήν. ⁵⁾ οὐ μὰ Δι', οὐ μυθικῶς βέβηλη φθειγγόμενα τερατευόμενος, ⁶⁾ ἀλλὰ

¹⁾ Codd. ἐμπιπλάναι.

²⁾ Codd. θέρους ἐνστάτος, quod ex superioribus male hic est repetitum.

³⁾ Ita cum Gal. Mss. Angl. Cod. B. — A συνάψει.

⁴⁾ πρῶτην A et B.

⁵⁾ Videtur Valckenaerius, siquidem recte eius σημεῖα critica interpretor, indicare voluisse, omnia quae leguntur ab οὐ μὰ Δι' usque ad εἰσὶ γὰρ εἰσὶ sine ulla perspicuitatis vel concinnitatis iactura posse omitti; in quo illi quis non assentietur?

⁶⁾ Incipit hoc loco Schol. II. A. 46, quod Bredowius, ut potuit nisus Bekkeri scholiorum editione, cum textu contulit. At haesit Villosionus in intricatis atque evanidis propemodum Codicis Veneti B.

a) II. B. v. 325.

b) V. Thucyd. II. 47.

φιλόσοφος ἐστὶ θεωρία ἐν τῷ στίχῳ τῷ · 1)

Ἐκλαγξαν δ' ἄρ' οἰστοὶ ἐπ' ὤμων χωομένοιῳ
Αὐτοῦ κινηθέντος. ^{a)}

εἰσὶ γὰρ, εἰσὶ τινες οὐράνιοι μεθ' ἀρμονίας ἐμμελοῦς ²⁾
ἦχοι, κατὰ τὴν αἰθέρην ³⁾ φορὰν ἀποπαλλόμενοι, μάλιστα
δὲ ⁴⁾ τῆς ἡλιακῆς περιόδου συντόμως φερομένης. οὐ γὰρ
δήπου, εἰ ῥάβδῳ μὲν ὑγρᾷ πλήξας τις εἰκὴ τὸν αἴρα,
καὶ λίθον ἀπὸ σφενδόνης ἀφείς, ῥοίζους ἀποτελεῖ καὶ
συριγμὸν οὕτω βαρυφθογγον, τηλικούτων σωμάτων ἢ κυ-
κλοφόρος βία ἀπ' ἀνατολῆς εἰς δύσιν ἀρματηλατουμένη
μεθ' ἡσυχίας τὸν σφοδρὸν ὁδοιπορεῖ δρόμον. ⁵⁾ τούτους

literis, itaque scholii minorem tantum partem descripsit; multo
maiores partem e Codice in schedas suas retulit Cohetius, cuius
collatione uti mihi licuit. Utraque collatio, usque quo procedat,
postea indicabo.

¹⁾ Schol. φιλόσοφος ἐστὶ θεωρία ἐν τῷ στίχῳ τῷ. — Schow.
ἀλλ' ἐστὶν ἐν τῷ στίχῳ θεωρία φιλόσοφος.

²⁾ Ita Schol. — Codd. ἐμμελεῖς.

³⁾ Fortasse inter αἰθέρην et φορὰν inserendum est ἄστρον, ut
illud μάλιστα δὲ habeat, quo referatur.

⁴⁾ Schol. μάλιστα τῆς.

⁵⁾ Ita Scholiorum et Codd. indicis innisus, locum lacerum et ob-
scurem, quem Schowius imprudenter ut videtur explicare est cona-
tus, resarciendum atque illustrandum esse censui. Qui vulgo sic
edebatur: οὐ (Schol. εἰ) γὰρ δήπου ῥάβδῳ μὲν ὑγρᾷ πλήξας τις
εἰκὴ τὸν αἴρα, καὶ λίθον (Schol. λίθους) ἀπὸ σφενδόνης ἀφείς,
ῥοίζους ἀποτελεῖ καὶ συριγμὸν (A. — μούς) οὕτω βαρυφθογγ-
γον (A — γοι)· τηλικούτων δὲ (om. in Schol.) σωμάτων ἢ
κυκλοφόρος (κυκλοφόρος A, B et Schol.) βία δρόμοις ἀπ' ἀνα-
τολῶν (Schol. ἀνατολῆς) εἰς δύσιν ἀρματηλατουμένη μεθ' ἡσυ-
χίας τὸν σφοδρὸν ὁδοιπορεῖ νόμον (Schol. δρόμον).

a) Il. A. v. 46.

δέ τοὺς διηλεκτῶς ἐν οὐρανῷ 1) τελομένους φθόγγους ἀγνοοῦμεν, ἢ διὰ τὴν ἀπὸ πρώτης γονῆς συνηθειαν ἐνδελεχῶς ἐνοικοῦσαν ἡμῖν, ἢ διὰ τὴν ἀμετρον ὑπερβολὴν τοῦ διαστήματος, ἐκλυομένου τοῦ ψόφου τῷ διείργοντι μέτρῳ 2) α). Καὶ τοῦθ' ὅτι τοιοῦτόν ἐστιν, ὁ φυγαδεύων Ὀμηρον ἐκ τῆς ἰδίας πολιτείας 3) συγκαταίνει Πλάτων,

1) Schow. οὐρανῷ. — Schol. ἐν τῷ οὐρανῷ.

2) Ita Schol. — ἀμέτρῳ apud Schowium. — Cum scholiis concinnant A et B.

Explicit in hoc ipso vocabulo Bredowii cum II. Schol. Venet. col-
latio.

3) Schol. πόλεως.

α) Cf. omnino Simplicius in Comm. ad Aristot. d. Coel. II, p. 113 ed. Aldinae (a. 1526): φανερόν δὲ ἐκ τούτων, ὅτι καὶ τὸ φάναι γίνεσθαι φερομένων ἀρμονίαν, ὡς συμφώνων γενομένων τῶν ψόφων, κομψῶς μὲν εἴρηται καὶ περιττῶς ὑπὸ τῶν εἰπόντων· οὐ μὴν οὕτω γ' ἔχει τὸ ἀληθές· δοκεῖ γάρ τισιν ἀναγκαῖον εἶναι, τηλικούτων φερομένων σωμάτων γίνεσθαι ψόφον· ἐπεὶ καὶ τῶν παρ' ἡμῖν, οὔτε τοὺς ὄγκους ἐχόντων ἴσους, οὔτε τοιοῦτω τάχει φερομένων ἡλίου τε καὶ σελήνης. ἔτι δὲ τοσούτων τὸ πλῆθος ἄστρον καὶ τὸ μέγεθος φερομένων τῷ τάχει τοιαύτην φορὰν, ἀδύνατον μὴ γίνεσθαι ψόφον ἀμήχανόν τινα τὸ μέγεθος· ὑποθέμενοι δὲ ταῦτα καὶ τὰς ταχυτήτας ἐκ τῶν ἀποστάσεων ἔχειν τοὺς τῶν συμφωνιῶν λόγους, ἐναρμόνιον γίνεσθαι φασὶ τὴν φωνήν, φερομένων κύκλῳ τῶν ἄστρον· ἐπεὶ δὲ ἄλογον ἐδόκει τὸ μὴ συνακοίειν ἡμᾶς τῆς φωνῆς ταύτης, αἴτιον τούτους (leg. τούτου) φασὶν εἶναι τὸ γιγνομένης (leg. γιγνομένοις) εὐθύς ὑπάρχειν τὸν ψόφον· ὥστε μὴ διάδηλον εἶναι πρὸς τὴν ἐναντίαν σιγὴν· πρὸς ἄλληλα γὰρ σιγῆς καὶ φωνῆς εἶναι τὴν διάγνωσιν· ὥστε καθ' ἅπαν τοῖς χαλκοτέποις διὰ τὴν συνηθειαν οὐδὲν δοκεῖ διαφέρειν, καὶ τοῖς ἀνθρώποις τὸ αὐτὸ συμβῆναι.

οὕτω λέγων· 1) Ἐπί 2) δὲ τῶν κύκλων 3) αὐτοῦ ἄνωθεν
 ἐφ' ἑκάστου βεβηκέναι Σειρήνα συμπεριφερομένην, φω-
 νήν μίαν ἰεῖσαν ἀνάτονον. 4) ἐκ 5) πασῶν δ' ὀκτώ οὐσῶν
 μίαν ἁρμονίαν ξυμφωνεῖν. 6) Ὅμοίως δὲ καὶ ὁ Ἐφέσιος
 Ἀλέξανδρος 7), ἐπεξεληθὼν ὅπως κατὰ τάξιν οἱ πλάνητες
 ἀστέρες ὀδεύουσιν, ἐπάγει περὶ τῶν ἑκάστου φθόγγων·

1) Subit mirari, quod editores, multi in dogmate isto Plato-
 nico exponendo, et Platonis locum e Timaeo produxerint (p. 36. D)
 et Diogenem Laertium (III. 68; pag. 83, 49 ed. Cob.) excitaverint
 quin adeo Marsilium Ficinum in auxilium vocaverint subobscuro
 loco illustrando, nec tamen ipsa, quae ab Heraclito laudata erant,
 Platonis verba sedulo anquisiverint. Quae haud dubie et refingendo
 et explicando loco prae ceteris omnibus sunt idonea. Est autem locus
 ille Platonis in Republ. X. p. 617 B, unde vitiosam Codd. Scholio-
 rumque lectionem correximus.

2) Schol. ὅτι. — Schow. in textu ἔτι.

3) Schol., A, B κύκλων. — Schow. in textu κύκλω.

4) Schow. φωνήν ἰεῖσαν ἕνατον. — Codd. A et B φωνήν μίαν
 ἰεῖσαν ἕνατον. — Schol. φωνήν μίαν ἰεῖσαν ἑκάστην.

5) Codd. et Schol. ἅπασων.

6) Schol. ξυμφ. — Codd. συμφωνεῖν. Cf. maioris illius Alexandri
 Ephesii fragmenti, quod e Theonis opere inedito, de astronomia
 primus publici iuris fecit Galeus in Additam. ad Parthen. p. 49
 sqq., v. 25 et 26, receptis Schneideri et Naekii emendationibus:

τοίην τοι σειρήνα Διὸς παῖς ἤρμωσεν Ἐρμῆς
 ἑπτάτονον κίθαρην, θεομήτορος εἰκόνα κόσμου.

7) De Alexandro Ephesio, ob »nocturna fortasse viri laboriosi stu-
 dia" Ἀύχνος appellato, scripserunt Fabric. Bibl. Gr. III. c. 19. 3.;
 Meineke, Analecta Alexandr. p. 371 sqq.; J. G. Hulleman, de Cor-
 nelio Alexandro Polyhistore p. 4.

Πάντες δ' ἑπτατόνοιο ^{a)} λυρῆς φθόγγοισι συνωδοί ^{b)}
'Ἀρμονίην προχέουσι ^{c)}, διαστάσει ^{d)} ἄλλος ἐπ' ^{e)} ἄλλη ¹⁾
ἔξ ²⁾ ὧν ἂν εἴη γνώριμον, ὡς οὐ κωφός οὐδ' ἀφθογγός
ἔστιν ὁ κόσμος.

CAPUT XIII.

'Ἀρχὴ ³⁾ δὲ ταύτης τῆς δόξης ⁴⁾ Ὅμηρος ⁴⁾, εἰπὼν τὰς

¹⁾ Egerunt de his versibus praeter modo nominatos Fabricius ad Chalcid. p. 307. f., Bredow. Epist. Paris. p. 255, Naeke, opusc. phil. I, p. 13, et Schneider. ad Vitruv. I. p. 22. Prodiit hoc ipso anno Theonis liber de Astronomia Parisiis, edente Th. H. Martino. Versus, qui ab Heraclito excitantur, eodem modo in Theonis textu exstant edita. De quibus egit Th. Bergkii in Martini editionis censura (Zeitschr. f. d. Alterthumsw. 1850. II. n.º 22 et 23). Cui alterius versus emendata lectio debetur. At vix ignoscas tanto viro, quod Heraclidem Ponticum nomen Allegoriarum Homericarum scriptorem. Eiusdem modo laudati diarii a. 1850 in fasciculo VI (n.º 63) Meinekii varias super istis Alexandri versibus proposuit lectiones, quae a Tischendorfio e Cod. Marciano CCIII excerptas ab Hermanno per epistolam illi fuerant indicatae. Quae Bergkii emendationes pulchre confirmant. Ea enim in versibus ab Heraclito laudatis apparet lectionis varietas: *συνωδοὶ ἀρμονίην στίχοισι, διαστάσει ἄλλος ἐπ' ἄλλη.*

a) Schol. ἑπτατόνοιο. b) Schol. συνωδοί. — Codd. συνωδόν.

c) Ita Bredowius, Boisson. ad Marin. Vit. Procli p. 73, et Meinek. — Schow. παρέχουσι. — Hemsterh. στοιχοῦσι (cf. Hemsterh. ad Arist. Plut. v. 771).

d) Ita Bergkii Codd. διαστάς. — Schol. διάστασιν. — Hemsterh. διασταδόν.

e) Schol. ἐπ'. — Cod. Theon. Smyrn. ἐπ' ἄλλην. — Bergk. ἐπ' ἄλλη.

²⁾ Codd. et Edd. δι' ὧν.

³⁾ Schol. ἀρχήν.

⁴⁾ Schol. Ὅμηρος παρέσχεν.

ηλιακὰς ἀκτῖνας ἀλληγορικῶς βέλη 1), προσθεῖς δ', ὅτι φερόμεναι διὰ τοῦ ἀέρος ἔκλαγξαν ἠδεῖάν τινα καὶ ἔνθεον φωνήν. 2) τὰ κοινὰ δὲ τῶν φθόγγων παραστήσας, ἐπὶ τὸ ἴδιον εὐθύς 3) τοῦ λόγου μετέβη, προσθεῖς·

Ὁ δ' ἦε νυκτὶ ζοικῶς. a)

Οὐ γὰρ ἀκήρατον φῶς, οὐδ' ἀμιγῆς ἀχνύς μελαίνης ὑφίσταται τὸ τοῦ ἡλίου 4), νυκτὶ δ' αὐτὸ 5) ἐθόλωσεν, ὅποια σχεδὸν εἶωθεν ἐν τοῖς λοιμικοῖς πάθεσιν ἐπιπροσθεῖν τῷ δι' ἡμέρας φέγγει. 6) πῶς γε μὴν τοξάζειν ἐσπουδακῶς Ἀπόλλων

Ἐζέτ' ἔπειτ' ἀπάνευθε νεῶν, μετὰ δ' ἰὸν ἔηκεν·
Δεινὴ δὲ κλαγγὴ γένητ' ἀργυρέοιο βιοῖο; b)

Εἰ γοῦν 7) δι' ὄργην ἐτόξευεν, ἔγγυς ἔδει τῶν τιτρωσκομένων 8) ἐστάναι τὸν βάλλοντα. νῦν δ' ἀλληγορῶν

1) Schol. βέλη ἀλληγ.

2) Schow. ἰδίαν ἐνθεὸν τινα φωνήν. — Schol. ἤτοι ἠδεῖάν τινα καὶ ἔνθεον φωνήν ἀπετέλεσαν. Codicum ἰδίαν ex sequentibus ortum arbitreris.

3) Schol. εὐθύ.

4) Schol. τὸ τοῦ ἡλίου ὑφίσταται.

5) Ita Heynius. — Codd. et Schol. αὐτόν.

6) In verbis disponendis secutus sum indicatam a Schowio rationem; cuius coniecturam, τῷ τῆς ἡμέρας pro τῷ δ' ἡμέρας legentis, Codd. A et B atque Schol. conspirans lectio δι' ἡμέρας reddit supervacaneam.

7) Ita Schol. — Codd. εἰ γὰρ οὖν.

8) Ita Schol. — Codd. τοῖς τιτρωσκομένοις.

a) Il. A. v. 47.

b) Il. A. v. 48.

τὸν ἥλιον, εἰκότως ἀποθῆν τὴν φορὰν τῆς λοιμικῆς ἀκ-
τῖνος ¹⁾ ὑπεστήσατο.

CAPUT XIV.

Καὶ μὴν ἐναργέστατον ἐπιφέρει μετὰ ²⁾ τοῦτο σημεῖον
εἰπὼν·

Οὐρῆας μὲν πρῶτον ἐπώχετο καὶ κύννας ἀργούς. ^{a)}

οὐ γὰρ οὕτως ἀκριτον ἦν παρανάλωμα τῆς Ἀπόλλωνος
ὀργῆς τὰ ἄλογα τῶν ζώων οὐδ' ἂν ὁ θυμὸς ἀφρόνως
ἡμιόνοις ἐνήκμαζε ³⁾ καὶ κυσίν, ὡς τὸ Θρακικὸν ἀνδρά-
ποδον Ὀμήρου κατεξανίσταται, λέγω δὲ τὸν Ἀμφιπολί-
την Ζωῖλον, ἄνω καὶ κάτω τοιοῦτους τινὰς λήρους
φληναφούντα. Ὀμηρος δὲ καὶ σφόδρα φυσικῶς τὴν περὶ
τὰ λοιμικὰ τῶν παθημάτων συντυχίαν διὰ τοῦτου ⁴⁾
παρίστησιν· οἱ γὰρ ἐμπειρίαν ἰατρικῆς τε καὶ φιλοσοφίας
ἔχοντες ⁵⁾, δι' ἀκριβοῦς παρατηρήσεως ἔγνωσαν ἐν ταῖς
λοιμικαῖς νόσοις τὸ δεινὸν ἀπὸ τῶν τετραπόδων ζῶων ⁶⁾
ἀρχόμενον. κατ' ἄμφω δ' ἡ πρόφασίς ἐστὶν εὐλογος, ὥστ'
εὐάλωτα πρὸς τὸ δεινὸν εἶναι· τῆς τε γὰρ διαίτης τὸ

¹⁾ Schow. ἀπωθεν (Cod. B. ἀποθεν) αὐτοῦ τὴν φορὰν τῆς
λοιμικῆς ἀκτῖνος. Schol. αὐτοῦ τὴν φορὰν ἀπὸ τῆς λοιμικῆς
ἀκτῖνος.

²⁾ B. διὰ.

³⁾ Schol. ἐνήκμαζε ἡμιόνοις τε.

⁴⁾ Ita Codd. A et B. — Schow. et Schol. τούτων.

⁵⁾ Dedi locum emendatum, ut exstat in Schol. Ven. Cod. B. —
Codd. αἱ γὰρ ἐμπειρίαι . . . ἔχουσαι. — Schow. coniecerat: αἱ γὰρ
ἐμπειρίαι, ἰατρικῆς τε καὶ φιλοσοφίας ἔχουσαι.

⁶⁾ Schol. τετραπόδων ἀρχόμενον.

a) Il. A. v. 50.

ἀκριβές οὐ¹⁾ θηρᾶται²⁾, δι' ἣν ἀταμιεύτως σιτίων τε καὶ ποτῶν ἐμπιμπλάμενα³⁾ διαφθείρεται, μηδενὸς λογισμοῦ τὴν ἐπὶ τὸ πλεόν⁴⁾ ὄρμην χαλινούντος. ἔπειθ' ὁ καὶ μᾶλλον ἀληθές⁵⁾ ἐστίν, οἱ μὲν ἄνθρωποι μεταρσίοις ταῖς ἀναπνοαῖς τὸν καθαρώτερον⁶⁾ ἔλκοντες ἀέρα, βραδύτερον ἀλίσκονται τῷ πάθει. Τὰ δ' ἐπὶ γῆς ἔρποντα⁷⁾ ζῶα τοὺς νοσώδεις ἐκείθεν ἀτμοὺς εὐμαρέστερον ἔλκει. πάνυ γε μὴν ἀληθῶς οὐκ ἐν ἀρτίοις⁸⁾ ἡμέραις τὴν ἀπαλλαγὴν τῆς νόσου δεδήλωκεν, ἀλλ' ἐν περιτταῖς.

^{a)} Ἐννήμαρ μὲν ἀνὰ στρατὸν ὄχετο κῆλα θεοῖο.

μάλιστα γὰρ ἐν τῇ παρ' ἕκαστα πείρα γνώριμόν ἐστι τοῦθ', ὅτι κρίσιμοι τῶν σωματικῶν παθημάτων αἱ περιτταὶ γίνονται τῶν ἡμερῶν.⁹⁾

¹⁾ οὐ, quod in Codd. A et B deest, ut in reliquis, in Schol. additum est. Quod e coniectura iam Gesnerus restituerat.

²⁾ Displicuit Bredowio vocabulum θηρᾶται; quod in τηρῶται mutandum esse censuit Epist. Paris. p. 256. At vocabulum τηρῶσθαι, media forma, ea, quae necessario requiritur, significatione, non invenitur; praeterea verbi θηρᾶσθαι usus ab hoc loco non tam videtur esse alienus, quam arbitratus est Bredowius. Cf. v. c. Herod. II. 77: ἐμέτοισι θηρώμενοι τὴν ὑγίειν καὶ κλύμασι.

³⁾ Ita Schol. — Codd. πιμπλάμενα.

⁴⁾ Ita Schol. — Codd. πλεῖον.

⁵⁾ Schol. μᾶλλον ἀληθέστερον.

⁶⁾ Ita Schol. — Codd. καθαρώτατον.

⁷⁾ Ita cum Schol. Cod. B. — Schow. ἐρριμμένα.

⁸⁾ Ita cum Schol. Codd. A et B. — Schow. ἀρτίαις.

⁹⁾ Cf. Tzetz. Exeg. p. 104: Ἐφαιστιῶν ὁ Θηβαῖος καὶ Ἰουλιανὸς ὁ μαθηματικὸς τὴν ἡμέραν φασὶ κρίσιμον εἶναι τῶν λοιμικῶν νοσημάτων.

a) Il. A. v. 53.

CAPUT XV.

· Αυτῆρ δ' Ἀχιλλεύς τῆς νόσου· Χείρων γάρ αὐτὸν
ἐδίδαξε, ^{α)}

δικαιότατος Κενταύρων,

ὅς πάσῃ μὲν ἐκέκαστο σοφίᾳ, περιττός δ' ἦν τὴν ἰατρι-
κὴν ¹⁾, ὄθεν ²⁾ γνώριμον αὐτῷ φασίν ³⁾ εἶναι καὶ Ἀ-
σκληπιόν. ⁴⁾ προσέθηκε δ' Ἀχιλλεῖ θεραπεύοντι, φυσι-
κῶς ἀλληγορήσας, θεῖαν Ἥραν·

Τῷ γάρ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη. ^{β)}

Ὁλο γάρ ὄντων κατὰ τοὺς φυσικοὺς τῶν πνευματικῶν
στοιχείων, αἰθέρος τε καὶ αἴρος, τὸν μὲν Δία, τὴν
πυρῶδη φασὲν οὐσίαν. ἡ δὲ Ἥρα μετ' αὐτὸν ἐστὶν ἀήρ ⁵⁾,
μαλακώτερον στοιχεῖον, διὰ τοῦτο καὶ θῆλυ. τὰ δ' ἀκρι-
βῆ περὶ τούτου διαλεξόμεθα μικρὸν ὕστερον. νῦν δ' ἀπό-
χρη τοσοῦτον εἰπεῖν, ὅτι τοῦ πάλαι θολεροῦ διαχυθέντος
αἴρος, αἰφνιδίως διεκρίθη τὸ σύμβαμα. ⁶⁾ οὐδὲ γάρ ἀλό-

¹⁾ Schol. περιτιῶς δὲ τῇ ἰατρικῇ.

²⁾ Codd. et Schol. ὄπου.

³⁾ Schol. φησίν.

⁴⁾ Usque [eo Scholion a Cobetio est descriptum. »Cetera", in-
quit, » non tanti sunt, ut vim oculis inferam."

⁵⁾ Ita cum Manuscr. Angl. A et B. Vulgo legebatur: ἡ δὲ Ἥρα,
μετ' αὐτὸν δὲ ἀήρ.

⁶⁾ Restitui vocem Stoicis excogitatam atque saepenumero usitatam;
cuius explicationem atque exempla invenies apud Interpp. ad He-
sych. i. v. σύμβαμα. Hic instar omnium in censum veniat Lucia-

a) Respicit Il. A. v. 831. Schow.

b) Il. A. v. 55.

γως λευκώλενον εἶπε τὴν Ἥραν, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ συμβε-
βηκότος, ὅτι τὴν ¹⁾ νυκτὶ προσεικυῖαν ἀγλὴν ὁ λευκὸς
ἀἴρ ἐπὶ τὸ καθαρώτερον ἐλάμπρυνεν. εἶτ' ἀνεθὲν τῆς
νόσου τὸ Ἑλληνικὸν πλῆθος ἐπὶ τὴν ²⁾ συνήθη τοῖς ἀπ-
ηλλαγμένοις ὁδὸν ἐτρέπη· λέγω δὲ τοὺς ὀνομαζομένους
ἀποτροπιασμούς ³⁾ τε καὶ καθαρούς·

Οἱ δ' ἀπελυμαίνοντο, καὶ εἰς ἄλλα λύματ' ἔβαλλον. ^{a)}

CAPUT XVI.

Δοκεῖ δέ μοι καὶ Ὀδυσσεὺς οὐδένα ἄλλον ⁴⁾ ἢ τὸν
ἥλιον ἰλάσκεσθαι, δι' ἧς προσηνέγκατο θυσίας. ἀμέλει

πανημέριοι μολπῇ θεὸν ἰλάσκοντο,

ἼΗμος δ' ἠέλιος κατέδυσσε καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,

Δὴ τότε κοιμήσαντο παρὰ πρυμνήσια νηός. ^{b)}

nus, Vit. Auct. XIV. 21 (Did.), cuius facetum hic liceat proponere
locum: ΑΓΟΡ. Πρὸς τῆς σοφίας, μὴ φθονήσης κἄν τοῦτο
εἰπεῖν, τί τὸ σύμβαμα καὶ τί τὸ παρασύμβαμα, καὶ γὰρ οὐκ
οἶδ' ὅπως ἐπλήγην ὑπὸ τοῦ ἑυθροῦ τῶν ὀνομάτων· ΧΡΥΣ.
Ἄλλ' οὐδεὶς φθόνος· ἦν γὰρ τις χολὸς ὦν αὐτῷ ἐκείνῳ τῷ
χολῷ ποδὶ προσπταίσας λίθῳ τραῦμα ἐξ ἀφανοῦς λαβῆ, ὁ
τοιούτος εἶχε μὲν δήπου σύμβαμα τὴν χολείαν, τὸ τραῦμα δὲ
παρασύμβαμα προσέλαβεν. Cf. Eustath. ad Il. p. 1396. 55. —
Schow. τὸ συμβάν. — Heynius, aliud agens, ut videtur: »Vide
an lateat τὸ σύμπαν vel ξύμπαν.»

¹⁾ Ita A et B. — Schow. τῆ.

²⁾ Ita A et B. — Schow. τόν.

³⁾ Explicit in Cod. Vatic. 951 fragmentum Heracliti in vocabulo
ἀποτροπιασμούς. Cetera perierant.

⁴⁾ Ita cum Manusc. Angl. Cod. A. — Schow. οὐδέν ἄλλο.

a) Il. A. 314. b) Il. A. v. 472 et 475.

πέρας γάρ ἐστι τῆς εὐσεβείας ἢ δόσις, ἕως ἀκούοντα
καὶ βλέποντα τὸν θεὸν ἐτίμων· μηκέτι δ' αὐτοῦ τοῖς
τελουμένοις παρεῖναι τὸ λοιπὸν δυναμένου, τὸ τῆς ἐορ-
τῆς πέπαυται. Πρὸς γε μὴν βαθὺν τὸν ὄρθρον ἀνα-
χθέντων, φησὶν ὁ ποιητής·

Τοῖσιν ¹⁾ δ' ἴκμενον οὖρον ζεὶ ἐκάεργος Ἀπόλλων ²⁾,

³⁾ τὸ περὶ τὸν ἥλιον ἐσπουδακῶς ἰδίωμα δηλοῦν. ⁴⁾ ἀχρι γὰρ οὐδέπω φλογώδης, οὐδ' ἔμπυρος πρὸς ⁵⁾ μεσημ-
βριαν ὁ ⁶⁾ δρόμος αὐτοῦ νένευκεν, ἢ δροσώδης ἰκμάς,
ὕγρον τὸ περιέχον ἀφεῖσα, ἀμυδρὰ καὶ νωθῆ παραπέμ-
πεται τὰ πρὸς ἕω πνεύματα. διὰ τοῦτο το ὄρθριον ⁷⁾ ὁ
ἥλιος αὐτοὺς ἐναυστόλησεν, ἴκμενον ⁸⁾ ἀποστείλας ἀνε-
μον, τὸν ἀπὸ τῆς ἰκμάδος ⁹⁾ πνέοντα. ¹⁰⁾ τὴν μὲν οὖν
πρῶτην ἀλληγορίαν ἐπιδείξαμεν οὐ θυμὸν Ἀπόλλωνος
ὀργισαμένου μάτην, ἀλλὰ φυσικῆς θεωρίας φιλοσοφοῦσαν ¹¹⁾
ἐννοίαν.

¹⁾ Schow. τοῖσι.

²⁾ Cf. Schol. Il. A. 479, quod non solum in Cod. Lugdunensi,
ut indicat Bekkerus, sed etiam in Cod. Ven. B exstat, sed a Vil-
loisano est omissum. Praetervidit hoc scholion Bredowius.

³⁾ In Cod. Ven. B lacunae signum post hoc vocabulum exstat.

⁴⁾ Ita Schol. — Schow. ἐπί.

⁵⁾ Deest articulus apud Schol.

⁶⁾ Ita Schow. — Schol. ὄρθριον. Itaque legendum esse videtur
ὄρθριος ὁ ἥλιος.

⁷⁾ Ita Pierson. Verisim. p. 117. — Schow. et Schol. ἰκανόν.

⁸⁾ Explicit Schol. Il. A. 479. ⁹⁾ Fort. φιλόσοφον οὔσαν.

¹⁰⁾ Il. A. v. 479.

¹¹⁾ Cf. alterum scholion ad Il. A. 479: ἴκμενον, ἧτοι πορρευτι-
κόν, παρὰ τὸ ἰκνεῖσθαι, ἢ ὕγρον, παρὰ τὴν ἰκμάδα. Cf. He-
sych. i. v. Ἰκμενον et Interpret. ad h. l.

CAPUT XVII.

Ἐφεξῆς δ' ἡμῖν σκεπτέον ὑπὲρ τῆς ἐφισταμένης Ἀθηνῶν Ἀχιλλεΐ·

Ἐλκετο δ' ἐκ ¹⁾ κολεοῦτο μέγα ξίφος· ἦλθε δ' Ἀθήνη
Οὐρανόθεν· πρό γὰρ ἦκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
Ἄμφω ὁμῶς θυμῷ φιλέουσά τε κηδομένη τε.
Στῆ δ' ὀπισθεν, ξανθῆ; δὲ κόμης ἔλε Πηλείωνα,
Οἷω φαινομένη· τῶν δ' ἄλλων οὔτις ὄρατο.
Θάμβησεν δ' Ἀχιλεὺς, μετὰ δ' ἐτρέπετ' ²⁾, αὐτίκα δ' ἔγνω
Παλλιάδ' Ἀθηναίην· δεινῶ δέ οἱ ὄσσε φάανθεν. ^{α)}

Τὸ μὲν γὰρ πρόχειρον ἐκ τῶν λεγομένων ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι μεταξὺ τοῦ σπαμένου σιδήρου, ἢ θεᾶ ³⁾, παντὸς ὀξυτέρα τάχους τὴν οὐράνιον ἐκλιπούσα διατριβὴν, ἐμποδῶν ἔσται τῇ μαιφονίᾳ, πάνυ γραφικῶ σχηματι τῆς κόμης ἀπρὶξ ὀπισθεν Ἀχιλλέως λαβομένη. λαμπρὰ γε μὴν καὶ λίαν φιλόσοφος ὑφιδρεύει τοῖς νοουμένοις κατ' ἀλληγορίαν ἐπιστήμη. πάλιν οὖν ὁ πρὸς Ὀμηρον ἀχάριστος [ἐν τῇ πολιτείᾳ] ⁴⁾ Πλάτων ἐλέγχεται διὰ τούτων τῶν ἐπῶν, τὸ περὶ τῆς ψυχῆς δόγμα νοσφισάμενος ἀπ' αὐτοῦ· τὴν γὰρ ὅλην ψυχὴν διήρηκεν εἰς γένη δύο, τὸ τε λογικὸν καὶ τὸ ἄλογον ὑπ' αὐτοῦ προσαγορευόμε-

1) Ita Homeri editiones. — Schow. ἔλκε γὰρ ἐκ.

2) Ita Hom. edd. — Schow. δὲ τρέπετ'.

3) Codd. θεά. — Heynius ἢ θεά.

4) Quae uncis inclusi, e superioribus repetita atque a male sedulo lectore videntur addita esse vocabula.

α) Vid. II. A. v. 194 sqq.

νον 1). Τοῦ δ' ἀλόγου μέρους εἰδικωτέραν 2) ὑφίσταται διαίρεσιν, εἰς δύο μερίζων· καὶ τὸ μὲν ἐπιθυμητικὸν ὀνομάζει, τὸ δ' ἕτερον θυμοειδές· Καθάπερ 3) δ' οἴκους τινὰς ἐκάστω μερίζει, καὶ διατριβὰς ἐν τῷ σώματι διανέμει 4)· τὸ μὲν οὖν λογικὸν τῆς ψυχῆς, ὡς 5) ἀκρόπολιν τινα, τὴν ἀνωτάτω τῆς κεφαλῆς μοῖραν εἰληγέναι νομίζει, πᾶσι τοῖς αἰσθητηρίοις ἐν κίκλῳ δορυφορούμενον 6)· τοῦ δ' ἀλόγου μέρους ὁ μὲν θυμὸς οἰκεῖ περὶ τὴν καρδίαν, αἱ δὲ τῶν ἐπιθυμιῶν ὀρέξεις ἐν ἥπατι. Ταῦτα δ' ἀλληγορικῶς ἐν τῷ Φαίδρῳ προσωμοίωσεν ἵπποις τε καὶ ἡνιόχῳ, διαρρηθὴν λέγων· 7) ὁ μὲν τοίνυν αὐτοῦν 8) ἐν

1) Fort. προσαγορευόμενα.

2) Codd. Gesneri et Schowii ἰδιοτικωτέραν. — Cod. Vat. *A* ἰδικωτέραν, quod idem coniciendo Heynius restituerat. Boisson. ad Nicet. Eugenian. III. 249 tuetur Heynii correctionem, atque in sequentibus aut καὶ καθάπερ aut καθάπερ δὲ legendam esse coniecit. At legas, ut omnia sint sana, εἰδικωτέραν, quod reponendum videtur, ubicumque istud ἰδικός et ἰδικώτερος in Graecorum scripturarum textibus aetatem tulit. De *ι*, *η* et *ει*, semper ac continuo a librariis inter se confusis, nil attinet copiosius disserere. At liceat uno eoque manifesto huius commutationis exemplorum molem insuper augere. Exstant haec vocabula apud Anonym. d. Incred. (p. 85 Gal.): τρίτην δὲ Ἡτωνος ἐν Θεσσαλίᾳ ὑπὸ Δευκαλίωνος τοῦ Προμηθέως, ubi pro Ἡτωνος legatur Ἰτωνος.

3) Cod. *A* καὶ καθάπερ.

4) Codd. et Schow. διένειμε.

5) Cod. *A* ψυχῆς, ἀκρόπολιν.

6) Fort. δορυφορουμένην.

7) Locus est Platonis in Phaedro p. 253. D, cuius ad instar vitiosa hic illic ac lacera Heracliti verba refinxi.

8) Schow. αὐτῶν.

τῆ καλλίονι στάσει ὦν, τό τ' εἶδος ὀρθός, καί διηρθρω-
 μένος, ὑψαύχην, ἐπίγρυπος, λευκός ἰδεῖν, μελανόμμα-
 τος, τιμῆς ἐραστῆς ¹⁾ μετὰ σωφροσύνης τε καί αἰδοῦς,
 καί ἀληθινῆς ²⁾ δόξης ἐταῖρος, ἄπληκτος, κελεισματι-
 μόνον καί λόγῳ ³⁾ ἠνιοχεῖται. ταῦτα μὲν περὶ θατέρου
 μέρους τῆς ψυχῆς. περὶ δὲ τοῦ λοιποῦ φησὶν· ὁ δ' αὖ
 σκολιός, πολὺς, εἰκῆ συμπεφορημένος, κρατεραιχην,
 βραχυτράχηλος ⁴⁾, σιμοπρόσωπος, μελάγχρωος ⁵⁾, γλαυκ-
 ὄμματος, ὑφαιμος, ὑβρεως καί αλαζονείας ἐταῖρος,
 περὶ ὧτα λάσιος ⁶⁾, [ὑπό]κωφος ⁷⁾, μάστιγι μετὰ κέν-
 τρων μόγις ⁸⁾ ὑπείκων. τὸ μέντοι λογικόν μέρος τῆς ψυ-
 χῆς, ὃ ἐν τῇ κεφαλῇ καθίδρυται ⁹⁾, τῶν ὄλων πεποίηκεν
 ἠνίοχον, οὕτωςι λέγων ¹⁰⁾· ἐπὶ δὲ ¹¹⁾ τοῦ κυριωτάτου παρ'
 ἡμῖν ψυχῆς εἶδους διανοεῖσθαι δεῖ τῆδε, ὡς ἄρα αὐτό

¹⁾ Mutavi falsam, ut videtur quam Schowius adhibuerat, in-
 terpunctionem.

²⁾ Desideratur in Heracliti Codd. vocabulum ἀληθινῆς.

³⁾ H. Codd. καί λόγῳ μόνῳ.

⁴⁾ H. Codd. πολυτράχηλος.

⁵⁾ H. Codd. μελανόχρωος.

⁶⁾ H. Codd. περιωτάσιος.

⁷⁾ H. Codd. ὑπόκωφος. Quod fortasse satius erit, apud Plato-
 nem restituere, quam pellere ex Heracliti textu. Cf. Aristoph.
 Equ. 43.

⁸⁾ Codd. κέντρον μόλις.

⁹⁾ Codd. καθίδρυτο. — Cf. Diog. Laërt. III, 67.

¹⁰⁾ Quum desiderares, quae deinceps in Phaedro, inde a pag. 254
 de ἠνιόχῳ leguntur, sequitur iam locus e Plat. Timaeo, p. 90 A,
 ita ut haud temere conicias, periisse hoc loco nunnulla librariorum
 incuria eadem, qua in maiore codicum parte in cap. 31 aliquot
 versus sunt oblitterati.

¹¹⁾ Ἄ περὶ δὲ.

δαίμονα θεός, ἐκάστω δίδωκε ¹⁾ τοῦτο, ὃ δὴ φαμέν οἰκεῖν μὲν ἡμῶν ἐν ἄκρῳ τῷ σώματι, πρὸς δὲ τὴν ἐν οὐρανῷ ξυγγένειαν ἀπὸ γῆς ἡμᾶς αἴρειν, ὡς ὄντας φυτόν οὐκ ἔγγειον ²⁾, ἀλλ' οὐράνιον.

CAPUT XVIII.

Ταῦτα τοίνυν ὡς περ ἐκ πηγῆς τῶν ὀμηρικῶν ἐπῶν εἰς τοὺς ἰδίους διαλόγους ὁ Πλάτων μετηρδευσεν ³⁾. Καὶ πρῶτον γε περὶ τῶν ἀλόγων μερῶν τῆς ψυχῆς σκεπτέον· ὅτι μὲν γὰρ ὁ θυμὸς εἴληχε τὸν ὑποκάρδιον ⁴⁾ χώρον, ὁ Ὀδυσσεὺς ταῦτο ποιήσει σαφές ἐν τῇ κατὰ μνηστήρων ὀργῇ, καθάπερ οἶκόν τινα τῆς μισοπονηρίας θυροκρουστῶν τὴν καρδίαν·

Στήθος δὲ πλήξας κραδίην ἠνίπαπε μύθῳ·

Τέτλαθι δὴ κραδίη· καὶ κύντερον ἄλλο ποτ' ἔτλης· ^{a)}

'Αφ' ἧς γὰρ αἱ θυμικαὶ ⁵⁾ ῥέουσι πηγαί, πρὸς ταύ-

¹⁾ δέδωκε, quod desiderabatur in Codd., e Platone addendum esse statuerat Schowius. At exstat in Cod. A. In iis, quae sequuntur, vulgo pro ἐν ἄκρῳ legebatur ἐπ' ἄκρῳ.

²⁾ Codd. ἐπίγειον.

³⁾ Simillimus est locus Longini, π. ὕ. Sect. 11: πάντων δὲ τούτων μάλιστα ὁ Πλάτων ἀπὸ τοῦ Ὀμηρικοῦ ἐκείνου ναματος εἰς αὐτὸν μυρίας ὅσας παρατροπὰς ἀποχειτυσάμενος.

⁴⁾ Gesnerus περικάρδιον. Immo retineatur ὑποκάρδιον. Cf. Theocr. Id. XX, 17:

φέρω δ' ὑποκάρδιον ὄργαν.

⁵⁾ Α μυθικαὶ solemnī errore. Ita v. c. in vita Homeri p. 321 (Gal.): ἀρπαγὴν δὲ ἅμα μυθικῶς καὶ ἰταμῶς πρᾶσσομένην, λύκοις εἰκασεν, quo loco Valcken. ad Amm. p. 36 ὀμηρικῶς commendaverat, haud dubie legendum est θυμικῶς.

a) V. Od. Y. v. 17.

την ὁ λόγος ἀποκλίνει 1)· τὸν γε μὴν Τιτυὸν ἱρασθέντα τῶν Διὸς γάμων, ἀφ' οὗ μέρους ἤρξατο νοσεῖν 2), εἰς τοῦτο 3) ὑφίσταται κολαζόμενον·

Γῦπε δέ μιν ἐκάτερθε παρημένω ἦπαρ ἔκειρον. α)

Ἐντὶ τίνος, Ὀμηρε;

Δητὼ γὰρ ἠλκῆσε 4), Διὸς κυδρὴν παράκοιτιν. β)

Ὡσπερ γὰρ 5) οἱ νομοθέται τοὺς πατροτύπτας χειροκοποῦσι, τὸ δυσσεβῆσαν αὐτῶν μέρος ἐξαιρέτως ἀποτέμνοντες, οὕτως Ὀμηρος ἐν ἦπατι κολάζει τὸν δι' ἦπαρ ἀσεβήσαντα. περὶ μὲν δὴ τῶν ἀλόγων τῆς ψυχῆς μερῶν οὕτως ἐπεφιλοσόφηκεν.

1) Ita Wyttenbach. ad Plat. Phaed. p. 247. — Codd. et Schow. ἀποκλίνων.

2) Codices omnes νοσεῖν. Legas νοσεῖν, quod de amore saepenumero Graecis scriptoribus fuisse usurpatum, quis nescit? Cf. v. c. Soph. Trach. 544, cui loco, miserrime habito, arrepta occasione, medicam pro viribus manum adhibebo. Ita enim legendum esse coniiicio vv. 550 et 551:

ταῦτ' οἶν φοβοῦμαι, μὴ πόσις μὲν Ἡρακλῆς
ἔμὸς κεκλήται (vulg. καλεῖται), τῆς νεωτέρας δ' ἄρ' ἦ (vulg.
ἀνήρ).

De superioribus versibus (548 et 49), item, si quid video, foedissime corruptis, alio fortasse loco agere licebit. — Cf. Aristoph. Thesm. 1116; Platon. Phaedr. p. 231 D et p. 236 B; d. Legg. IX. p. 362 C; Dorvill. ad Chariton. p. 266.

3) Paulo infra idem Heraclitus: ἐν ἦπατι κολάζει.

4) Codd. εἴλκυσσε.

5) Codd. δεῖ.

a) V. Odyss. A. v. 578.

b) V. Odyss. A. v. 580.

CAPUT XIX.

Λοιπὸν οὖν καταλείπεται ¹⁾ ζητεῖν, ἐν ᾧ τόπω τὸ λογικὸν ἴδρυνται μέρος. ἔστι τοίνυν ἡ κεφαλὴ καθ' Ὁμηρον ἐν τῷ σώματι τὴν κυριωτάτην εἰληχῶα τάξιν. ὅλον οὖν ²⁾ εἶωθεν ὀνομάζειν τὸν ἄνθρωπον, ἐξαιρέτως ἀφ' ἐνὸς τοῦ κρατίστου τὰ λοιπὰ δηλῶν,

Τοίην γὰρ κεφαλὴν ἔνεκ' αὐτῶν γαῖα κατέσχευ, ³⁾
Αἴανθ'. ⁴⁾

καὶ σαφέστερον ἔτι ἐπὶ ⁴⁾ τοῦ Νέστορος ἵππου, κυριώτατον ἀποφαίνεται τοῦτο τὸ μέρος·

ὄθι τε ⁵⁾ πρῶται τρίχες ἵππων

Κρανίῳ ἐμπεφύασι, μάλιστα δὲ καίριόν ἐστιν ⁶⁾.

ταύτην δὲ τὴν δόξαν ἀλληγορικῶς βεβαιῶν, τὰ κατὰ τὴν Ἀθηνᾶν ἡμῖν παραδέδωκεν. ἐπειδὴ γὰρ ὁ Ἀχιλλεὺς, ὑπόπλευρος ὀργῆς γενόμενος, ὤρμησεν ἐπὶ τὸν σίδηρον, ἐπισκοτουμένου τοῦ κατὰ τὴν κεφαλὴν λογισμοῦ τοῖς περὶ ⁶⁾ τὰ στέργα θυμοῖς, κατ' ὀλίγον ἐκ τῆς ἀγανακτουσῆς μέθης ὁ νοῦς ἐπὶ τὸ βέλτιον ἀνένηψεν. ἢ δὲ σὺν φρονήσει μετάνοια δικαίως ἐν τοῖς ποιήμασιν Ἀθηνᾶ

¹⁾ Aut λοιπὸν aut καταλείπεται diceres abundare.

²⁾ Fort. inserendum est οὕτως inter οὖν et εἶωθεν.

³⁾ Cod. A κατέσχευ τόν.

⁴⁾ Codd. σαφέστερον ἐπὶ τοῦ.

⁵⁾ Codd. ὄθι ταί.

⁶⁾ fort. ὑπὸ τὰ στέργα.

a) V. Odyss. A. v. 549.

b) Il. Θ. v. 83.

ὀνομάζεται. 1) σχεδὸν γὰρ ἡ θεὸς, οὐκ ἄλλου τινὸς ἢ συνέσεως ἐπώνυμός ἐστιν, ἀθρηναῖα 2) τις οὔσα, καὶ πάντα τοῖς λεπτοτάτοις ὄμμασι τῶν λογισμῶν διαθρούσα· διὸ δὴ καὶ παρθένον αὐτὴν ἐτήρησαν 3)· ἀφθορον γὰρ αἰεὶ τὸ φρόνημα, οὐδεμιᾶ κηλίδι μιανθῆναι δυνάμενον, ἔκ τε τῆς τοῦ Διὸς κεφαλῆς γεγενῆσθαι 4) δοκεῖ· τούτου γὰρ ἀπεφηνάμεθα τὸν χώρον ἰδίως λογισμῶν εἶναι μητέρα.

1) Codd. νομίζεται. Quod vitium passim in scriptoribus Graecis licet deprehendere atque tollere. Nil enim frequentius, quam verborum νομίζω, ὀνομάζω, ὄμνυμι formarum confusio. Cff. v. c. Arist. Nub. 847:

φέρ' ἴδω, σὺ τοῦτον τίνα νομίζεις; εἰπέ μοι·
leg. ὀνομάζεις. Zenob. Cent. II. 67 (Paroemiogr. Gr. edd. Schneidew. et Lentsch. p. 50): τούτω δὲ Ἑλεῖοι, πρὸς Καλυδωνίους διαφερόμενοι, ἐπέτρυσαν τὴν δίκην, νομίσαντες ἀναμένειν, ἕως ἂν ἀποφῆνται. leg. ὀμόσαντες ἀναμενεῖν.

2) Cf. Schol. II. A. 195: ἐτυμολογεῖται δ' ἡ Ἀθρηναῖα ἀπὸ τοῦ ἀθρεῖν πάντα, ἦτοι Ἀθρηναῖα τις οὔσα κτε. — Cod. A Ἀθρηναῖα τις.

3) fort διὸ δὴ καὶ παρθενίαν αὐτὴ ἐτήρησεν. Cf. Eratosth. Catast. 31 (p. 125. G.): ... εὐλαβηθεῖσα ἐκείνη ἔφυγε πρὸς τὸν Ἄτλαντα, διατηρῆσαι τὴν παρθενίαν σπεύδουσα· ὡς δὲ καὶ αἱ πλείσται Νηρηίδες ἐκρίπτοντο, κεκρυμμένης ἐκείνης, πολλοὺς ὁ Ποσειδῶν ἐξέπεμψε μνησιτήρας, ἐν οἷς καὶ τὸν Δελφῖνα. Quo loco pro μνησιτήρας legendum esse μαστιήρας et ipse conieceram, priusquam iamdudum ita correctum esse noveram a Koenio (Valcken.) ad Greg. Cor. p. 210. At mihi, quum ita emendarem, recens lectus animo obversabatur Parthenii locus, Erot. p. 298 ed. Mein.: Ἀρπυσθείσης Ἰούς τις Ἀργείας ὑπὸ ληστῶν, ὁ πατήρ αὐτῆς Ἰναχος μαστιήρας τε καὶ ἐρσυνητάς ἄλλους καθήκει κτε.

4) Codd. A. γεγενῆσθαι.

CAPUT XX.

Καὶ τί δεῖ τὰ πολλὰ μηκύνειν; οὐδέν, ἢ τελείως φρόνησις αὐτῇ· τοιγαροῦν ἐπὶ ¹⁾ τῶν διαφλεξάντων Ἀχιλλέα θυμῶν, ὥσπερ τι σβεστήριον κακοῦ φάρμακον ἐπέστη

ξανθῆς δὲ κόμης ἔλε Πηλείωνα. ^{a)}

παρ' ὃν μὲν γὰρ ὀργίζεται καιρὸν, ἐν τοῖς στέροισι ὁ θυμὸς ἔστηκεν· ἔλκων γὰρ τὸ ξίφος,

στήθεσιν λασίοισι διάνδιχα μερμηρίζεν. ^{b)}

Ἦνίκα δ' ἡ ὀργὴ πέπειρα γίνεται, μετελήφασί ²⁾ τ' αὐτὸν ³⁾, οἷα μετανοοῦντα ἤδη, λογισμοί, τῆς κεφαλῆς ἀπρίξ ἢ φρόνησις εἴληπται. Θάμβησεν δ' Ἀχιλλεύς, τὸ πρὸς πάντα κίνδυνον ἀτρεμές αὐτοῦ καὶ ἀκατάπληκτον ὄρων, καὶ ἐφοβήθη τὴν ἐκ λογισμῶν μετάνοιαν. ⁴⁾ ἐπι-

¹⁾ Codd. ἀπό. At cf. v. c. Plat. Rep. V. 460. B. αἱ ἐπὶ τούτων ἐφροσνηκῶνται ἀρχαί.

²⁾ μετελήφασι, quod est in codicibus, ab huius loci sensu est alienum. Significat enim participem fieri. De quo v. Hemsterh. et Ruhnken. ad Tim. i. v. μεταλαγχάνειν. Quod restitui, μεταλαμβάνειν, solemne est vocabulum de iis, qui alteri cuidam in imperio succedunt. Cf. Polyb. V. 40, VI. 4 et passim. Quae significatio huic loco egregie convenit. Etenim in Achille μετελήφασιν οἱ λογισμοὶ τὴν τῆς ὀργῆς ἀρχήν. Nec est, cur apud Heraclitum eiusdem verbi in eadem sententia repetitio scrupulum nobis iniiciat.

³⁾ Codd. δ' αὐτό aut δ' αὐτόν.

⁴⁾ μετάνοιαν est in Cod. A. — Gesner: Θαμβ. δ' Ἀχιλλεύς· τὸ πρὸς π. κινδ. ἀτρ. αὐτοῦ κ. ἀκαταπλ. ἐφοβήθη, τὴν ἐκ λογ.

a) V. Il. A. v. 197.

b) V. Il. A. v. 189.

γνοὺς δ' εἰς οἶον κακὸν προκυλισθῆναι ἔμελλεν, ὡς ἠνίο-
χον εὐλαβήθη τὸν ἐφεστῶτα νοῦν· ὅθεν οὐδὲ παντελῶς
ἀπήλλακται τῆς ὀργῆς. ἐπιφέρει γοῦν·

Ἄλλ' ἦτοι ἔπεισιν ¹⁾ μὲν ὀνειδισον, ὡς ἔσεται περ. ^{a)}
Θεὰ μὲν οὖν βοηθοῦσα πάντως ἂν ὀλοκλήρον εἰρήνην
τοῦ πάθους κατεσκεύασεν. ἐπειδὴ δὲ λογισμὸς ἀνθρώπι-
νος ἦν, τὸ ξίφος ἀνεῖρξεν ἀναγκάως ²⁾, καὶ τὸ μὲν
ἄχρι τῶν ἔργων τολμηρὸν ἐκκέκοπται· ὑπομένει δ' ἔτι
λείψανα τῆς ὀργῆς, οὐ γὰρ ἀθρόοι ³⁾ ὑφ' ἓνα καιρὸν οἱ
μεγάλοι θυμοὶ τῶν παθῶν ἀποκόπτονται. καὶ τὰ μὲν
περὶ Ἀθηνᾶς, ἦν μεσῖτιν ὑπεστήσατο τοῦ πρὸς Ἀγα-
μέμνονα θυμοῦ, ταύτης τῆς ἀλληγορίας ⁴⁾ ἀξιούσθω.

CAPUT XXI.

Βαρύτατον δ' ἔγκλημα κατὰ Ὀμήρου, καὶ πάσης

διάνοιαν ὀργῶν. — Schow. Θαυβ. δ' Ἀχιλλ.· τὸ πρ. π. κινδ.
ἀτρ. αὐτοῦ κ. ἀκατ. [ὀργῶν] ἐφοβήθη τὴν ἔξω λογισμῶν
οὔσαν ἄνοιαν.

¹⁾ Codd. ἔπεισι.

²⁾ Friget istud ἀναγκάως. Cui, facili sane mutatione, for-
tasse substituendum est ἀγανακτῶν.

³⁾ Cod. A ἀθρόως. — Schow. ἀθρόον.

⁴⁾ Ita Schowius. — Codd. αὐτῆς ἀλληγορίας. Cf. Amphis ap.
Athen. VI. 224. D.

Πρὸς τοὺς στρατηγούς ἑᾶόν ἐστι μυρίαις
μοίραις προσελθόντ' ἀξιοθῆναι λόγου,
λαβεῖν τ' ἀπόκρισιν, ὧν ἂν ἐπρωτῆ τις, ἢ
πρὸς τοὺς καταράτους ἰχθυοπόλας ἐν ἀγορᾷ.

a) Il. A. v. 211.

καταδίκη; ἄξιον, εἵπερ ἄρα μίμνευκεν, ὡς ἐν τοῖς ἐφεξῆς ἔστιν, εὖρον, ὅτι ¹⁾ τὸν ὑπάντων ἡγεμόνα

ξυνδῆσαι Ὀλύμπιοι ἤθελον ἄλλοι,

Ἦρη τ' ἠδὲ Ποσειδάων καὶ Παλλὰς Ἀθήνη.

Ἀλλὰ σὺ τὸν γ' ἔλθοῦσα, θεὰ, ὑπελύσασο δεσμῶν,

Ὡχ' ἐκατόγχειρον καλέσασ' ἐς μακρὸν Ὀλυμπον,

Ὅν Βριάρεων καλέουσι θεοί, ἄνδρες δέ τε πάντες
Αἰγαίων· ὁ γὰρ αὐτε βίη οὐ πατρὸς ἀμείνων ²⁾).

Ἐν τούτοις τοῖς στίχοις ἄξιός ἐστιν Ὅμηρος οὐκ ἐκ μιᾶς τῆς Πλάτωνος ἐλαυνεσθαι πολιτείας, ἀλλ' ὑπὲρ Ἡρακλέους, φασίν, ἐσχάτας στήλας, [καὶ τὴν ἄβατον Ὠκεανοῦ θάλασσαν] ²⁾. Ζεὺς γὰρ ὀλίγου δεσμῶν πεπεί-

¹⁾ Vulgo ita haec vocabula erant edita: Βαρύτατον δ' ἐγκλημα κατὰ Ὁμήρου . . . ὡς ἐν τοῖς ἐφεξῆς ἔνεστιν εὖρεῖν· ὅτι τὸν κτέ. In Galii MSS. Angl. extrema vocabula ita audiebant: ὅτι τῶν ἀπάντ. — Cod. A. ὅτι τῶν exhibit. — At inconcinne ac nullo intercedente vinculo vocabula iuxta se sunt posita; ἐνεστιν εὖρεῖν » est invenire”, ea ratione usurpatum, qua nos uti ista locutione consuevimus, a Graecis est quam alienissimum. Falso omnino explicuerunt atque verterunt interpretes particulas εἵπερ ἄρα. Vocabulis, quemadmodum mihi sunt disposita, ea subest sententia: »Gravissimam vero Homero incriminationem, atque omnino damnamam (siquidem μίμνευκε [quod vocabulum ab Heraclito saepissime opponitur τῷ ἀλληγορεῖν], sicut in iis exstat, quae deinceps sequuntur) eam excogitaverunt, quod etc.

²⁾ Quid sit ὑπὲρ τὴν Ὠκεανοῦ θάλασσαν, haud ita est manifestum; neque feliciter excogitatum epithetum mari τὸ ἄβατον, neque liquet, quid sit Ὠκεανοῦ θάλασσα. Solebant Herculis columnas tamquam extremum τέρμα τῆς οἰκουμένης considerare. Cff. Plat. Phaed. p. 109. B et Wyttenbach. ad h. l. (p. 304), Ere-

a) V. Il. A. v. 399 sqq.

ραται, και την επιβουλήν αὐτῷ συνιστᾶσιν οὐχ οἱ Τι-
τᾶνες, οὐδέ τὸ κατὰ Παλλήνην θράσος Γιγάντων ^{α)},
ἀλλ' Ἡρα ¹⁾, διπλοῦν ὄνομα, φύσεως καὶ συμβιώσεως,
ὁ τ' ἀδελφὸς Ποσειδῶν, ἕξ ἴσου νεμηθεῖς ²⁾ ἅπαντα,
καὶ οὐχὶ τοῦ διαμαρτεῖν, ἧς ὠφείλε τιμῆς ἠξιῶσθαι ³⁾,
κατὰ τοῦ πλεονεκτίσαντος ἠγανακτικῶς· τρίτη δ' Ἀθη-
νᾶ, διὰ μιᾶς ἐπιβουλῆς εἰς πατέρα καὶ μητέρα δυσσε-
βοῦσα. νομίζω δ' ἔγωγε τῆς ἐπιβουλῆς Διὶ τὴν σωτηρίαν
ἀπρεπεστέραν· Θέτις γὰρ αὐτὸν ἀπήλλαξε τῶν δεσμῶν,
καὶ Βριάριος. ἀπρεπεῖς δ' αἱ τοιαῦται ἐλπίδες, ὡς τοιού-
των δεηθῆναι συμμάχων ⁴⁾.

dow. Ep. Paris. p. 157, Meinek., Anall. Alex. p. 156. Hac signifi-
catione Ἡρακλέους σιῆλαι in proverbium abierunt, cuius expli-
candi causa vocabula ista εἰς (ita enim leg. pro καὶ) ἄβαιον ὠκε-
ανῷ θάλασσαν addita esse existimes.

¹⁾ Ab ipso Heraclito hoc videtur vitium profectum esse, σολοί-
κως passivo uso, quum medii forma νειμάμενος requireretur.

²⁾ Cf. Soph. Antig. 53:

Ἐπειτα μήτηρ, καὶ γυνή, διπλοῦν ἔπος,
et Schol. ad h. l. διπλοῦν ὄνομα ἔχουσα, μήτηρ τε καὶ γυνή. —
Heracliti locum una cum aliis nonnullis consimilibus excitat Valcken.
ad Eur. Phoen. 415, p. 153.

³⁾ Ita Cod. A. — Schow. ἀξιούσθαι.

⁴⁾ Nullus de ἐλπίσι potest esse sermo. Quae post ἐλπίδες ad-
ditur sententia, cum iis, quae praecedunt, concinnari omnino ne-
quit. Quid scribere debuerit ac voluerit Heraclitus in aprico est.
Cuius sententia e corruptis verbis hunc fortasse in modum potest
elici: ἀπρεπές δ' εἰ τοσοῦτον ἐλείπετο, ὡς κτέ. »Turpe autem
fuit, si eo usque erat oppressus, ut huiusmodi sociis egeret.»

^{α)} Cf. Scymn. Ch. v. 636:

ταύτην δὲ, Φλέγραν τὸ πρότερον καλουμένην,
τοὺς θεομάχους γίγαντας οἰκῆσαι λόγος.

CAPUT XXII.

Ταύτης τοίνυν τῆς ἀσεβείας ἔν ἐστιν ἀντιφάρμακον, εἰάν ἐπιδείξωμεν ἠλληγορημένον τὸν μῦθον· ἡ γὰρ ἀρχέγονος ἀπάντων καὶ πρεσβυτάτη ¹⁾ φύσις ἐν τούτοις τοῖς ἔπεσι θεολογεῖται, καὶ τῶν φυσικῶν κατὰ τὰ ²⁾ στοιχεῖα δογμάτων εἰς ἀρχηγὸς Ὀμηρος, ἐκάστω τινὶ ³⁾ τῶν μετ' αὐτὸν, ἧς ἔδοξεν εὐρεῖν, ἐπινοίας γεγωνῶς διδάσκαλος ⁴⁾. Θάλητα μὲν γε τὸν Μιλήσιον ὁμολογοῦσι πρῶτον ὑποστήσασθαι τῶν ὄλων κοσμογόνον στοιχεῖον τὸ ὕδωρ· ἡ γὰρ ὑγρὰ ⁵⁾ φύσις, εὐμαρῶς εἰς ἕκαστα μεταπλαττομένη, πρὸς τὸ ποικίλον εἴωθε μορφοῦσθαι ⁶⁾. Τό

¹⁾ Codd. πρεσβυτέρα.

²⁾ Ita Cod. A. — Schow. κατὰ στοιχεῖα.

³⁾ Ita Cod. A. — Schow. τοίνυν.

⁴⁾ V. Senec. Ep. 88: *Modo Stoicum Homerum faciunt, modo Epicureum — modo Peripateticum — modo Academicum. Apparet nihil horum esse in illo, cui omnia insunt; et cf. omnino Hom. P. V. p. 324 Gal.*

⁵⁾ ὑγρὰ e Gal. MS. Angl. et e Cod. A reposui.

⁶⁾ Potest quidem significare verbum μορφοῦσθαι *speciem aliquam induere*, unde substantivum μορφώ (v. Archyt. Phil. ap. Stob. Ecl. Phys. p. 81. 12), Μορφώ Dea apud Pausaniam et Hesychium, quique seriore tempore effingebatur somniorum Dens Μορφεύς. Nec tamen intelligo, quomodo »varias formas induere» Graece possit esse: μορφοῦσθαι πρὸς τὸ ποικίλον. Aut egregie fallor, aut scripsit Heraclitus: ἡ γὰρ ὑγρὰ φύσις . . . Πρωτέως ποικιλώτερον εἴωθε μορφοῦσθαι. Cf. Lucian. d. Sacrif. 5: ἄρτι μὲν ὁ γεννάδας γιγνόμενος χρυσίον, ἄρτι δὲ ταῦρος ἢ κύκνος ἢ ἀστὸς, καὶ ὅλως ποικιλώτερος αὐτοῦ Πρωτέως. — Aristaen. I, ep. 26: καὶ οἷά τις Φάριος Πρωτεὺς ἄλλοτε πρὸς ἄλλα μεταβληθῆσθαι δοκεῖς. — Lucian. d. Saltat. 19: ἴδοις δ' ἂν οὖν αὐτοὺς πρὸς τὸν αὐτὸν καιρὸν ὠκέως διαλλαττομένους καὶ

τε γὰρ ἔξαγμιζόμενον αὐτῆς αἰροῦται, καὶ τὸ λεπτότατον ἀπὸ ἀέρος αἰθῆρ ἀνάπτεται, συνιζάνον τε τὸ ὕδωρ καὶ μεταβαλλόμενον εἰς ἰλὸν ἀπογαιούται ^{α)}. διὸ δὴ τῆς τετραδος τῶν στοιχείων ὡσπερ αἰτιώτατον ὁ Θαλῆς ἀπεφήνατο [στοιχεῖον εἶναι] ¹⁾ τὸ ὕδωρ ²⁾. Τίς οὖν ἐγέννησε ταύτην τὴν δόξαν; οὐχ Ὀμηρος, εἰπὼν·

᾿Ωκεανὸς, ὅσπερ γένεσις πάντεσσι τέτυκται ^{β)};

φερονύμως μὲν ὠκεανὸν εἰπὼν τὴν ὑγρὰν φύσιν, παρὰ τὸ ὠκέως νάειν, τοῦτον δ' ὑποστησάμενος ἀπάντων γενεάρχην. ἀλλ' ὁ Κλαζομένιος Ἀναξαγόρας ³⁾, κατὰ διαδοχὴν γνώριμος ὡν Θαλήτος, συνέζηυξε τῷ ὕδατι δευτερον στοιχεῖον τὴν γῆν, ἵνα ξηρῷ μιχθὲν ὑγρὸν ἐξ ἀντιπάλου φύσεως εἰς μίαν ὁμόνοιαν ἀνακραθῆ. καὶ ταύτην δὲ τὴν ἀπόφασιν πρῶτος, Ὀμηρος ἐγεώργησεν, Ἀναξαγόρα σπέρματα τῆς ἐπινοίας χαρισάμενος ⁴⁾, ἐν οἷς φησί·

αὐτὸν μιμουμένους τὸν Πρωτῆα. V. Bast. Specim. ed. nov. Epp. Aristaen. p. 30.

Isid. 426 q. V. 7

¹⁾ Non ab ipso Heraclito haec vocabula videntur esse profecta.

²⁾ Cf. Schol. Apoll. Rh. I. 498: Ὁ δὲ Θαλῆς ἀρχὴν ὑποστήσατο πάντων τὸ ὕδωρ, λαβὼν παρὰ τοῦ ποιητοῦ λέγοντος·

Ἄλλ' ἑμεῖς μὲν πάντες ὕδωρ καὶ γαῖα γέντισθε.

³⁾ Pro Anaxagora eadem in re laudat Xenophanem Colophonium. Auctor vitae Homeri Plutarcho tributae p. 324 ed. Gal. — Heyn.

⁴⁾ Cf. Schol. Hom. Il. H. 99... τῶν στοιχείων ὕδωρ καὶ γῆ κατὰ φύσιν ἀκίνητα, τὰ δ' ἄλλα κινητὰ δι' ἑαυτῶν· ταῦτα (I. ταύτην) οὖν φησὶν τὴν ἀκίνησιον ὀνειδίζων καὶ Ξενοφάνης·

πάντες γὰρ γαίης τε καὶ ὕδατος ἐκγενόμεσθα,

ἐκ γῆς γὰρ πάντ' ἐστὶ καὶ ἐς γῆν (πάντα) τελευτᾷ.

a) Cf. Lucian. V. H. II, 31: κατὰ μέσον δὲ καὶ γῆ καὶ λόφοι ἦσαν, ἐμοὶ δοκεῖν, ἐκ τῆς ἰλῦδος ἦν κατέπιε, συνιζάνουσα.

b) Il. Σ. v. 246, ubi legitur ᾿Ωκεανοῦ.

Ἄλλ' ὑμεῖς μὲν πάντες ὕδωρ καὶ γαῖα γένοισθε. ^{α)}

πᾶν γὰρ τὸ φνόμενον ἐκ τινων εἰς ταῦτά ¹⁾ ἀναλύεται διαφθειρόμενον, ὡσπερὶ τῆς φύσεως, ἃ δεδάνεικεν ἐν ἀρχῇ χρεία, κομιζομένης ἐπὶ τέλει. διὸ δὴ τοῖς Κλαζομενίοις δόγμασιν ἐπόμενος Εὐριπίδης ²⁾ φησὶ·

Χωρεῖ δ' ὀπίσω τὰ μὲν ἐκ γαίας
φύντ' ³⁾ εἰς γαῖαν, τὰ δ' ἀπ' αἰθερίου ⁴⁾
βλαστόντα γονῆς εἰς αἰθέρα.

Καταρώμενος οὖν ὁ ποιητὴς τοῖς Ἑλλησι, μίαν εὖρεν ἀρχὴν φιλόσοφον, εἰ πάλιν ὕδωρ καὶ γῆ γένοιοντο, διαλυθέντες εἰς ταῦτά ⁵⁾, ἀφ' ὧν ἐπήχθησαν, ὅτε ἐγεννῶντο ⁶⁾. ἐσχάτη τοίνυν ὑπὸ τῶν μεγίστων φιλοσόφων ἡ τελεία τετράς ἐν τοῖς στοιχείοις συνεπληρώθη ^{β)}. δυο μὲν γὰρ

¹⁾ Codd. εἰς ταῦτα.

²⁾ Sunt hi versus Euripidis ex Chrysippo, atque partem efficiunt maioris fragmenti, cuius dispersa membra, partim ap. Sext. Emp. adv. Math. VI. 17. p. 360, partim ap. Phil. Ind. π. ἀφθ. κόσμου p. 948. C. ed. Hoesch. servata, in unum collegit H. Grotius. V. Valcken. Diatrib. p. 34 sqq. Quos vero Heraclitus operi suo inseruit Euripidis versus, ii si ipsam poëtae manum velis revocare, ita sunt emendandi atque disponendi (V. Dind. Eur. fragm. p. 119):

χωρεῖ δ' ὀπίσω
τὰ μὲν ἐκ γαίας φύντ' εἰς γαῖαν,
τὰ δ' ἀπ' αἰθερίου βλαστόντα γονῆς
εἰς [οὐράνιον πόλον ἤλθε πάλιν].

³⁾ Codd. φύντα.

⁴⁾ Codd. αἰθρίου

⁵⁾ Codd. ταῦτα.

a) Il. H. v. 99.

b) V. Hom. P. V. l. l.

ὕλικά φασιν εἶναι, γῆν τε καὶ ὕδωρ, δυο δὲ πνευμα-
τικά, αἰθέρα τε καὶ αἶρα, τούτων δὲ τὰς φύσεις, ἀλ-
λήλαις ἐναντία φρονούσας, ὅταν εἰς τὸ αὐτὸ κραθῶσιν,
ὁμονοεῖν.

CAPUT XXIII.

³ Ἄρ' οὖν, εἴ τις θέλει ¹⁾ τάληθές ἐξετάζειν, οὐχί
καὶ ταῦτα τὰ στοιχεῖα παρ' Ὀμήρῳ φιλοσοφεῖται; καὶ
περὶ μὲν τῶν Ἡρας δεσμῶν, ἐν οἷς ἡ τάξις ἠλληγόρη-
ται τῶν τεττάρων στοιχείων, εὐκαιρότερον αὐτίς ἐροῦ-
μεν· νῦν δ' ἀποχρῶσιν οἱ κατὰ τὴν τρίτην ῥαψωδίαν ὄρ-
κοι τὸ λεγόμενον ὑφ' ἡμῶν βεβαιῶσαι·

Ζεῦ κῆδιστε, μέγιστε, κελαινεφές, αἰθέρι ναίων,
Ἡελίος θ' ὅς πάντ' ἐφορᾷς, καὶ πάντ' ἐπακούεις,
Καὶ ποταμοὶ καὶ γαῖα, καὶ οἱ ὑπένερθε καμόντας
Ἀνθρώπους τίνυσθον, ὃ τίς κ' ἐπίορκον ὁμόσση. ^{a) 2)}

¹⁾ Codd. θέλοι.

²⁾ Quamvis etiam superiore quodam loco eodem modo, atque hic, secus ac vulgo fertur, primum horum versuum Homericorum citet Heraclitus, neque verosimile sit, quod Galio Schowioque in mentem venit, primum versum secundo ll. libro (ll. ll. 412), reliquos tertio assignantibus, quum et ipse Heraclitus »τούς κατὰ τὴν τρίτην ῥαψωδίαν ὄρκους» διαρρηθῆναι appellet, quamvis praeterea eodem modo laudatus versus Γ. 276 inveniatur apud Herodian. d. Soloec. p. 198: tamen hoc loco eam arbitror revocandam esse lectionem, quae vulgata est in editionibus Homericis. Nequaquam enim mirari licet, quod priore loco illam, posteriore hanc lectionem Heraclitum secutum esse statuam. Etenim memoriter viri isti Homerum tenebant, neque, si quo versu erat utendum, anxie inquirerebant. Hoc vero loco si dixisset:

a) ll. Γ. 277.

πρώτον ἐπικαλιῖται τὸν ὀξύτατον αἰθέρα, τὴν ἀνωτάτω τάξιν εἰληχότα. πυρὸς δ' εἰλικρινοῦς ¹⁾ φύσις, ἅτ' οἶμαι κουφοτάτη, τὸν ὑψηλότατον ἀποκεκλήρωται χώρον· εἶη δ' ἄν, οἶμαι, τοῦτο Ζεὺς ἐπώνυμος, ἦτοι τὸ ζῆν παρεχόμενος ἀνθρώποις, ἢ παρὰ τὴν ἔμπυρον ζέσειν οὕτως ὠνομασμένος. ἀμέλει δὲ καὶ ὁ Εὐριπίδης ²⁾ τὸν ὑπεριταμένον αἰθέρα φησὶν· ³⁾

ἽΟρᾶς τὸν ὑποῦ τόνδ' ἄπειρον αἰθέρα
Καὶ γῆν πέριξ ἔχονθ' ⁴⁾ ὑγραῖς ἐν ἀγκάλαις;
Τοῦτον νόμιζε Ζῆνα, τόνδ' ἠγοῦ θεόν.

Ὁ μὲν οὖν πρῶτος αἰθήρ καλεῖται μεσίτης τῶν ὀρκίων.

Zēū kídιστις, μέγιστις, κελαινσφές, αἰθέρι ναίων,
quae sequitur explicatio absurdior esse videtur, quam ut vel Heraclito eam liceat imputare. Zeus enim in iis, quae sequuntur, idem esse dicitur, atque αἰθήρ. Quis autem fieri potest, ut qui ipse sit αἰθήρ, idem sit ἐν αἰθέρι ναίων? Itaque hoc loco legendum erit:

Zēū πάτερ, Ἰδηθεν μεδέων, κίδιστις, μέγιστις.

¹⁾ Cod. A. πυρὸς γὰρ εἰλικρινής.

²⁾ Fort. legendum est: ἀμέλει δὲ καὶ Εὐριπίδης Ζῆνα τὸν ὑπεριταμένον αἰθέρα φησὶν, quod conveniret cum Gesneri versione Latina: *Quin et Euripides superne tensum aethera Iovem esse voluit.*

³⁾ V. Valcken. Diatr. p. 47. — Dind. Eur. fr. p. 119. I. — Cf. Eurip. fragm. apud Cram., Anecd. Oxon. p. 182. 11: λέγουσι δ' αὐτόν (l. δ' αὐτὸν) αἰθέρα Δία εἶναι, ὅτι ἔμπυρὸς ἐστὶ καὶ ζῆ (l. ζεῖ). Εὐριπίδης· ἀλλ' αἰθήρ τι κτίσας (l. τίκτις σς et cf. Et. Gud. p. 230. 30. et Bekker Anecd. p. 1101) κόρα, Ζεὺς ὃς ἀνθρώποις ὀνομάζεται. Fragmentum anapaestici systematis videtur esse pars, cuius priorem versum sic lego:

— ἀλλ' αἰθήρ τίκτις σς κόρα,

posteriorem ad metricam normam nondum potui redigere.

⁴⁾ Gal. et Schow. ἔχοντ'.

ποταμοὶ δὲ καὶ γῆ, τὰ ὑλικά στοιχεῖα, μετὰ τὴν πρώτην φύσιν αἰθέρος. τὸν δ' ὑπένερθεν ἀέρα ἀλληγορικῶς αἰδην προσαγορεύει 1). μέλαν γὰρ τοῦτ' ἐστὶ τὸ 2) στοιχεῖον, ὡς ἂν, οἶμαι, παχυτέρας καὶ διύγρου λαχὸν μοίρας. δίχα γούκτων καταφωτίζειν δυναμένων ἀλαμπῆς ἐστίν. ὅθεν εὐλόγως αὐτὸν αἰδην προσηγόρευσε. τί οὖν τὸ πέμπτον, ὃ ἥλιος 3); ἵνα τι καὶ περιπατητικοῖς φιλοσόφοις χαρίσῃται "Ομηρος, ἐπεκαλέσατο καὶ τοῦτον· ἀξιούσι γὰρ 4) ἑτέραν τοῦ πυρὸς εἶναι ταύτην τὴν φύσιν, ἣν κυκλοφορητικὴν ὀνομάζουσιν, πέμπτον εἶναι τοῦτο στοιχεῖον 5). ὁμολογούντες. ὁ μὲν γὰρ αἰθήρ διὰ τὴν κούφότητα πρὸς τοὺς ἀνωτάτω χωρεῖ τόπους· ἥλιος δὲ καὶ σελήνη καὶ τῶν ὁμοδρόμων αὐτοῖς ἕκαστον ἄστρον, τὴν ἐν κύκλῳ φορὰν δινοίμενα διατελεῖ, τῆς πυρῶδους οὐσίας ἄλλην τινὰ δύναμιν ἔχοντα. 6) διὰ τούτων ἀπάντων ὑπεσήμηνεν ἡμῖν τὰ πρωτοπαγῆ στοιχεῖα τῆς φύσεως.

CAPUT XXIV.

Καὶ περὶ αὐτοῦ μηδεὶς λεγέτω, πῶς μὲν ὁ αἰθήρ προσαγορεύεται Ζεὺς, αἰδην δ' ὀνομάζει τὸν ἀέρα, καὶ συμβολικοῖς ὀνόμασι τὴν φιλοσοφίαν ἀμαυροῖ· παράδοξον γὰρ οὐδὲν, εἰ ποιητῆς τε ὢν ἀλληγορεῖ, καὶ τῶν προηγουμένως φιλοσοφούντων τοῦτω τῷ τρόπῳ χρωμένον.

1) Codd. et Schow. τὸν δ' ὑπένερθεν αἰδην ἀλληγορικῶς ἀέρα προσαγορεύει.

2) Ita A. — Schow. τοῦτ' ἐστὶ στοιχεῖον.

3) A. πέμπτον, ἥλιος;

4) Schow. ἐπεκαλέσατο· καὶ τοῦτο γὰρ ἀξιούσιν.

5) Codd. et Schow. τοῦτο τὸ στοιχεῖον.

6) Fort. interpunctio hunc in modum est mutanda: τὴν ἐν κύκλῳ φορὰν δινοίμενα, διατελεῖ τῆς πυρῶδους οὐσίας ἄλλην τινὰ δύναμιν ἔχοντα.

ὁ γοῦν σκοτεινός, Ἡράκλειτος, ἀσαφῆ καὶ διὰ συμβόλων εἰκάζεσθαι δυνάμενα ¹⁾ θεολογεῖ ²⁾ τὰ φυσικά, δι' ὧν φησί· ἄνθρωποι θεοὶ θνητοί· θεοὶ τ' ἄνθρωποι ἀθάνατοι ³⁾, ζῶντες τὸν ἐκείνων θάνατον, θνήσκοντες τὴν ἐκείνων ζωὴν· καὶ πάλιν· ποταμοῖς τοῖς αὐτοῖς ἐμβαίνομεν τε καὶ οὐκ ἐμβαίνομεν, εἶμέν τε καὶ οὐκ εἶμεν ⁴⁾, ὅλον τε τὸ περὶ φύσεως αἰνιγματωδῶς ⁵⁾ ἀλληγορεῖ. Τί δ' ὁ Ἀκραγαντῖνος Ἐμπεδοκλῆς; οὐχὶ τὰ τέτταρα στοιχεῖα βουλόμενος ἡμῖν ὑποσημῆναι, τὴν ὀμηρικὴν ἀλληγορίαν μεμίμηται;

Ζεὺς ἀργής, Ἥρη τε φερέσβιος, ἠδ' Ἀιδωνεύς,
Νῆστις θ', ἣ δακρυοῖς τέγγει κρούνομα βρότειον ⁶⁾

¹⁾ Cf. Schleiermacher in F. A. Wolfii »Museum d. Alterthums-wissenschaft, I. p. 353.

²⁾ Cod. A. θεολογεῖται φυσικά.

³⁾ Mutila, quomodo in Codd. legebantur, vocabula hunc in modum esse restituenda ac supplenda (Codd. θεοὶ θνητοὶ τ' ἄνθρωποι ἀθάνατοι), suspicatus est Schowius, at manifesto indicavit atque contendit Schleiermacher l. c. p. 499. Cff. Porphyg. d. A. N. p. 256. 41; Heins. ad Max. Tyr. Diss. X. p. 107.

⁴⁾ Cf. Th. Gataker. ad Antonin. p. 126. D, et Schleierm. l. c. p. 529, qui collatis Aristot. Metaph. III. 5 et Plutarcho isto ποταμῷ γὰρ οὐκ ἔστι δις ἐμβῆναι τῷ αὐτῷ (Plutarch., EI ap. Delph. 392 B; cf. Wytttenb. ad Plut. d. s. num. Vind. p. 76) post αὐτοῖς inseri iubet δις. Perperam, ut videtur.

⁵⁾ Schow. αἰνιγματώδης.

⁶⁾ Leguntur iidem Empedoclis versus apud. Sext. Empir. adv. Gramm. IX, 362; apud Stob. Ecl. phys. I. c. 11, 11; Suidam i. v. Νῆστις, Diogen. Laërtium VIII. 76: (in novissima Cobetii editione nulla apud Diog. Laërtium apparet lectionis varietas) alios. A variis vario modo citantur. Qua de re v. Karsten. ad Emped. p. 92.

Ζῆνα μὲν εἶπε τὸν αἰθέρα, γῆν δὲ τὴν Ἥραν, Ἀιδωνέα δὲ τὸν αἴερα, τὸ δὲ δακρυοῖς τεγγόμενον κρούνωμα βρότειον τὸ ὕδωρ. οὐ δὴ παράδοξον, εἰ τῶν προηγουμένως ὁμολογούντων φιλοσοφεῖν ἀλληγορικοῖς ὀνόμασι χρησαμένων, ὁ ποιητικὴν ἐπαγγελλόμενος ἐξίσου [τοῖς φιλοσόφοις] ¹⁾ ἠλληγόρησε.

CAPUT XXV.

²⁾ Λοιπὸν οὖν σκοπῶμεν ³⁾, εἰ ἡ κατὰ Διὸς ἐπιβουλή τῶν στοιχείων ἐστὶν ἀναρίθμησις ⁴⁾, καὶ φυσικωτέρας ἀπτεται θεωρίας. φασὶ τοίνυν οἱ δοκιμώτατοι φιλόσοφοι ⁵⁾ ταῦτα περὶ τῆς διαμονῆς ⁶⁾ τῶν ὄλων· ἕως μὲν ἂν ἀφιλόνηκος ⁷⁾ ἁρμονία τὰ τέτταρα ⁸⁾ στοιχεῖα διακρατῆ,

Qui idem eiusdem operis p. 131 haecce disputat de Dea » Νῆσις ”: » Νῆσις, *Lympha*, ductum a νῶ, *fluo*, secundum Veteres (cf. p. 227), unde fortasse et Νησεύς. Nam νηρός, ναρός, *fluidus* significat. Non novum illud nomen finxisse videtur Empedocles: nam Νῆσις fertur fuisse Deae cuiusdam nomen apud Siculos, teste Eustathio in Il. τ. p. 1130, l. 14: καὶ Σικελικὴ δὲ τις, φασὶ, θεὸς Νῆσις ἐλέγστο. Sed significationem pro suo arbitrio mutavit.” Qua perlecta annotatione, nihilo minus Schowii iudicio subscribo: » Numquam, ut puto, ad liquidum perduci vel constitui potest ratio et origo significatus, quem Empedocles priscae huic voci tribuerit.”

¹⁾ Fort. delenda sunt vocabula, quae uncis inclusi.

²⁾ Cf. Schol. Il. A. 399 (Ined.)

³⁾ Schol. σκοπῶμεν οὖν, εἴπερ ἐν τούτοις τοῖς ἔπαισι. — Fort. pro σκοπῶμεν leg. est σκοπεῖν.

⁴⁾ Schow., Schol. et Codd. ἀναρίθμησις.

⁵⁾ Desideratur apud Schol. vocab. φιλόσοφοι.

⁶⁾ Lacuna apud Schol. inter τῆς et τῶν.

⁷⁾ Ita Schol. — Codd. ἀφιλόνηκος ἢ ἁρμ.

⁸⁾ Schol. τέσσαρα.

μηδενός ἔξαιρέτως ὑπερδυναστευόντος, ἀλλ' ἐκάστου [κατ' ἐμμέλειαν] 1), ἣν εἵληχε τάξιν οἰκονομοῦντος, ἀκινήτως ἕκαστα μενεῖν 2). εἰ δ' ἐπικρατήσῃ ἐν τι τῶν ἄλλων 3), καὶ τυραννήσαν εἰς πλείω φοράν παρῆλθοι, τὰ λοιπὰ συγγυθέντα τῇ τοῦ κρατοῦντος ἰσχύι μετ' ἀνάγκης ὑπείξειν. 4) πυρός μὲν οὖν 5) αἰφνιδίως ἐκζέσαντος 6), ἀπάντων ἔσεσθαι κοινήν 7) ἐκπύρωσιν. εἰ δ' ἀθροῦν 8) ὕδωρ ἐκραγείη, κατακλυσμῷ τὸν κόσμον ἀπολείσθαι. 9) διὰ τούτων τοίνυν 10) τῶν ἐπῶν μέλλουσάν τινα ταράχην ἐν τοῖς ὄλοις Ὅμηρος ὑποσημαίνει· Ζεὺς γάρ, ἡ δυνατωτάτη φύσις, ὑπὸ τῶν ἄλλων 11) ἐπιβουλεύεται στοιχείων, Ἡρας μὲν, τοῦ ἀέρος, Ποσειδῶνος δέ, τῆς ὑγραῶς φύσεως, Ἀθηνᾶς δέ, τῆς γῆς· ἐπεὶ δημιουργός ἐστιν 12) ἀπάντων, καὶ θεὸς ἐργάνη. 13) ταῦτα δὲ 14) τὰ

1) Vocabula uncis inclusa e superioribus otiose videntur esse repetita.

2) Codd. et Schol. μένειν.

3) Schow. εἰ δ' ἐπικρατήσῃ τι τῶν ἐν αὐτοῖς. — Schol. εἰ δ' ἐπικρατήσῃ ἐν τῶν αὐτῶν. Nostrae mutationi opitulatur, quod sequitur paullo infra: Ζεὺς — ὑπὸ τῶν ἄλλων ἐπιβουλεύεται στοιχείων.

4) Schol. ὑπείξειν.

5) οὖν, quod abest ab Her. Codd., e Schol. addidi.

6) Schol. ζέσαντος.

7) Schol. et A, sicuti Galii MS. Angl. κοινήν; — Heynius κοινή.

Minus recte.

8) Schow. et Schol. ἀθρόον. — A. ἀθροῦν.

9) Schol. ἀπολείσθαι.

10) Schol. οὖν.

11) Schol. ὄλων.

12) Schol. ἐστὶ τῶν.

13) Desideratur ap. Schol. vocabulum δημιουργός.

14) Ita A. — Schow. δέ. — Schol. μέν.

στοιχεῖα πρῶτον μὲν συγγενῇ ¹⁾ διὰ τὴν ἐν ἀλλήλοις ἀνάκρασιν· εἶτα, συγχύσεως παρὰ μικρὸν αὐτῶν ²⁾ γενομένης ³⁾, εὐρέθη βοηθὸς ἢ πρόνοια. Θέτιν δ' αὐτὴν εὐλόγως ὠνόμασεν. αὕτη γὰρ ὑπεστήσατο ⁴⁾ τῶν ὅλων εὐκαιρον διάθεσιν ⁵⁾, ἐν τοῖς ἰδίοις νόμοις ἰδρύσασα τὰ στοιχεῖα. σύμμαχος δ' αὐτῇ γέγονεν ἡ βριαρὰ καὶ πολυχειρ ⁶⁾ δύναμις· τὰ γὰρ τηλικαῦτα τῶν πραγμάτων νοσήσαντα, πῶς ⁷⁾ ἂν ἄλλως δύναιτο, πλην μετὰ μεγάλης βίας ἀναρρωσθῆναι; καὶ τὸ μὲν ἄφικτον ἔγκλημα περὶ τῶν Διὸς ἀσεβῶν δεσμῶν οὕτω φυσικῆς ⁸⁾ ἀλλαγῆς ἔχει θεωρίαν.

CAPUT XXVI.

9) Ἐγκαλοῦσι δ' Ὀμήρω καὶ περὶ ¹⁰⁾ τῆς Ἡφαίστου ῥίψεως· τὸ μὲν πρῶτον, ὅτι χωλὸν αὐτὸν ὑφίσταται,

¹⁾ Vocabulum συγγενῇ nullo pacto bene se habet; quod vel una grammatica ratio damnat. Ipsius scriptoris manum revocare perquam erit difficile; neque palaeographica vestigia secuto, probabile quid mihi contigit elicere. Si ponas, ἡσύχαζε aut simile quid interiisse cuius in locum istud συγγενῇ subreperit, a scriptoris sententia haud ita longe, arbitror, aberis.

²⁾ Ita Schol. — Schow. αὐτοῖς.

³⁾ Schol. γενομένης.

⁴⁾ Codd. Heracl. ὑπέστη. — Schow. ὑπεστήσατο. — Schol. ὑπεστήσατο τὴν. — συγγενῇ

⁵⁾ Codd. et Schol. ἀπόθεσιν. V. Heynii annotat. ad h. l.

⁶⁾ Ita Schol. et A. — Schow. πολύχειρος.

⁷⁾ Schol. et Schow. πῶς ἄλλως.

⁸⁾ Ita Schol. — Schow. φυσικῆν.

⁹⁾ Cf. Schol. Il. A. 590. Quem locum praetervidit Hasius.

¹⁰⁾ Schol. et Schow. Ὀμήρω περὶ.

τὴν θεϊαν ἀκρωτηριάζων φθαιν' εἶθ', ὅτι καὶ παρὰ 1) μικρὸν ἦκε κινδύνου. φησὶ γάρ 2),

Πᾶν δ' ἡμαρ 3) φερόμην, ἅμα δ' ἡελίω καταδύντι
Κάππεσον ἐν Ἀήμνω. ὀλίγος δ' ἔτι θυμὸς ἐνῆεν. a)

Καὶ τούτοις 4) δ' ὑποκρύπτεται τις Ὀμήρω φιλόσοφος νοῦς· οὐ γὰρ πλάσμασι ποιητικοῖς τοῖς ἀκούοντας τέρπων ἀντίκα χωλὸν ἡμῖν παραδέδωκεν Ἑφαιστον, τὸν ἐξ Ἑρας καὶ Διὸς μυθούμενον παῖδα 5)· τοῦτο γὰρ ἀπρεπὲς ὄντως ἱστορεῖν περὶ Θεοῦ 6). ἀλλ' ἐπεὶ ἡ τοῦ 7) πυρὸς οὐσία διπλῆ, καὶ τὸ μὲν αἰθέριον (ὡς ἔναγχος εἰρήκαμεν) ἐπὶ τῆς ἀνωτάτω τοῦ παντός αἰώρας οὐδὲν ὑστεροῦν ἔχει πρὸς 8) τελειότητα, τοῦ δὲ παρ' ἡμῖν πυρὸς ἡ ὕλη, πρόσγειος οὐσα, φθαρτὴ, καὶ διὰ τῆς ὑποτροφούσης 9) παρ' ἕκαστα ζωπυρουμένη 10), διὰ τοῦτο

1) Adieci καὶ Schol. et Codicis A. auctoritatem secutus.

2) A. πᾶν γὰρ φησὶ δ' ἡμαρ.

3) Ita Schol. — Schow. πανῆμαρ.

4) Schol. οὐν.

5) Apud Schow. omnis hic locus ita audit: ... νοῦς, οὐ πλάσμασι ποιητ. τ. ἀκ. τέρπων· ἀντίκα χ. ἡ. π. Ἑφ., οὐ τὸν ἐξ. Ἑρ. κ. Δ. μυθολογούμενον παῖδα. Apud Schol. maior interpunctio post νοῦς, minor est post τέρπων; praeterea γὰρ insertum post πλάσμασι. μυθούμενον est apud Schol. et in Cod. A.

6) Ita Schol. — Schow. Θεῶν.

7) Articulum e Schol. addidi.

8) Schol. πρὸς τὴν.

9) Schow. ὑποτροφούσης. — Schol. ὑποτροφούσης. — Idem Heynius coniecerat ad h.l. — Cf. Eustath. ad Il. p. 151 et 152.

10) Schol. ζωπυρούμενα.

a) V. Il. A. v. 592.

τὴν μὲν ¹⁾ ὄξυτάτην φλόγα ²⁾ συνεχῶς ἠλιόν τε καὶ Δία
προσαγορεύει, τὸ δ' ἐπὶ γῆς πῦρ Ἑφαιστον, ἑτοίμως
ἀπτόμενον τε καὶ σβεννύμενον. ὄθεν εἰκότως, κατὰ σύγ-
κρισιν ἐκείνου τοῦ ὀλοκλήρου, τοῦτο νενομίσται χωλὸν
εἶναι τὸ πῦρ. ἄλλως τε καὶ πᾶσα ποδῶν πήρωσις αἰεὶ
τοῦ διαστηρίζοντος ἐπιδειῖται βιάκτρον· τὸ δὲ παρ' ἡμῶν
πῦρ, ἄνευ τῆς τῶν ξύλων ἐπιθέσεως ³⁾ οὐ δύνηθ' ἂν
ἐπιπλέον ⁴⁾ παραμεῖναι, συμβολικῶς χωλὸν εἴρηται. τὸν
γοῦν Ἑφαιστον οὐκ ἀλληγορικῶς ἐν ἑτέροις, ἀλλὰ διαρ-
ρήδην πῦρ φησὶν Ὅμηρος εἶναι ⁵⁾.

Σπλάγχνα δ' ἄρ' ἐμπείραντες ⁶⁾ ὑπείρεχον Ἑφαιστοιο. ^{a)}

Μεταληπτικῶς ὑπὸ τοῦ Ἑφαιστοῦ τὰ σπλάγχνα φησὶν
ὀπτᾶσθαι. Καὶ μὴν ἀπ' οὐρανοῦ ῥιπτόμενον ⁷⁾ αὐτὸν
ὑφίσταται φυσικῶς. Κατὰ γὰρ ἀρχὰς ⁸⁾ οὐδέπω τῆς τοῦ
πυρὸς χρήσεως ἐπιπολαζούσης, ἄνθρωποι χρονικῶς χαλ-
κοῖς τισιν ὄργανοις κατεσκευασμένοις ἐφειλκίσαντο ⁹⁾
τοὺς ἀπὸ τῶν μετεώρων φερομένους σπινθήρας, κατὰ

¹⁾ μὲν e Schol. supplevi.

²⁾ Cf. Schleiermacher., l. c. p. 453.

³⁾ Ita Schol. — Codd. παραθέσεως.

⁴⁾ Schow. ἐπιπλεῖον. — Schol. ἐπὶ πλεόν.

⁵⁾ In Cod. A desideratur vocab. φησὶν. Apud Schol. haec ita
leguntur: φησὶν Ὅμηρος πῦρ εἶναι, ὡς τό·

⁶⁾ Schow. et Codd. ἀμπείραντες. Schol. ἐμπ.

⁷⁾ A. ῥιπτούμενον. — Schol. ναὶ μὴν ἀπ' οὐρῶν (sic) ὑφίστ.
ῥιπτ. αὐτόν.

⁸⁾ Schol. et Schow. ὑφίσταται. φυσικῶς γὰρ κατ' ἀρχὰς κτε.

⁹⁾ Schol. ἐφελκίσαντο.

a) V. Il. B. v. 426.

τάς μισημβρίας ¹⁾ ἐναντία τῷ ἡλίῳ [τὰ ὄργανα] τιθέντες ὅθεν οἶμαι δοκεῖ καὶ Προμηθεὺς ἀπ' οὐρανοῦ διακλίψαι τὸ πῦρ ²⁾. ἐπειδήπερ [τέχνης] προμηθεῖα τῶν ἀνθρώπων ἐπενόησε τὴν ἐκείθεν ἀπόρροϊαν αὐτοῦ ³⁾. Ἀήμονον δὲ πρῶτον ⁴⁾ οὐκ ἀλόγως ἐμίθευσε ⁵⁾ τὴν ὑποδεξαμένην ⁶⁾ τὸ θεόβλητον ⁷⁾ πῦρ ὅτι ἐνταῦθα γὰρ ἀνίενται [ἐγ]γηγενοῦς ⁸⁾ πυρὸς αὐτόματοι φλόγες. δηλοῖ δὲ σαφῶς, ὅτι τοῦτο θνητόν ⁹⁾ ἐστὶ τὸ πῦρ, ἐξ ὧν ἐπήνεγκεν

ὀλίγος δ' ἔτι θυμὸς ἐνῆεν.

¹⁾ Schol. τὴν μισημβρίαν.

²⁾ Ita cum Schol. Cod. A. — Schow. ὅθεν καὶ ὁ Προμηθεὺς . . . πῦρ λέγεται.

³⁾ Vocabulum τέχνης uncis inclusi, tamquam e margine textui illatum. Potuit quidem Heraclitus τέχνη καὶ προμηθεῖα scribere; at vero multo videtur esse similius, librarium, quam ipsum scriptorem, vocabulo sat perspicuo explicationem insuper adiunxisse. Fortasse addito articulo, legendum est ἐπειδήπερ ἡ προμηθεῖα τῶν ἀνθρώπων. Scholiasta Hom. non est audiendus, apud quem Heracliti verba ita audiunt: ἐπειδήπερ τέχνη Προμηθεῖως οἱ ἀνθρώποι κτέ.

⁴⁾ Schol. πρῶτως. Fort. corrig. πρῶτην.

⁵⁾ Schol. ἐμίθυσαντο.

⁶⁾ Schol. ἐπιδεξάμ.

⁷⁾ Schol. θεο . . . τον.

⁸⁾ Cod. A. ἐγγυγηγενοῦς. Ne ἐγγυγηγενοῦς quidem, quod Gesnerus commendat, videtur bene se habere, quippe quod omni destitutum sit auctoritate. Γηγενοῦς arbitror esse restitendum. Cf. Schol. Od. Θ. 284: ἐκείσε γὰρ ἀνίενται γηγενοῦς πυρὸς αὐτόματοι φλόγες. Longin. 35: καὶ ποταμοὺς ἐνίοτε τοῦ γηγενοῦς ἐκείνου καὶ αὐτοῦ μόνου προχέουσι πυρὸς, et Ruhnken. ad h. l. — Schol. Il. γηγενοῦς. — A. praeterea αὐτόματα.

⁹⁾ Gesn. αἰθέριον vel θεόβλητον, Cod. θεωρητόν, alterum

ἀπόλλυται γὰρ εὐθέως μαρκανθέν, εἰ μὴ λάβοιτο τῆς διαφυλάττειν αὐτὸ δυναμένης προνοίας.

CAPUT XXVII

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ Ἑφαιστου φιλοσοφητέον. ἕω γὰρ ἐπὶ τοῦ παρόντος, ὡς τερατείαν τινὰ, τὴν Κράτητος ¹⁾ φιλοσοφίαν, ὅτι Ζεὺς, ἀναμέτρῃσιν τοῦ παντός ἐσπουδακῶς γενέσθαι, δύο πυρσοῖς ἰσοδρομοῦσιν, Ἑφαιστῷ τε καὶ ἡλίῳ, διετεκμήρατο τοῦ κόσμου τὰ διαστήματα· τὸν μὲν ἄνωθεν ἀπὸ τοῦ βηλοῦ καλουμένου ῥίψας, τὸν δ' ἀπ' ἀνατολῆς ²⁾ εἰς δύοσιν ἀφείς ³⁾ φέρεσθαι. διὰ

altero ineptius. Nam non de αἰθερίῳ igne loquitur Heraclitus, immo in eo est, ut Hephaestum τὸ φθαρτὸν πῦρ significare demonstrat. Lego θνητόν. Ita scripsisse Heracl. ad evidentiam usque demonstrare nequeo; at ita apte scribere eum potuisse, quis negabit?

¹⁾ Schol. Κράτητος τοῦ Θεβαίου. Quis ille fuerit Crates, cuius portentosae doctrinae specimen servavit Heraclitus, pro certo enucleari nequit. Schowio enim, sine dubio illum fuisse Cratetem Mallotam Grammaticum asserenti, profecto haud maior fides est habenda, quam Scholiastae, ne omnino nihil dicat, τοῦ Θεβαίου addenti. Fuit enim Thebanus ille Crates philosophus Cynicus, cuius ab ingenio tales nugae mathematicas fuisse quam alienissimas, ex iis satis luculenter apparet, quas illius doctrinae ac poësis reliquias servavit Diog. Laërt. VI. 5. 85—94. Cuius alterum operae pretium est de scriptoribus, quibus Cratetis nomen fuerit, inspicere locum IV. 4. 23, quo fiat manifestius, quam sit difficile, servatum ab Heraclito δόγμα illi inter eos reddere, cui acceptum debeatur.

²⁾ Schol. ἀνατλῶν.

³⁾ Schol. μεθεῖς.

τοῦτ' ἀμφότεροι 1) καὶ συνεχρόνισαν. ἅμα γὰρ ἡλίω 2) καταδύντι κάππεσεν Ἡφαιστος ἐν Αἴθρῳ· τοῦτο τοίνυν, εἴτε κοσμικὴ τις ἀναμέτρησις 3), εἴθ' ὅτι μᾶλλον ἀληθής, ἔστιν 4) ἀλληγορικὴ τοῦ καθ' ἡμᾶς πυρός [ἀνθρώποις] 5) παράδοσις 6), οὐδέν ἀσεβές 7) περὶ 8) Ἡφαίστου παρ' Ὀμήρῳ λέλεκται 9).

CAPUT XXVIII.

Καὶ μὴν ἐπὶ τῆς δευτέρας ῥαψωδίας, ἀνακομιζομένων τῶν Ἑλλήνων, Ὀδυσσεῖ διαποροῦντι παρέστηκεν οὐκ ἄλλη τις, ἀλλ' ἡ θεία φρόνησις 10), ἣν Ἀθηναίαν ὀνομάζει. Καὶ τὴν ἀποστελλομένην Ἴριν ἄγγελον τοῦ Διὸς, τὸν εἶροντα λόγον ὑφίσταται, ὡσπερ Ἑρμῆν τὸν ἐρμηνεύοντα· δύο γὰρ ἄγγελοι θεῶν, οὐδενὸς ἄλλου πλὴν ἐπώνυμοι τῆς κατὰ τὸν λόγον ἐρμηνείας 11). Ἀλλ' ἀπρεπῶς 12) Ἀφροδίτῃ μαστροπεύει πρὸς Ἀλέξανδρον

1) Ita A. et Schol. — Schow. ἀμφότερα.

2) Ita A. — Schow. et Schol. ἡλίω.

3) Schol. κοσμικὴν τις ἀναμέτρησιν.

4) Schol. et Schow. ὃ μᾶλλον ἀληθές ἐστιν.

5) Fort. del. vocab. ἀνθρώποις. Post ἀνθρώποις apud Schol. εἶποι est insertum.

6) Schol. παράδοσιν.

7) Schol. ἀσεβές ἐστιν.

8) Schow. et Codd. ὑπέρ.

9) Schol. λεγόμενον. Explicit Schol. Hom. II. A. 590.

10) Ita A. — Schow. οὐκ ἄλλη τις ἀληθεία ἢ φρόνησις.

11) Cf. Schol. II. Γ. 424, qui locus fugit Hasium.

12) Schol. τινὲς λέγουσιν, ὅτι ἀπρεπῶς.

Ἑλένην. 1) ἀγνοοῦσι γάρ, ὅτι νῦν λέγει τὴν ἐν τοῖς ἐρωτικοῖς πάθεισιν ἀφροσύνην, ἢ μεσῖτις ἔστι καὶ διάκονος αἰὲ μειρακιώδους 2) ἐπιθυμίας· αὕτη καὶ τόπον εὔρειν ἐπιτηδειον, ὅπου τὸν Ἑλένης δίφρον ἀφιδρῶσει 3), καὶ ποικίλοις μαγγάνοις ἐκατέρων 4) κινεῖ τὸν πόθον, Ἄλεξάνδρου μὲν ἐρωτικῶς ἔτι διακειμένον, τῆς δ' Ἑλένης μετανοεῖν ἀρχομένης. διὸ δὴ κατ' ἀρχὰς ἀντειπούσα, τοῦσχατον ὑπέικει, μεταξὺ δυοῖν φερομένη 5) παθῶν, ἐρωτός τε τοῦ πρὸς Ἀλέξανδρον, καὶ αἰδοῦς τῆς πρὸς Μενέλαον.

CAPUT XXIX.

6) Ἡ γε μὴν εὐωχομένησι τοῖς θεοῖς 7) ὑποδιακονομένη κατ' ἀρχὰς Ἡβη, τίς ἂν εἴη, πλήν ἢ διηγεκῶς 8) ἐν ταῖς ἀβροσύναις 9) νεότης; οὐδέ 10) γὰρ ἐν οὐρανῷ 11) γῆρας, οὐδ' ὑπεστί τι τῆς θείας φύσεως ἔσχατον βίου νόσημα. πασης δ' ἔξαιρέτως θυμηδίας, ὡσπερὲν συνεκτικὸν ὄργανόν ἐστιν ἢ τῶν συνεληλυθότων ἐπὶ τὴν ἀβρο-

1) Schol. πρὸς τὸν Ἀλ. τὴν Ἑλ.

2) Schol. ἢ μεσῖτις ἔστιν αἰὲ καὶ διάκ. μείρ.

3) Schol. ἀφιδρῶσει.

4) Schol. ἐκάτερον. Fort. leg. ἐκατέρου.

5) Schol. δύο φερομένων.

6) Cf. Schol. Il. A. 2, qui locus fugerat Hasium.

7) Adieci τοῖς θεοῖς e Schol.

8) Fort. ἢ διάκονος.

9) Schol. εὐφροσύναις. — Schol. ἀφροσύναις.

10) Schol. et Schol. οὐδέν. — Gal. MS. Angl. οὐδέ.

11) Schol. οὐρανῷ ἔστι.

σύνην 1) ἀκμή 2). Περὶ μὲν γε τῆς 3) "Ἐριδος οὐδ' ὑπεσταλμένως ἠλληγόρησεν 4), οὐδ' ὥστε δεῖσθαι λεπτήσ τινος εἰκασίας· ἀλλ' ἐκ τοῦ φανεροῦ τὰ κατ' αὐτὴν πεπόμπειν κεν·

"Ἦτ' ὀλίγη μὲν πρῶτα κορυφουσαί, αὐτὰρ ἔπειτα
Οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη, καὶ ἐπὶ χθονὶ βαίνει α).

διὰ γὰρ τούτων τῶν ἐπῶν οὐ θεὰ τις οὕτω 5) παντάπασι τερατώδης ὕφ' Ὀμήρου μιμνήσκεται, τὰς πρὸς ἑκάτερον 6) μεταβολὰς τοῦ σώματος ἀπίστους 7) ἔχουσα, καὶ ποτὲ μὲν ἐπὶ γῆς ἐρριμμένη ταπεινὴ 8), ποτὲ δ' εἰς ἄπειρον αἰθέρος 9) ἐκτειναμένη μέγεθος· ἀλλ', ὃ συμβέβηκεν αἰεὶ 10) τοῖς φιλονεικοῦσι πάθος, ἐκ ταύτης τῆς ἀλληγορίας διεικτύωσεν 11). ἀρξαμένη 12) γὰρ ἀπὸ λιτῆς αἰτίας ἢ ἔρις, ἐπειδὴν ὑποκινήθη, πρὸς μέγα δὴ τι κακὸν 13) διογκοῦται.

1) Schow. εὐφροσύνην. — Schol. ἀφροσύνην.

2) Cf. Schol. II. A. 440.

3) Schol. περὶ τῆς.

4) Schol. ἠλληγόρησεν Ὀμηρος.

5) Schol. οὕτω τις.

6) Schow. πρὸς ἑκατέρου. — Schol. πρὸ ἑκατέρου. — Heyn. πρὸς ἑκάτερον.

7) Schol. ἀπίστως.

8) Fort. delendum est vocabulum ταπεινή.

9) Vocabulum αἰθέρος addidi e Cod. A et e Schol.

10) Schol. ἀλλ' ὅπως (leg. ὅπερ) ἔθος συμβαίνειν.

11) Schol. ἐδήλωσεν.

12) Schol. ἀρχομένη.

13) Schow. κακοῦ. V. Heyn. ad h. l.

a) II. A. v. 442.

CAPUT XXX.

Καὶ ταυτὶ μὲν ἴσως μετριώτερα. 1) πολλή δὲ 2) κατ' Ὀμήρου τραγωδία σκηνοβατεῖται παρὰ τοῖς ἀγνωμό-
 νως αὐτὸν ἐθέλουσι συκοφαντεῖν, ὅτι παρεισάγει κα-
 τὰ τὴν 3) πέμπτην ραψωδίαν τιτρωσκομένους θεοὺς,
 Ἄφροδίτην τὸ πρῶτον 4) ὑπὸ Διομήδους, εἶτ' 5) Ἄ-
 ρην. προστιθέασι δὲ τούτοις, ὅσα κατὰ παρηγορίαν
 ἢ Διώνῃ περὶ τῶν ἔτι πρότερον ἠτυχηκότων 6) ἀπαγ-
 γέλλει θεῶν. ἐν μέρει δ' ὑπὲρ ἐκάστου τὸν λόγον ἀπο-
 δώσομεν ἡμεῖς, οὐδεμιᾶς ἐκτὸς ὄντα φιλοσοφίας 7).
 Διομήδης γάρ, Ἄθηνᾶν ἔχων σύμμαχον, τουτέστι τὴν
 φρόνησιν, ἔτρωσεν Ἄφροδίτην 8), τὴν ἀφροσύνην· οὐ
 μὰ Δία, οὐ θεᾶν 9) τινα, τὴν δὲ τῶν μαχομένων βαρ-
 βάρων ἀλοχιστίαν. αὐτὸς μὲν γάρ, ἅτε διὰ πάσης ἐλη-
 λυθῶς πολεμικῆς μαθήσεως 10), καὶ τοῦτο μὲν ἐν Θή-
 βαις, τοῦτο δ' ἐν 11) Ἰλίῳ δεκαετῆ χρόνον ἐμφρόνως
 τοῦ μάχεσθαι προϊστάμενος, ἐξ εὐμαροῦς 12) διώκει τοὺς

1) Cf. Schol. II. E. 336. Schowius vocabula καὶ ταῦτα μὲν ἴσως μετριώτερα in fine capitis praecedentis collocaverat. Quos inde ἀνάστατα ποιήσας tricesimi capitis a fronte addidi. Quae ab iis, quae sequuntur divelli nullo modo posse, quis admonitus dubitabit?

2) Schol. Πολλάκις ἤ.

3) Schol. τήνδε τήν.

4) Schol. πρότερον.

5) Schol. εἶτα.

6) Schol. ἀτυχησάντων.

7) Ita Schol. — Idem coniecerat Heynius. — Schow. ἐκτὸς ὄντος φιλ. — Cod. A, ut Schol.

8) Schol. ἤτοι τὴν ἀφρ.

9) Schol. μὰ Δία, θεᾶν τινα.

10) Schol. ἐληλυθῶς μαθήσεως.

11) Ita Cod. A. — Schol. et Schow. δὲ ἐν.

12) Schol. τ. μάχ. προϊστ. ἐμφρ., εὐμαρῶς.

βαρβάρους· οἱ δ', ἀναίσθητοι καὶ λογισμῶν ὀλίγα κοι-
νωοῦντες, ὑπ' αὐτοῦ διώκονται, καθάπερ

“Οἱες πολυπάμονος ἀνδρὸς ἐν αὐλῇ. α)

πολλῶν οὖν φονευομένων, ἀλληγορικῶς Ὅμηρος τὴν
βαρβαρικὴν ἀφροσύνην ὑπὸ Διομήδους τετρῶσθαι παρ-
εισήγαγεν 1).

CAPUT XXXI.

Ὅμοίως δ' ὁ Ἄρης οὐδὲν ἐστὶν ἄλλο 2), πλὴν ὁ
πόλεμος, παρὰ τὴν ἀρετὴν ὠνομασμένος, ἥπερ ἐστὶ 3)
βλάβη. γένοιτο δ' ἂν ἡμῖν τοῦτο σαφές ἐκ τοῦ λέγειν
αὐτὸν μαινόμενον 4), τυκτὸν κακὸν, ἀλλοπρόσαλλον 5).
ἐπιθέτοις γὰρ ἀρμόζουσι πολέμῳ κέχρηται μᾶλλον ἢ θεῶ·
μανίας γάρ εἰσι πλήρεις ἅπαντες οἱ μαχόμενοι, πρὸς
τὸν κατ' ἀλλήλων φόνον ἐνθουσιαστικῶς ζέσαντες· καὶ
τὸ ἀλλοπρόσαλλον 4) ἐτέρωθί που διὰ πλείονων ἐξηγεῖται,
λέγων·

Ξυνός 5) Ἐνυάλιος, καὶ τε κτανιόντα κατέκτα 6).

1) Schow. τετρῶσθαι φησιν ὑπὸ Διομήδους.

2) Schol. ἄλλος.

3) Schol. ἔστιν ἤ.

4) In Heracliti editionibus haec ita legebantur: μαινόμενον,
τυκτὸν κακὸν, ἀλλοπρόσαλλον. ἐτέρωθί που. Orta est lacuna,
dum librarii oculi a priore ἀλλοπρόσαλλον ad posterius aberrarent.
Bonum factum, quod quae perierant vocabula, et apud Schol. Hom.
asservabantur, et in Cod. A. exstabant, e quo descripta primus pu-
blici iuris fecerat Bast. ad Greg. Corinth. p. 181. V. Bredow. Ep.
Paris. p. 249.

5) Ita Cod. A. — Ante Schowium ξυνός legebatur.

a) Il. A. v. 433.

b) Il. E. 831.

c) Cf. Il. Σ. 309.

νεμешται γάρ αἱ πολέμων ἐπ' ἀμφοτέρα ῥοπαί, καὶ τὸ νικηθὲν οὐδὲ προσαντήσαν αἰφνιδίως πολλάκις ἐκράτησεν ¹⁾. ὥστε, τῆς ἐν ταῖς μάχαις ἀμφιβολίας ἄλλοτε πρὸς ἄλλους μεταφοιτώσης, ἐνύμωσ κακὸν ἄλλοπρόσαλλον προσεῖρηκε τὸν πόλεμον ²⁾. ἐτρώθη δ' ὑπὸ Διομήδους Ἄρης, οὐ κατ' ἄλλο ³⁾ τι μέρος, ἀλλὰ

νείατον ἐς κενεῶνα ^{a)}.

σφόδρα πιθανῶς. ἐπὶ γὰρ τὰ κενὰ τῆς μὴ πάνυ φρουρουμένης τῶν ⁴⁾ ἀντιπάλων τάξεως παρεισεληθῶν, εὐμαρῶς ἐτρέψατο τοὺς βαρβάρους. καὶ μὴν χάλκειον λέγει τὸν Ἄρην, τὰς τῶν μαχομένων πανοπλίας ὑποσημαίνων· σπάνιος γὰρ ἦν ὁ σίδηρος ἐν τῷ πάλαι χρόνῳ. ⁵⁾ τὸ δὲ σύμπαν ἐσκεπόντο χαλκῷ. διὰ τοῦτο φησιν·

¹⁾ In sententia luce clariore duo sunt vocabula, quae manifestò labem contraxerunt, *νεμешται* et *προσαντήσαν*. De quibus Heynius: »νεμешται ῥοπαί an ab ipso auctore venerint, dubitò: videtur alia vox requiri, v. e. ἀνοικονόμητοι vel simile quid: *regi seu praevideri nequeunt*. Quicquid est, mox *προσαντήσαν* forte dirimendum.” Quae credat, qui poterit. Ampliare in talibus satius esse iudico, quam multa excogitare, quae potuit dixisse scriptor; quid enim debuerit dicere atque dixerit, haud facile arbitrò indicatum iri. Pro *νεμешται* fortasse scribendum est *νεμешταικαί*. Est enim *νεμешταικός*, ὃς *λιπεῖται ἐπὶ τοῖς ἀναξίως εἰς πράττουσιν*. — *αἰφνιδίως* scripsi pro *αἰφνιδιον*, Scholiastae auctoritate innisus.

²⁾ Schow. εἶρηκε πρὸς τὸν πόλ.—Schol. et Heyn. εἶρηκε τὸν πόλ.

³⁾ Ita Cod. A. et Schol. — Schow. οὐκ ἄλλο τι.

⁴⁾ Addidi articulum e Cod. A. et Schol.

⁵⁾ Schow. τῷ τότε πάλαι χρόνῳ. — Heyn. τῷ τότε χρόνῳ. — Schol. τῷ πάλαι χρόνῳ.

a) Il. E. v. 357.

Ὅσσε δ' ἄμερδεν ¹⁾

αὐγὴ χαλκείη κορυθῶν ἄπο λαμπομενάων,
θωρήκων τε νεοσμήκτων. ^{α)}

ἀναβοῶ δὲ τρωθεῖς,

ὅσσον τ' ἐννεάχιλοι ἐπίαχον ἢ δεκάχιλοι. ^{β)}

Καὶ τοῦτο δὲ τεκμήριον πολλῶν διωκομένων ²⁾ πολεμίων· οὐ γὰρ ἂν εἷς θεὸς ἀνεβόησε τοσοῦτον, ἀλλ' ἡ φειγούσα μυριάνδρος, οἴμαι, τῶν βαρβάρων φάλαγξ. ὥστ' ἐναργέσι τεκμηρίοις καὶ διὰ τῶν κατὰ μέρος ἰδείξαμεν, οὐ τὸν Ἄρην τετρωμένον ³⁾ ὑπὸ Διομήδους, ἀλλὰ τὸν πόλεμον ⁴⁾.

CAPUT XXXII.

Αὐται δ' ἐν παρεκβάσει τῶν προτέρων ἀλληγοριῶν, δι' ὧν καὶ τεχνικωτέραν ἔχουσιν ἐμπειρίαν ⁵⁾, ἐν οἷς φησί·

¹⁾ A. ὄσσαι δ' ἄμερδεν. — Schol. δ' ἄμερδεν.

²⁾ Schol. διωκομένων ἐν τῷ πολέμῳ πολεμίων.

³⁾ Schow. et Schol. οὐκ Ἄρην τὸν τετρωμένον.

⁴⁾ Fortasse legendum est τοὺς πολεμίους.

⁵⁾ Pro ἐν παρεκβάσει Schol. habet αἱ παρεκβάσεις. καὶ post δι' ὧν addidi suadente Cod. A. Non audiendus est Schowius, qui intricatissimam explicandi impediti sane loci rationem excogitavit, textu hunc in modum constituto: αὐται δ' ἐν παρεκβάσει, τῶν προτέρων ἀλληγοριῶν τεχνικωτέραν ἔχουσιν ἐμπειρίαν. Quae ita ipse interpretatur: »Hae vero allegoriae, quae per digressionem episodica ab Homero enarratae, a me iam pertractatae sunt, habent structuram magis artificiosam, quam eae, quas supra tractavi, allegoriae.» De quibus valet illud Synesii νοῦ μὲν αὐχμὸς, λέ-

a) V. Il. N. v. 340 sqq.

b) V. Il. E. v. 359.

Τλή μὲν Ἄρης, ὅτε μιν ὦτος κρατερός τ' Ἐφιάλης,
Παῖδες Ἄλωγος, δῆσαν κρατερῶ ἐνὶ δεσμῶ. ^{a)}

2) γεννικοὶ γὰρ οὗτοι καὶ κατ' ἀλκὴν ἰσχυροὶ νεανία

ξῆως δ' ἐπομβρία. Vocabulum αὖται Schowius ad omnes, quae deinceps sequuntur, refert allegorias, quum mihi unam de Aloidis fabulam indicasse videatur scriptor his vocabulis: αὖται δ' αἱ παρεκβάσεις τῶν προτέρων ἀλληγοριῶν, δι' ὧν καὶ τεχνικωτέραν ἔχουσιν ἐρμῆνσιαν. Quae ita interpretor: Quae iam sequuntur (nec est, cur in eo haereamus, quod αὖται, nec quod dicere debebat, αἱ δέ, scripserit Heraclitus) ad superiores allegorias sunt tamquam excursus; unde (a quibus) etiam magis consentaneam nanciscuntur interpretationem; h. e. episodiam de Oto et Ephialte allego-
riarum de Marte est veluti pars neque bene explicari potest, nisi adhibitis iis, quae de ipso Marte in superioribus sunt exposita. Neque mirum, quod plurali παρεκβάσεις usus sit. Ita enim solent. Cf. Diod. Sic. I. 37 ἵνα μὴ μακρὰς ποιῶμεν τὰς παρεκβάσεις.

1) Praestantissimis usus Cod. A. atque Schol. lectionibus redintegravi hunc de Aloidis locum, qui, quomodo vulgo edebatur, recte neque intelligi potuit, neque explicari. Quod quo manifestius appareat, textum proponam, quomodo in Schowiana editione exstat:

γεννικοὶ γὰρ οὗτοι οἱ κατ' ἀλκὴν νεανία ταραχῆς καὶ πολέμου μεστὸν ἤδεσαν τὸν βίον, οὐδεμιᾶς εἰρηνικῆς ἀναπαύσεως μέσης τοὺς παρ' ἕκαστα κάμνοντας ἀνοίης, ἰδίους ὄπλοις ἐκστρατευσάμενοι τὴν ἐπιπολάζουσαν ἀηδῖαν ἀνέστηλαν· ἄχρι μὲν οὖν τρισκαίδεκα μηνῶν, ἀκλινῆς καὶ ἀστασίαστος αὐτῶν ὁ οἶκος, ἐν ὁμοιοῖα τε τὴν εἰρήνην διεστρατήγει· μητρειὰ δὲ παρεισπεσοῦσα καὶ φιλόνομικος οἰκίας νόσος ἀνέτρεψε τὴν προτέραν εὐστάθειαν. In quibus sine codicum auctoritate nil mutavi, nisi quod sustuli οἶκον illum, τὴν εἰρήνην διαστρατηγούντα, insertis vocabulis τ' ἦν, atque διεστρατήγει in διεστρατήγουν correcto. Praeterea pro προτέραν scripsi πρότερον.

a) V. Il. E. v. 385.

γεγονότες, ἐπειδὴ ταραχῆς καὶ πολέμου μεστὸν ἤδισαν τὸν βίον, οὐδεμιᾶς εἰρηνικῆς ἀναπαύσεως μέσης τοὺς παρ' ἑκάστα κάμνοντας ἀνιείσης, ἰδίους ὀπλοῖς ἐκστρατευσάμενοι, τὴν ἐπιπολάζουσαν ἀηδίαν ἀνέστειλαν. ἄχρι μὲν οὖν τρισκαίδεκα μηνῶν ἀκλινῆς τ' ἦν καὶ ἀστασίαστος αὐτῶν ὁ οἶκος, ἐν ὁμονοίᾳ τε τὴν εἰρήνην διεστρατήγουν· μητρικά δὲ παρεισπεσοῦσα φιλόνομος, οἰκίας νόσος, ἀνέτρεψε πάντα καὶ διέφθειρε τὴν πρότερον εὐστάθειαν· ἐκ δευτέρου ¹⁾ δὲ πάλιν, ὁμοίως ταραχῆς ἀναφθείσης, ἔδοξεν ὁ Ἄρης ἀπὸ τοῦ δεσμοτηρίου λελευσθαι ²⁾ [τουτέστιν ὁ πόλεμος]. ³⁾

CAPUT XXXIII.

Ἡρακλέα δὲ νομιστέον οὐκ ἀπὸ σωματικῆς δυνάμεως ἀναχθέντα ⁴⁾ τοσοῦτον ἰσχύσαι ⁵⁾ τοῖς τότε ⁶⁾ χρόνοις. ἀλλ' ἀνὴρ ἔμφρων καὶ σοφίας οὐρανόιου μύστης γεγονώς ⁷⁾, ὡσπερεὶ κατὰ βαθείας ⁸⁾ ἀγλῶς ὑποδεδυκυῖαν ⁹⁾ ἐφώτισε τὴν φιλοσοφίαν ¹⁰⁾, καθ' ἅπερ ὁμολογοῦσι καὶ Στωικῶν

¹⁾ Schol. δευτέρας.

²⁾ Schol. λυθῆναι.

³⁾ Vocabula uncis inclusa a recentiore manu videntur esse addita. Nam sunt non solum supervacanea, sed etiam absurda.

⁴⁾ Neque intelligo, quid significare possit hoc loco vocabulum ἀναχθέντα, neque certam corrupti loci emendationem possum proponere. Fortasse una litura delendum est vocabulum, tamquam per διττογραφίαν ortum e vocabulo ἀναφθείσης, quod est in praecedentis capitis fine.

⁵⁾ Schow. ἰσχύσαι.

⁶⁾ Ita Schol. — Schow. τοῖσδε χρόνοις.

⁷⁾ Schow. μύστης, ὡσπερεὶ. Veram lectionem praebet Schol.

⁸⁾ Schol. βαθείης.

⁹⁾ ὑποδεδ. Heynius. Vulgo ἐπιδεδυκυῖαν.

¹⁰⁾ Schol. τὴν οἰκουμένην.

οὐ δοκιμώτατοι ¹⁾). περὶ μὲν οὖν τῶν ἄλλων ἄθλων, ὅπόσοι τῆς παρ' Ὀμήρω μνήμης ὑστεροῦσι, τί δεῖ παρὰ καιρὸν ἐκμηκύνειν φιλοτεχνούοντας; ὅτι κάπρον ²⁾ μὲν εἶλε, τὴν ἐπιπολάζουσαν ἀνθρώποις ἀκολασίαν, λέοντα δὲ, τὴν ἀκρίτως ὀρμῶσαν ἐφ' ἃ μὴ δεῖ φορᾶν, κατ' αὐτὸ δὲ θυμοῦς ἀλογίστους ³⁾ πεδήσας, τὸν ὑβριστὴν ταῦρον ἐνομίσθη δεδεκέσαι· δειλίαν γε μὴν ἐφυγάδευσεν ἐκ τοῦ βίου, τὴν Κερυνείαν ⁴⁾ ἔλαφον. καὶ τις ἀπρεπῶς ὀνομαζόμενος ἄθλος ἐκμεμόχθηται διακαθήραντος αὐτοῦ τὴν πολυχουν κόπρον, ἐπιτρέχουσαν ἀνθρώποις ἀηδίαν. ὄρνεις δὲ, τὰς ὑπηνέμους ἐλπίδας, αἱ βόσκουσι τὸν βίον ἡμῶν, ἀπεσκέδασέ τε καὶ τὴν πολυκέφαλον ὕδραν, τὴν ἡδονὴν, ἣτις, ὅταν ἐκκοπῇ, πάλιν ἄρχεται βλαστάνειν, ὥσπερ διὰ πυρὸς τινος τῆς παραινέσεως ἐξέκαυσεν ⁵⁾). αὐτός

¹⁾ Schol. δοκιμώτεροι.

²⁾ Schow. κάπρον. Verum vidit Heynius, cuius emendationem confirmat insuper Schol. auctoritas.

³⁾ Schol. ἀλόγους.

⁴⁾ Ita scripsi e certissima Munckeri emendatione ad Hyg. Fab. p. 72. Cf. Callim. H. in Dian. 109; Apollod. II. 5. 5. — Schow. κερυνείαν.

⁵⁾ Proponam Schowii textum: καὶ τις ἀπρεπῶς ὀνομαζόμενος ἄθλος ἐκμεμόχθηται, διακαθήραντος αὐτοῦ τὴν ἐπιτρέχουσαν ἀηδίαν. ὄρνεις δὲ, τὰς συννηνέμους ἐλπίδας, αἱ βόσκουσι τὸν βίον ἡμῶν, ἀπεσκέδασε δὲ καὶ τὴν πολυχουν κόπρον, καὶ τὴν πολυκέφαλον ὕδραν, ἣτις ὅταν ἐκκοπῇ πάλιν ἄρχεται βλαστάνειν, ὥσπερ ὕδραν τινὰ διὰ πυρὸς τῆς παραινέσεως ἐξέκοψε. Genuinam textus formam scholia praebent, aliquot locis opitulatur Cod. A. In eo tantum proprium meum secutus sum iudicium, quod vocabulis τὴν πολυχουν κόπρον, in alienum locum translatis, proprium locum assignavi; ὑπηνέμους scripsi ex Hemsterhusii emendatione, ad Lucian. Tom. II. p. 419 ed. Bipont. Cod. A. συννηνέμους;

γε μὴν ὁ τρικέφαλος θειχθεὶς ἥλιω κέρβερος εἰκότως
ἀν τὴν τριμερῆ φιλοσοφίαν ὑπαινίττειτο ¹⁾. τὸ μὲν γὰρ
αὐτῆς λογικόν, τὸ δὲ φυσικόν, τὸ δὲ ἠθικόν ὀνομάζεται·
ταῦτα δ', ὡσπερ ἀφ' ἐνὸς ἀνχένος ²⁾ ἐκπεφυκότα, τριχῆ
κατὰ τὴν κεφαλὴν ³⁾ μερίζεται.

CAPUT XXXIV.

Περὶ μὲν δὴ τῶν ἄλλων ⁴⁾, ὡσπερ εἶπον, ἄθλων, ἐν
συντόμῳ δεδήλωται. τετραμένην δ' Ὀμηρος ὑπεστήσατο
τὴν Ἑραν, τοῦτο ἀκριβῶς παραστήσαι βουλόμενος, ὅτι
τὸν θολερὸν ἀέρα, καὶ πρὸ τῆς ἐκάστου διανοίας ἐπα-
χλύοντα ⁵⁾, πρῶτος Ἑρακλῆς, θείῳ χρησάμενος λόγῳ,
διώρθρωσε ⁶⁾, τὴν ἐκάστου τῶν ἀνθρώπων ἀμαθίαν
πολλαῖς νοουθεσίαις κατατρώσας ⁷⁾. ὅθεν ἀπὸ γῆς εἰς

Schol. *συνανέμους*. Heraclito, quum scriberet ἐλπίδας, αἱ βόσ-
κουσι τὸν βίον ἡμῶν, haud dubie obversabatur Euripidis versus
in Phoen. 399,

αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι φυγάδας, ὡς λόγος.

¹⁾ Ita Schol. — Schow. ὑπαινίττεται.

²⁾ Ita Cod. A. et Schol. — Ante Schowium edebatur ἀφ' ἐνὸς
ἐκπεφυκότα.

³⁾ A. et Schol. κατὰ κεφαλὴν.

⁴⁾ Schol. ἄλλων ἄθλων.

⁵⁾ Non intelligo vocabula καὶ πρὸ τῆς ἐκάστου διανοίας ἐπα-
χλύοντα, neque scio, quo modo possint emendari. Schol. pro
ἐπαχλ. exhibet ὑπαχλ.

⁶⁾ διώρθρωσε edidi ex felici Schowii emendatione. Vulgo
διήρθρωσε.

⁷⁾ Post κατατρώσας sequuntur apud Schol. haecce vocabula satis
insignia: τὰ δὲ λοιπὰ ζητήματα (l. ζήτησι) ἐμπροσθεν εἰς (l. εἰς
τὸ) τλῆ δ' Ἑρη et iam omittuntur, quae apud Heraclitum exstant

οὐρανὸν ἀφήσει τὰ τόξα ¹⁾. πᾶς γὰρ ἀνὴρ ²⁾ φιλόσοφος ἐν θνητῷ καὶ ³⁾ ἐπιγείῳ τῷ ⁴⁾ σώματι πτηνὸν ὡσπερ τι βέλος, τὸν νοῦν, εἰς τὰ μετάρσια διαπέμπεται ⁵⁾. τεχνικῶς δὲ προσέθηκεν εἰπὼν· ἰὼ τριγλώχινι βαλὼν. ἵνα διὰ συντόμου τὴν τριμερῆ φιλοσοφίαν ὑπὸ τοῦ τριγλώχινος ὑποσημήνη βέλους ⁶⁾. Μεθ' Ἡρακλέους δὲ τετόξευκε καὶ τὸν Ἀιδην ⁷⁾. οὐδεὶς γὰρ ἄβατος φιλοσοφία χῶρος. ἀλλὰ μετὰ τὸν οὐρανὸν ⁸⁾ ἐζήτησε ⁹⁾ τὴν κατωτάτω φύσιν, ἵνα μηδὲ τῶν νέρθεν ἀμύητος ἦ ¹⁰⁾. τὸν οὖν

ab ὅθεν ἀπό usque ad ὡσθ' Ἡρακλέους. Indicat enim, qui alter supervenit scholiasta, nolle se acta agere, eadem repetendo, quae iam exstarent in Scholio ad Il. E. 392. Quod a prima manu in prima margine scriptum, sub lemmate τλῆ δ' Ἡρα re vera vocabula continet, quae hoc loco desiderantur.

1) Schol. βέλη. 2) Om. ap. Schol.

3) θνητῷ καὶ om. ap. Schol. 4) τῷ om. ap. Schol.

5) Satis singularis h. l. verbi διαπέμπεται usus; expectares ἀνίσταται vel simile quid; neque διαπέμπεται ab ipso Heraclito scriptum esse censeo.

6) Cf. Damasc. π. ἀρχ. p. 309 (ed. Kopp.): καὶ μήποτε διὰ τοῦτο τριγλώχινι ἀνυμνεῖται ὁ θεός, οὐχ ὅτι τριάδων ὑποστάτης, μᾶλλον δὲ ἀντεπιτακτικὸς τῆς τριαδικῆς διαιρέσεως, ἀλλ' οὐχὶ ποιητικὸς.

7) Haec omnia συντόμως ita leguntur ap. Scholiastam: διὰ δὲ τοῦ τριγώνου βέλους ἢ τριμερῆς ἡμῶν φιλοσοφία δεδήλωται· μετὰ δὲ Ἡρακλέους τοξοῦσι Ἀιδην.— Schowius μεθ' ἡμέραν, quod est etiam in Codd.

8) Ita Schol. — Schow. μετ' οὐρανόν.

9) Schow. ἐζήτησε.

10) Pro vocabulis ἵνα μηδὲ τῶν νέρθεν ἀμύητος ἦ apud Scholiastam haec inveniuntur: διὸ καὶ ἀνεληλυθέναι τὸν Ἀιδην φησὶ, μονονουχὶ συνάπτων ἄμφω τὰς γνώμας.

ἀλαμπή καὶ πᾶσιν ἀνθρώποις ἄβατον ἄδην ὁ τῆς σοφίας ὀιστός, εὖστοχα βληθεὶς, διευκρίνησεν ¹⁾. ὥσθ' αἱ Ἑρακλέους ²⁾ χεῖρες ἀγνέουσι παντός Ὀλυμπίου μύσους. ἀρχηγός δὲ πάσης σοφίας γενόμενος Ὀμηρος ³⁾, ἀλληγορικῶς παρέδωκε τοῖς μετ' αὐτὸν ἀρρύσασθαι κατὰ μέρη ⁴⁾ πάνθ', ὅσα πρῶτος πεφιλοσόφηκε.

CAPUT XXXV.

5) Νομίζουσι τοίνυν ἔνιοι ⁶⁾ μηδὲ Διώνυσον εἶναι παρ' Ὀμήρῳ θεόν. ἐπειδήπερ ὑπὸ Λυκούργου διώκεται, καὶ μόλις δοκεῖ σωτηρίας τυχεῖν, Θέτιδος αὐτῷ παραστάσης. τὸ δ' ἐστὶν οἴνου συγκομιδῆς γεωργικῆ ⁷⁾ ἀλληγορία, δι' ὧν φησὶν·

Ὅς ποτε μαινομένοιο Διώνυσοιο τιθήνας
Σεῦε κατ' ἡγάθειον Νυσηῖον· αἱ δ' ἅμα πᾶσαι
Θύσθλα χαμαὶ κατέχευον ⁸⁾, ὑπ' ἀνδροφόνοιο Λυκούργου
Θεινόμεναι βουπλήγι. Διώνυσος δὲ φοβηθεὶς
Δύσειθ' ἄλός κατὰ κύμα, Θέτις δ' ὑπεδέξατο κόλπῳ
Δειδιότα ⁹⁾.

1) Incipit denuo Schol. Il. E. 336.

2) Schow. ὥσθ' Ἑρακλέους. — αἱ addidi ex A. et Schol.

3) Ὀμηρος addidi e Scholiasta.

4) Schol. ἀρρύσασθαι πάνθ'.

5) Cf. Schol. Il. Z. 132.

6) Schol. νομίζουσί τινες.

7) Ita Schol. — Schow. γεωργοῖς.

8) Ita Edd. et Codd. omnes. — Apud Homerum κατέχευαν.

9) V. Il. Z. v. 132 sqq.

μαινόμενον μὲν εἶρηκε Διόνυσον ἀντὶ τοῦ οἴνου 1)· ἐπειδήπερ οἱ πλείονι 2) τῷ ποτῷ χρώμενοι τοὺς λογισμοὺς 3) διασφάλλονται. ὥσπερ τὸ δέος, εἰ τύχοι, χλωρὸν λέγει, καὶ πευκεδανὸν τὸν πόλεμον 4)· ἃ γὰρ ἀπ' αὐτῶν συμβαίνει, ταῦτα ἐκείνοις περιῆψεν 5), ὅθεν ἄρχεται τὰ πάθη. τιθήνας δὲ νομίζειν δεῖ τὰς ἀμπέλους 6). Δυκούργος δ' , ἀνὴρ εὐαμπέλου 7) λήξεως δεσπότης, μετὰ τὴν ὀπωρινὴν ὥραν, ὅτε συγκομιδὴ τῶν διονυσιακῶν καρπῶν ἐστίν, ἐπὶ τὴν εὐφορωτάτην ἐξεληλύθει Νίσσαν 8). καὶ μετὰ τοῦτο, ἔτι δρεπομένων τῶν βοτρυῶν φησί· Διώνυσος δὲ φοβηθεὶς· ἐπειδήπερ ὁ μὲν φόβος εἴωθε τρέπειν τὴν διάνοιαν. ὁ δὲ τῆς σταφυλῆς καρπὸς τρέπεται 9) θλιβόμενος εἰς οἶνον. ἔθος γε μὴν 10) τοῖς πολλοῖς, ἐπὶ φυλακῇ τοῦ διαμένειν ἀκλινῇ τὸν καρπὸν, ἐπικιρνᾶναι 11) θαλαττίῳ ὕδατι· παρὰ τοῦτο ὁ Διώνυσος Δύσεθ' ἄλὸς κατὰ κύμα α).

1) Schow. μαινόμενον μὲν εἶρηκεν ἀντὶ Διονίσσου τὸν οἶνον.

2) Ita A. — Schow. et Schol. πλείονες τῷ.

3) Schow. τοῦ λογισμοῦ.

4) Schol. καὶ πευκεδανὸν εἰ τύχη καὶ χλωρὸν λέγει τὸν πόλεμον. Schow. πόλεμον sine articulo. — A. τὸν πόλεμον.

5) Schol. εἶρηκε περιάσας.

6) Haec vocabula, τιθήνας — ἀμπέλους, posteriore sed inepto loco post ἐξεληλύθει Νίσσαν collocata huc transtuli, quo necessario pertinent.

7) Schol. καὶ ἀμπέλου.

8) Schol. Νίσσαν.

9) Schol. τρεπόμενος.

10) Schol. ἔθος γὰρ.

11) Schol. τὸν οἶνον ἐπικιρνᾶν.

α) V. Il. Z. v. 136.

Θείας δ' ὑπεδέξατο κόλπω, ἢ τελευταία μετὰ τὴν ἀπό-
θλιψιν τοῦ καρποῦ θείσις 1). αὕτη γὰρ ἐσχάτη δέχεται
τὸν οἶνον· δευδιότα δέ, διὰ τὸν 2) ἐν ἀρχῇ τοῦ νεοθλι-
βοῦς γλευκούς παλμόν 3), καὶ τὴν μεθαρμόζουσαν ὄρμην·
δέος εἶπε γὰρ τὸν τρόμον 4). οὕτως 5) Ὅμηρος οὐ φιλο-
σοφεῖν μόνον ἀλληγορικῶς, ἀλλὰ καὶ γεωργεῖν 6) ἐπί-
στάται.

CAPUT XXXVI.

7) Φυσικῆς δ' ἀπτεται 8) θεωρίας καὶ ὅταν ὁ Ζεὺς,
εἰς τὸ αὐτὸ συναθροίσας τοὺς θεοὺς 9) ἅπαντας, ἀρχη-
ται 10) τῶν μεγάλων ἀπειλῶν, καθήμενος 11)

Ἀκροτάτη κορυφῇ πολυδειράδος Οὐλύμποιο ^{a)}.

πρῶτος ἔστηκεν αὐτός· ἐπειδὴ τὴν ἀνωτάτω τάξιν, ὡσπερ
ἐδηλοῦμεν, ἢ αἰθεριώδης 12) ἐπέχει φύσις. σειρὰν δ' ἀπὴρ-

1) Ut sana evadat sententia, mutavi interpunctionem atque
disiuncti versum Homericum in duas partes.

2) Schow. et Codd. τὸν οἶνον, δευδιότα τόν. — Schol. τὸν
οἶνον διότι τόν.

3) Schol. παλαιόν.

4) Schol. δέος εἶπε καὶ τρόμον. — A. δέος εἶπε γὰρ τρόμον.

5) Schol. ὁ Ὅμηρος.

6) Schow. γεωργεῖν θεωρητικῶς. — A. γεωργεῖν θεωρεῖν. —
Schol. θεωρεῖν.

7) Cf. Schol. II. Θ. 3, quod falso Porphyrio tribuitur.

8) Schol. φυσικῆς ἐξάπτεται.

9) A. τοὺς θεοὺς ἅπ. — Schol. ἅπ. τ. θεοῦ. — Schow, ἅπαντας.

10) Ita A. et Schol. — Schow. ἀρχεται.

11) Hoc vocabulum addidi e Schol.

12) Ita Schol. — Schow. αἰθεριώδης.

a) Cf. II. Θ. v. 3.

τησεν ἀπὸ τοῦ αἰθέρος ἐπὶ πάντα χρύσῃν 1). οἱ γὰρ δεινοὶ τῶν φιλοσόφων περὶ ταῦτα, ἀνάμματα 2) πυρρὸς εἶναι τὰς τῶν ἀστέρων περιόδους 3) νομίζουσι· τὸ δὲ σφαιρικὸν ἡμῖν τοῦ κόσμου σχῆμα δι' ἐνὸς ἐμέτρησε στίχου 4)·

Τόσσον ἔνερθ' αἰδέω, ὅσον οὐρανός ἐστ' ἀπὸ γαίης. a)

μισαιτάτη γὰρ ἀπάντων ἐστία τις οὐσα 5), καὶ δύναμιν κέντρον 6) ἐπέχουσα, καθίδρυσται βεβαίως ἢ γῆ πᾶσα. κυκλω δ' ὑπὲρ αὐτήν ὁ 7) οὐρανός, ἀπαύστοις περιφοραῖς εἰλούμενος, ἀπ' ἀνατολῆς εἰς δύσιν τὸν ἀεὶ δρόμον ἐλαύνει 8). συγκαθέλκεται δ' ἢ τῶν ἀπλανῶν σφαῖρα. πᾶσαι γε μὴν αἰ ἀπὸ τοῦ περιέχοντος ἄνω καὶ κάτω κυκλον φοροῦμεναι πρὸς τὸ κέντρον εὐθεῖαι, κατ' ἀναγωγὰς εἰσιν ἀλλήλαις ἴσαι 9). διὰ τοῦτο γεωμετρικῇ θεωρίᾳ

1) Om. ap. Schol. vocabulum χρύσῃν.

2) Heynius ἄμματα. — Frustra. Vid. Plut. d. Plac. Phil. II. 20.

3) Schol. περιό

4) Addit Schol. εἰπών.

5) Schol. ἐστία δὲ τις οὐσα omissis vocabulis μεσ, γ, ἀπ.

6) Schol. κέντρον δύν.

7) Articulum addidi, Schol. secutus vestigia.

8) Usque eo Villos, et Hasius. Sed exstant in Codice Ven. B, quae deinceps sequuntur, usque ad cap. 37.

9) Emendare conatus sum satis proclivi mutatione pro virili parte, quae apud Schow. aequae vitiose sunt edita, ac in Codd. leguntur; in quibus haec inveniuntur: πᾶσαι γε μὴν, αἰ ἀπὸ τοῦ περιέχοντος ἀνωτάτω κυκλοφοροῦμεναι πρὸς τὸ κέντρον, εὐθεῖαι καὶ κατ' ἀναγωγὰς εἰσιν ἀλλήλαις ἴσαι.

a) V. II, Θ. v. 16.

τὸ σφαιρικὸν σχῆμα διεμέτρησεν, εἰπών·

Τόσσον ἔνερθ' αἰδέω, ὅσον οὐρανὸς ἐστ' ἀπὸ γαίης,

CAPUT XXXVII.

1) Ἐνιοὶ δ' εἰσὶν οὕτως 2) ἀμαθεῖς, ὥστ' αἰτιᾶσθαι τὸν Ὅμηρον καὶ περὶ τῶν Λιτῶν, εἰ 3) τὰς Διὸς γονὰς οὕτως ὕβρισε, διάστροφον αὐταῖς περιθεῖς 4) ἀμορφίας χαρακτηῖρα·

Καὶ γὰρ τε Λιταὶ εἰσι Διὸς κοῦραι μεγάλοιο,
Χωλαὶ τε, ῥυσαὶ τε, παραβλώπες τ' ὀφθαλμῷ a).

ἐν δὲ τούτοις τοῖς ἔπεσι τὸ τῶν ἱκετευόντων σχῆμα διαπέπλασται. πᾶσα γὰρ οὖν συνείδησις ἀμαρτόντος ἀνθρώπου βραδεῖα, καὶ μόλις οἱ δεόμενοι τοῖς ἱκετευομένοις προσέρχονται 5), τὴν αἰδῶ κατὰ ῥῆμα μετροῦντες 6). οὔτε μὴν ἀτρεμέσδε δρορασίαι, ἀλλ' ὀπίσω τὰς τῶν ὀμ-

1) V. Schol. Il. I. 499.

2) Schol. οὕτως εἰσὶν.

3) Vulgo h. l. εἰς edebatur; vera lectio, quam Schow. e MS. Angl. reposuerat, etiam in A. et ap. Schol. apparet.

4) Schol. περι.

5) Schol. προσί^σ

6) Subobscura haec vocabula αἰδῶ κατὰ ῥῆμα μετροῦντες versus speciem prae se ferunt. — Heyn. κατὰ τὴν αἰδῶ ῥήματα μετροῦντες. — Wetsten. ad Luc. XV. 20 commendat τὴν αἰδῶ κατὰ βῆμα μετροῦντες, cuius coniecturae vim haud prorsus perspicio.

a) Cf. Il. I. 502.

μάτων βολὰς ἀποστρέφουσι • καὶ μὴν ἔν γε τοῖς πρώτοις οὐδὲν γεγηθὸς τῶν ἰκετευόντων ἢ διάνοια περιτίθησιν ἔρευθος, ἀλλ' ὠχροὶ καὶ κατηφεῖς, διὰ πρώτης τῆς ὄψεως ἐκκαλούμενοι τὸν ἔλεον ¹⁾. ὅθεν εὐλόγως οὐ τὰς Διὸς θυγατέρας, ἀλλὰ τοὺς ἰκετευοντας ἀπεφήνατο,

Χωλοὺς τε ῥυσσοὺς τε, παραβλώπας τ' ὀφθαλμῷ,
τοῦμπαλιν ^{a)} δὲ τὴν Ἄτην, σθεναράν ²⁾ τε καὶ ἀρτί-
που. κρατερόν γὰρ αὐτῆς τὸ ἄφρον. ἀλογίστου γὰρ
ὀρμῆς ὑπόπλευς, δρομὰς ὧς, ἐπὶ πᾶσαν ἀδικίαν ἵεται ³⁾.
παθῶν οὖν ἀνθρωπίνων ὥσπερ εἰ ζωγράφος ⁴⁾ Ὀμηρός

¹⁾ Quomodo vulgo edita sunt haec vocabula atque exstant in codicibus, intelligi omnino nequeunt. Opitulatur quodammodo Schol., apud quem haec inveniuntur: οὐδὲ γεγηθὸς ἐν τῇ διανοίᾳ τῶν ἰκετευόντων περιτίθησιν ἔρευθος; porro ὠχροὶ, κατηφεῖς, ἐκκαλούμενοι pro vulgato ὠχρά, κατηφῆς, ἐκκαλουμένη. Τῆς πρώτης absurdum est, quod nil moratus in πρώτης τῆς mutavi. Fortasse, eiectis vocabulis τῶν ἰκετευόντων ἢ διάνοια, tamquam glossemate ab eo addito, qui subiectum, quod vocant, desideraret, receptaque Heynii coniectura, quae collato Cornuti loco c. 12 pulchre confirmatur, ita sententia est refingenda: καὶ μὴν ἔν γε τοῖς προσώποις οὐδὲν γεγηθὸς περιτίθησιν ἔρευθος, ἀλλ' ὠχροὶ κατέ. Pro lubitu enim Heracliti temporibus vocabulo περιτιθέναι utebantur, quod tantum non eodem modo adhibebatur, quo παρέχειν apud Atticos. Universam vero sententiam ita iam verto: Neque rubor ullam laetitiae speciem faciei praebet, sed pallidi sunt vultuque demisso, primo obtutu misericordiam elicientes.

²⁾ Schol. κρατεράν. Οἱ ἄλλοι δὲ ἐπιπλέοντες

³⁾ A. ὄστο. — Schol. ἵεται.

⁴⁾ Schol. ἔστιν Ὀμηρός.

a) V. Il. I. v. 504.

ἔστιν, ἀλληγορικῶς τὸ συμβαῖνον ἡμῖν θεῶν περιθεῖς
ὀνόμασιν.

CAPUT XXXVIII.

1) Οἶμαι δ' ἔγωγε καὶ τὸ ἑλληνικὸν τεῖχος, ὃ πρὸς
καιρὸν ἔρυμα τῆς ἰδίας ἀσφαλείας ἐπύργωσαν, οὐχ ὑπὸ
τοῦ συμμάχου καθηρῆσθαι Ποσειδῶνος, ἀλλ' ὡς 2) ὑετοῦ
δαφυλοῦς γενομένου, καὶ τῶν ἀπ' Ἰδης ποταμῶν πλημ-
μυράντων, συνέβη κατερειφθῆναι 3). ὅθεν ἐπῶνυμος
τοῦ πάθους γέγονεν ὁ τῆς ὑγρᾶς φύσεως προστάτης Πο-
σειδῶν. εἰκὸς δὲ καὶ σεισμοῖς διατιναχθὲν ὑπονοστήσαι
τὸ κατασκευάσμα· δοκεῖ δ' ὁ Ποσειδῶν ἐννοσίγαιος καὶ
σεισιχθῶν εἶναι, τοῖς τοιοῦτοις τῶν παθημάτων ἐπιγρα-
φόμενος 4). ἀμέλει φησὶν 5).

Αὐτὸς δ' Ἐννοσίγαιος, ἔχων χεῖρεςσι τρίαῖναν,
6) ἡγεῖτ'· ἐκ δ' ἄρα πάντα θεμέλια κῦμασι πέμπε
φιτρῶν καὶ λάων, τὰ θέσαν μογέοντες Ἀχαιοί α),

σεισμοῦ τινος φορᾶ διαδομένης ἐκ βάρθρων τὰ τοῦ τεῖχους
θεμέλια. δοκεῖ δὲ 7) μοι, λεπτῶς ἐξετάζοντι τὰ τοιαῦ-
τα 8), μηδὲ τὸ κατὰ τὴν τρίαῖναν ἀφιλοσόφητον εἶναι,

1) Cf. Schol. Il. M. v. 27.

2) Schol. ὑπό.

3) A. et Schow. καταρριφῆναι. — Schol. καταρριφθῆναι.

4) Schow. ἐπιγραψάμενος. — A. ἐπιγραψόμενος.

5) Schol. καὶ φησιν ὁ ποιητής.

6) Desunt iam in Codice Ven. B. nonnulla usque ad δοκεῖ δέ μοι.
Abscissa enim est folii pars superior.

7) Om. δέ ap. Schol.

8) Om. τὰ τοιαῦτα ap. Schol.

α) V. Il. M. v. 27 sqq.

δι' ἧς ὑφίσταται τοὺς λίθους ἀναμιμοχλεύσθαι 1) τοῦ
τειχους. τὰ γάρ τοι σεισμῶν διαφέροντα τοῖς παθήμασιν
οἱ φυσικοὶ λέγουσιν εἶναι, ὅσον 2) καὶ τινὰς ἰδίους χα-
ρακτῆρας ὀνομάτων ἐπιγράφουσιν αὐτοῖς, βρασματίαν
τινὰ καὶ χασματίαν καὶ κλιματίαν 3) προσαγορεύοντες.
τριπλαῖς οὖν καθώπλισεν ἀκμαῖς 4) τὸν τῶν σεισμῶν
αἴτιον θεῖον· ἀμίλει, πρὸς βραχὺ κινηθέντος αὐτοῦ 5),

Τρέμε δ' οὐρεα μακρὰ καὶ ὕλη α),

τὸ τῶν σεισμῶν ἰδίωμα τοῦ ποιητοῦ διασημῆσαντος ἡμῖν.

CAPUT XXXIX.

6) Ἔτι τοίνυν 7) πολλὴν τινὰ γλιῦν, καὶ μακρὸν
ἠγοῦνται καταγέλωσιν 8), τοὺς ἀκαίρους Διὸς ὕπνους ἐν

1) Schol. ἀναμιμοχλεύσαι.

2) Schol. et A. λέγουσιν ἴσα καὶ. Fort. omnis sententia ita est
constituenda: Τρία γάρ εἶδη σεισμῶν διαφέροντα τοῖς παθ. οἱ
φυσικοὶ λέγουσιν εἶναι, καὶ κτέ.

3) Ita cum Schol. A. — Schow. βρασματίαν τινὰ καὶ κλημα-
τίαν προσαγορεύοντες. Heynius, qui recte intellexerat, pro κλη-
ματίαν legendum esse κλιματίαν, quique haud minus recte similem
huius correxerat Eustathii locum p. 390, 56, eandem, qua Eu-
stathium persanaverat, Heracliti loco medicinam afferre praeter-
vidit.

4) Schol. αἰχμαῖς.

5) Schol. κινηθέντων αὐτῶν.

6) V. Schol. ad Il. ε. 346, perperam Porphyrio tributum.

7) Om. ἔτι τοίνυν ap. Schol.

8) Ita Schol. — Schow. καταγέλωτα.

a) V. Il. IV. v. 18.

Ἰδῆ, καὶ τὴν ὄρειον ὡσπερ ἀλόγοις ζώοις ὑπεστρωμένην εὐνήν. ἐν ἣ δυοὶ τοῖς ἀφρονεστάτοις πάθει δεδολωται Ζεὺς, ἔρωτι καὶ ὕπνῳ. νομίζω τοίνυν ἔγωγε, αὐτὰ ταῦτα δι' ἀλληγορίας ἑαρινὴν ὥραν ἔτους εἶναι, καθ' ἣν ἅπαντα φυτὰ καὶ πᾶσα ἐκ γῆς ἀνίσταται χλόη ¹⁾, τοῦ παγετώδους ἠσυχῆ λυομένου ²⁾ κρύους. ὑφίσταται δὲ τὴν Ἡραν, τουτέστι τὸν ἀέρα στυγνὸν ἀπὸ τοῦ χειμῶνος ἔτι καὶ κατηφῆ, καὶ ³⁾ διὰ τοῦτο, οἶμαι, πιθανῶς αὐτῆς στυγερός ⁴⁾ ἔπλετο θυμός ^{a)}: μετὰ μικρὸν δ', ἀποκρουσαμένη τὸ συννεφεὲς τῆς ἀηδίας

Ἄσματα πάντα κάθηρεν ⁵⁾, ἀλείψατο δὲ λίπ' ἑλαίῳ,
Ἀμβροσίῳ, ἔδανῳ ⁶⁾, τὸ ῥά οἱ τεθυωμένον ἦεν ⁷⁾. ^{b)}

ἢ λιπαρὰ καὶ γόνιμος ὥρα ⁸⁾ μετὰ τῆς τῶν ἀνθέων εὐκαδίας ὑποσημαίνεται τουτῷ τῷ ⁹⁾ χρίσματι τῆς Ἡρας [ἀλειψαμένης] ¹⁰⁾. τοὺς τε πλοκαμοὺς φησιν αὐτὴν ¹¹⁾ ἀναπλέξασθαι

¹⁾ Schol. χλόη ἐκ γῆς ἀνίσταται.

²⁾ Ita Schol. — Schow. δυομένου.

³⁾ Addidi καὶ post κατηφῆ, quod ut necessario videtur requiri, ita facile in similibus vocabulorum crebra repetitione a librario potuit omitti. Schol. omisso articulo, χειμῶνος.

⁴⁾ Schol. φησὶ στυγερός δ' αὐτῆ.

⁵⁾ Schow. κάθηρεν.

⁶⁾ Schow. ξανῶ. — A. ἔδανῶ.

⁷⁾ Om. ap. Schol. τὸ ῥά οἱ τεθ. ἦεν.

⁸⁾ Schol. ὥρα διὰ τοῦτο μετὰ.

⁹⁾ Schow. τοιοῦτῳ.

¹⁰⁾ ἀλειψαμένης vocabulum loci structuram pessumdat atque impedit. Itaque est delendum.

¹¹⁾ Schol. αὐτὴν φησιν.

a) V. Il. ε. 158.

b) V. Il. ε. v. 171

καλοῦς , ἀμβροσίους , ἐκ κράατος ἀθανάτοιο ^{α)} ,
τὴν τῶν φυτῶν αἰνιτιτόμενος αὐξῆσιν ¹⁾ , ἐπειδὴ δένδρον
ἅπαν κομᾶ , καὶ θριξίν ὁμοίως ἀπὸ τῶν κλάδων ἀπαρ-
τᾶται ²⁾ τὰ φύλλα . δίδωσι δ' ἐγκόλπιον τῷ ἔαρι ³⁾ καὶ
τὸν κιστὸν ἱμάντα ,

ἔνθ' ἔνι μὲν φιλότης , ἐν δ' ἡμερος , ἐν δ' ὀαριστύς ^{β)} ,
ἐπειδήπερ αὕτη μάλιστα τοῦ ἔτους ἢ ὥρα τὸ τερπνότα-
τον ἐπεκληρώσατο ⁴⁾ τῶν ἡδονῶν μέρος . οὔτε γὰρ λίαν
ὑπὸ τοῦ κρύους ⁵⁾ πεπήγαμεν , οὔτ' ⁶⁾ ἄγαν θαλπόμεθα .
μεταίχμιον δέ τι τῆς ἐκατέρωθεν εὐκρασίας ἐν τοῖς σώ-
μασιν ἀνεῖται . τοῦτον τοίνυν τὸν ἀέρα συνέμιξεν Ὀμη-
ρος μετὰ μικρὸν τῷ αἰθέρι . διὰ τοῦτο ἐπὶ τῆς ὑψηλοτά-
της ἀκρωρείας καταλαμβάνεται Ζεὺς , ἐν ἧ

δι' ἡέρος αἰθέρ' ἴκανεν ^{γ)} .

ἔνθα δὲ κίρναται ⁷⁾ , καθ' ἓν ἀναμιχθεὶς , ὁ αἴρ τῷ
αἰθέρι . ἐμφαντικῶς οὖν τοῖς ⁸⁾ ὀνόμασιν εἶπεν·

1) Schol. αὐξῆν.

2) Schol. ἀναρτᾶται.

3) Schol. ἔαρι. Inepta atque falsa hoc loco est Gesneri versio Latina: »Tribuit etiam Veneri cestum cingulum, quo sinum succingunt mulieres.»

4) Ita Schol. — Codd. et Edd. ἐπλήρωσε.

5) Schol. ὑπὸ τοῦ κρύους λίαν.

6) Schow. οὔτε ἄγαν.

7) Codd. et Edd. ἐνθάδε κίρναται.

8) Schol. ἐμφαντικῶς τοῖς.

α) Il. ε. v. 177.

β) Il. ε. v. 216.

γ) Il. ε. v. 288.

Ἡ ὥρα, καὶ ἀγκὰς ἔμαρπτε Κρόνου παῖς ἦν παρ᾿ακοῖτιν ¹⁾.

ἐναγκαλίζεται ²⁾ γὰρ ἐν κύκλῳ περιέχων ὁ αἰθὴρ ὑψη-
πλωμένον αὐτῷ τὸν αἴρα, τῆς δὲ συνόδου καὶ κράσεως
αὐτῶν τὸ πέρας ἐδήλωσε τὴν ἑαρινὴν ὥραν ³⁾.

Τοῖσι δ' ὑπὸ χθῶν δῖα φῦεν νεοθηλέα ποίην
Λωτὸν θ' ἔρσήεντα, ἰδὲ κρόκον, ἠδ' ὑάκινθον,
Πυκνὸν καὶ μαλακὸν, ὅς ἀπὸ χθονὸς ὑψὸς ἔεργεν ^{a)}.

Ἰδία στέφη ταῦτα τῆς ἀρτιθαλοῦς ⁴⁾ ὥρας, ἐπειδὴν ἐκ
τῶν χειμερίων ⁵⁾ παγετῶν ἢ (γῆ) στερίφη καὶ μεμυκνῦα
πηγὰς ὡς κνύφορουμένας ἔνδον ὠδῖνας ἐκφήνη ⁶⁾. προσ-
επισφραγιζόμενος δὲ τοῦτο, τὸν λωτὸν εἶπεν ἔρσήεντα,
τὸν δροσερὸν, τῆς ἑαρινῆς καταστάσεως ἐμφανέστερον
ποιῶν τὸν καιρὸν ⁷⁾.

¹⁾ H. Z. v. 346. Ita cum vulgata lectione congruentem versum exhibet Schol. — Schow. ἦσαν τ' ἀγκὰς. — Cod. A. Ἡρα καὶ ἀγκὰς ἔμαρπε.

²⁾ Schol. ἀγκαλίζεται.

³⁾ Schol. τὴν ἑαρινὴν εἰπῶν.

⁴⁾ Ita Cod. A. cum Galii MS. Angl. — Edd. ἀμφιθαλοῦς. — Schol. ἀρτιθαλλοῦς.

⁵⁾ Schol. προχσιρῖ.

⁶⁾ Quomodo mutilo ac lacero loco aliqua saltem ex parte possit subveniri, in ipso textu indicavi; γῆ enim, quod inserui, non est in Codicibus. Schowius ἢ putavit in γῆ esse mutandum. Sed vel sic tamen altera sententiae pars manet subobscura; ὡς desideratur apud Schol. et in Cod. A.

⁷⁾ Ita legendum esse Scholiorum Codicumque conspirans demonstrat lectio. Edd. τὸ δροσερὸν τῆς ἑαρινῆς καταστάσεως ποιῶν

a) H. Z. v. 347.

ἐπὶ δὲ ¹⁾ νεφέλην ἔσσαντο
καλὴν, χρυσεῖην· στιλπναὶ δ' ἀπέπιπτον ἔρσαι ^{α)}).

τίς ἀγνοεῖ τοῦθ' ²⁾, ὅτι χειμῶνος μὲν ἐπάλληλα πυκνώματα τῶν νεφῶν ἐκμελαίνεται, καὶ μετὰ θολερᾶς ἀχλὺς κατηφῆς ἅπας ὁ οὐρανὸς ἀμαυροῦται· τοῦ δ' αἰέρος ὑποσχίζοντος ³⁾, ἀργὰ τὰ νέφη μαλακῶς ὑποσπείρεται, ταῖς ἡλιακαῖς ἀκτίσιν ἐναγκαλιζόμενα, καὶ παραπλήσιόν τι χρυσαῖς μαρμαρυγαῖς ἀποστίλβει· τοῦτο δὴ τὸ περὶ τὴν Ἰδὴν κορυφαῖον ἡμῖν νέφος ὃ τῆς ἑαρινῆς ὥρας δημιουργοῦς Ὀμηρὸς ἐδήλωσεν ⁴⁾.

τὸν καιρόν. In Cod. A, scribentis errore, pro τὸν καιρόν exstat τοῦ καιροῦ. Verum et Heynius vidit, et Schowius. At hic τὸν δημιουργόν vocabula arbitrabatur esse eiicienda.

¹⁾ Cod. A. ἐπὶ δέ.

²⁾ Schol. τοῦτο.

³⁾ Fortasse corrupta vocabula hunc in modum sunt emendanda: τοῦ δὲ αἰέρος τὴν ἀχλὺν ὑποσχίζοντος. Ἐαρος est apud Scholiastem.

⁴⁾ Schol. νέφος τῆς ἑαρινῆς ὥρας δημιουργὸν Ὀμηρὸς ἐδήλωσεν. Cod. A. νέφος, ὃ... δημιουργὸς... ἐφήλωσεν. Quod in textum recepi Heynio debetur. At fortasse legendum est: νέφος τὸ τῆς ἑαρινῆς ὥρας δημιουργὸν Ὀμηρὸς ἐφήλωσεν. — Cf. omnino Hom. poët. v. p. 325 (Gal.): ἐν οἷς δέ φησιν ὁ ποιητὴς συνοικεῖν τῷ Διὶ τὴν Ἥραν, δοκεῖ ταῦτα ἀλληγορεῖσθαι, ὅτι ἡρα μὲν νοσῖται ὁ αἴθρ, ἣπερ ἐστὶν ὑγρὰ οὐσία, διὸ καὶ λέγει — ἔρα δ' Ἥρη Πίτνα πρόσθε βαθεῖαν (Il. Φ. 6). Ζεὺς δ' ὁ αἰθέρ, τουτέστιν ἡ πυρώδης καὶ ἐνθερμὸς οὐσία· Ζεὺς δ' ἔλαχ' οὐρανὸν εὐρὺν ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλησιν (Il. O. 192). ἀδελφοὶ μὲν οὖν ἔδοξαν, διὰ τὴν συνάφειαν, καὶ τὴν κατὰ τί ὁμοιότητα, ὅτι ἄμφω κοῦφοι καὶ κινούμενοι.

α) Il. E. v. 350.

CAPUT XL.

1) Ἄλλ' ἐφεξῆς ἢ τῶν ἐπιφρομένων αὐτῷ 2) τόλμα
τοὺς Ἑρας δεσμοὺς αἰτιάται, καὶ νομίζουσιν ὕλην τινὰ
δαψιλῆ τῆς ἀθέου πρὸς Ὅμηρον ἔχειν μανίας·

ἢ οὐ μέμνη, ὅτε τ' ἐκρέμω ὑπόθεν· ἐκ δὲ ποδοῖν
ἄκμονας ἦκα δύω, περὶ χερσὶ δὲ δεσμόν ἦλα
χρῦσειον, ἄρρηκτον· σὺ δ' ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσιν
ἐκρέμω a).

λέληθε δ' αὐτοὺς, ὅτι τοῦτοις τοῖς ἔπεσιν ἢ τοῦ παντός
ἐκτεθειολόγηται γένεσις, καὶ τὰ συνεχῶς ἀδόμενα τέτταρα
στοιχεῖα· τούτων τῶν στίχων ἔστι τάξις 3), καθάπερ
ἤδη μοι λέλεκται· πρῶτος αἰθήρ, καὶ μετὰ τοῦτον αἴηρ,
εἶθ' ὕδωρ τε καὶ γῆ τελευταία, τὰ 4) πάντων 5) δη-
μιουργὰ στοιχεῖα. ταῦτα δ' ἀλλήλοις ἐπικρινάμενα 6) ζωο-
γονεῖται 7) καὶ τῶν ἀψύχων ἀρχέγονα 8) καθίσταται.
Ζεὺς τοίνυν ὁ πρῶτος τὸν ἑαυτοῦ ἀέρα κατήρηκε 9).

1) Vid. Schol. Il. O. 18, in quo duo prima capitis vocabula de-
siderantur. 2) Schol. τῷ ὀμήρω.

3) Nil dubitarem in textum recipere pulcrum Heynii inventum,
τούτων τῶν στοιχείων legendum esse coniecissent, si eo recepto
omnibus numeris absoluta esset sententia. Sed restant complures
etiam scrupuli. Quos facile cuique perspicuos non opus est ut plu-
ribus demonstrarem.

4) Inserui τὰ, Scholiastam secutus.

5) Cod. A. γῆ· τελευταία πάντων.

6) Cod. A et Schol. ἐπικρινόμενα.

7) Schol. ζωόγονά τε.

8) Schol. ἀρχίγονα.

9) Fortasse legendum est: ἑαυτοῦ τὸν ἀέρα κατήρηκε. Vid.
Heyn. ad h. l.

a) Il. O. v. 18.

στερεοί δ' ἄκμονες ὑπὸ ταῖς ἐσχάταις ἀέρος βάσεσιν 1), ὕδωρ τε καὶ γῆ, καὶ τοῦθ' ὅτι τοιοῦτόν ἐστιν, ἐφ' ἐκάστης λέξεως, εἴ τις ἀκριβῶς ἐθέλοι 2) σκοπεῖν τὰληθές, εὐρήσει 3). Ἡ οὖν μέμνη, ὅτε τ' ἐκρέμω 4) ὑπόθεν, ἀπὸ γὰρ τῶν ἀνωτάτω καὶ μετεώρων τόπων φησὶν 5) αὐτὴν ἀπηρτῆσθαι. περὶ χειρὶ δέ 6) δεσμὸν ἦλλα χρύσειον, ἄρρηκτον. τί τοῦτο τὸ καινὸν 7) αἶνιγμα τῆς κολακευούσης τιμωρίας; πῶς ὀργιζόμενος ὁ Ζεὺς 8) πολυτελεῖ δεσμῶ τὴν κολαζομένην ἡμῖνατο, χρυσοῦν ἀντὶ τοῦ κραταιοτέρου 9) σιδήρου τὸν δεσμὸν ἐπινοήσας; ἀλλ' εἶοικε τὸ μεταίχμιον αἰθέρος τε καὶ ἀέρος χρυσοῦ μάλιστα τὴν χροῶν ἐμφερές εἶναι· πάνυ δὴ 10) πιθανῶς, καθ' ὃ μέρος ἀλλήλοις ἐπισυνάπτουσι, λήγων μὲν 11) ὁ αἰθήρ, ἀρχόμενος δὲ μετ' ἐκείνων ὁ ἀήρ, χρυσοῦν ὑπεστήσατο 12) δεσμὸν. ἐπιφέρει γοῦν· Σὺ δ' ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλησιν ἐκρέμω, τὸν ἄχρι νεφῶν τόπον ὀρίσας μέτρον ἀέρος. ἐκ δὲ τῶν τελευταίων μερῶν τοῦ ἀέρος, ἃ καλεῖ τοὺς 13) πόδας, ἀπήρτησε 14) στιβαρὰ βρίθη, γῆν τε καὶ ὕδωρ·

1) Schol. ἐσχάταις αὐτοῦ τοῦ ἀέρος βάσεσιν.

2) Ita A. — Schow. ἐθέλει. — Schol. ἀληθῶς ἐθέλοι.

3) Editiones omnes miro errore: σκοπεῖν, τὰληθές εὐρήσει.

4) Ita A. et Schol. — Schow. ὅτ' ἐκρέμω.

5) Schol. φασίν. 6) Schol. δὲ χειρὶ.

7) Ita A. et Schol. — Schow. τοῦτο καινὸν αἶνιγμα.

8) Articulum e Schol. addidi.

9) Comparativum A. et Schol. — Schow. κραταιοτάτου.

10) Schol. δέ.

11) A. et Schol. μὲν γὰρ ὁ αἰθήρ.

12) Schol. ὑπεστήσαν. Sed *v* adscriptum est manu secunda.

13) Codd. et Edd. καλεῖται πόδας. — Schowius correxit καλεῖ πόδας.

14) Schol. ἀπήρτισε.

ἐκ δὲ ποδοῖν ἄκμονας ἦκα δύο. πῶς ἂν οὖν ¹⁾ εἶπε δισ-
μὸν ἄρρηκτον, αὐτίκα τῆς Ἑρας λυθείσης, εἶγε τῷ
μύθῳ προσεκτέον; ἀλλ' ἐπειδήπερ ἡ τῶν ὄλων ἄρμονία
δεσμοῖς ἀρραγέσι συνωχύρωται, καὶ δυσχερῆς ἡ τοῦ παν-
τός εἰς τάναντία μεταβολή, τὸ μὴ δυνηθῆν ἂν διαζευ-
χθῆναι ποτε, κυρίως ὠνόμασεν ἄρρηκτον ²⁾.

CAPUT XLI.

Ταύτην δὲ τὴν τετράδα τῶν στοιχείων καὶ μετὰ μικρὸν
ἐν τοῖς ὄρκοις διεσάφησεν ³⁾ Ἑρα·

ἴστω νῦν τόδε γαῖα, καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὑπερθεῖν ^{a)}
καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ ⁴⁾.

τρισι γὰρ ὄρκοις τὴν ὁμόφυλον αὐτῆς καὶ συγγενῆ φύσιν
ὠνόμασεν ⁵⁾, ὕδωρ τε καὶ γῆν, καὶ ⁶⁾ τὸν ὑπερθεῖν οὐ-
ρανὸν, τουτέστι τὸν αἰθέρα· τέταρτον γὰρ στοιχείον ἦν
ἡ ὀμβνύουσα. διευπορῶν ⁷⁾ γέ τοι καὶ ἐπὶ πολλοῖς ⁸⁾ ἀλλη-

¹⁾ Schow. πῶς οὖν εἶπε. — A. et Schol. πῶς ἂν εἶπε.

²⁾ Cf. Hom. P. V. p. 326 (Gal.): τοῦ δ' αὐτοῦ λόγου ἔχεται
κάκεινα, ἐν οἷς φησὶν ὁ Ζεὺς κρέμασθαι τὴν Ἑραν, καὶ
ἐξάπισσθαι τῶν ποδῶν αὐτῆς ἄκμονας δύο, τουτέστι τὴν γῆν
καὶ τὴν θάλασσαν· μάλιστα δ' ἐν ἐκείνοις (leg. ἐν οἷς) ἐξερ-
γάζεται τὸν περὶ στοιχείων λόγον, δι' ὧν ὁ Ποσειδῶν λέγει
αὐτῷ· Τρεῖς γὰρ κτε.

³⁾ Fort. scribendum est. διεσαφήμισεν.

⁴⁾ Schol. αὐτῆ.

⁵⁾ Schol. ὠνόμασε. Fort. legendum est ὤμοσεν.

⁶⁾ Ita A., Schol. et Heynius. — Schow. γῆν τὸν ὑπερθεῖν.

⁷⁾ Schol. διαπορῶν.

⁸⁾ Ita Schol. — Schow. et Codd. καλοῖς.

a) Vid. II. O. v. 26.

γορικῶς παριστάναι βουλόμενος ταυτὶ τὰ ¹⁾ στοιχεῖα, καὶ μετ' ὀλίγον ἐν τοῖς Ποσειδῶνος πρὸς ⁵ Ἴριν λόγοις αὐτὰ ταῦθ' ²⁾ ὑφίσταται λέγων ³⁾:

⁵ Ἦτοι ἐγὼν ἔλαχον πολὴν ἄλα ναιέμεν αἰεὶ ⁴⁾
 Παλλομένων, Ἄιδης δ' ἔλαχε ⁵⁾ ζόφον ἠερόεντα.
 Ζεὺς δ' ἔλαχ' οὐρανὸν ἐρῦν ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσιν.
 Γαῖα δ' ἔτι ⁶⁾ ξυνή πάντων καὶ μακρὸς Ὀλυμπος ^{a)}.

οὐ μὰ Δι' οὐ κλήρος ὁ μυθεύομενος ἐν Σικυῶνι ταῦτα, καὶ διαίρεισις ἀδελφῶν οὕτως ἀνώμαλος, ὥστ' ⁷⁾ οὐρανὸν ἀντιθεῖναι ⁸⁾ θαλάττῃ καὶ ταρτάρῳ. πᾶς γὰρ ὁ μῦθος ἠλληγόρηται περὶ τῶν ἀπ' ἀρχῆς ⁹⁾ τεττάρων στοιχείων ¹⁰⁾. Κρόνον μὲν γὰρ ὀνομάζει τὸν χρόνον κατὰ μετάληψιν

¹⁾ Articulum inserui, Schol. et Cod. A. auctoritatem secutus. — Schow. ταυτὶ στοιχεῖα.

²⁾ Schol. τὰθ'.

³⁾ Ita A. et Schol. — Schow. λέγειν.

⁴⁾ Schol., inverso vocabulorum ordine, ναιέμεν αἰεὶ πολὴν ἄλα.

⁵⁾ Schol. ἔλαχεν.

⁶⁾ Schol. δέ τοι.

⁷⁾ Ita Schow. — A. et Schol. ὥστ' οὐρανὸν ἀντιθεῖναι.

⁸⁾ Incipit in medio vocabulo ἀντιθεῖναι fragmentum Heracliti, quod exstat in eximio Codice Vaticano 305 (D.). De quo vide, quae in praefatione sunt exposita.

⁹⁾ Schow. et A. ἐπ' ἀρχαῖς. — D. ἐν ἀρχαῖς. — Schol. περὶ τῶν τεττάρων στοιχείων.

¹⁰⁾ Nisi statuas, interiisse sententiam, qualis haec: τὸν μὲν οὖν Κρόνον πατέρα αὐτῶν ὑφίσταται, mutato sententiarum ordine videtur legendum esse: πατὴρ δὲ τῶν ὄλων ὁ χρόνος. Κρόνον μὲν γὰρ ὀνομάζει τὸν χρόνον κατὰ μετάληψιν ἐνὸς στοιχείου, καὶ τσλ. Apud Schol. desunt vocabulo Κρόνον — στοιχείου.

a) Vid Il. O. v. 190 seqq.

ένος στοιχείου . πατήρ δὲ τῶν ὄλων ὁ χρόνος ¹⁾ , καὶ τελείως ἀμήχανόν τι γενέσθαι ²⁾ τῶν ὄντων δίχα χρόνου . διὸ δὴ ῥίζα τῶν τετάρων ³⁾ στοιχείων οὗτός ἐστι . μητέρα δ' αὐτοῖς ἔνειμε Ῥέαν , ἐπεὶ ῥύσει ⁴⁾ τινι καὶ ἀεννάω κινήσει τὸ πᾶν οἰκονομεῖται . χρόνου δὴ ⁵⁾ καὶ ῥύσεως τέκνα , γῆν τε καὶ ὕδωρ , αἰθέρα τε καὶ αἴρα σὺν αὐτῶ ὑπεστήσατο . καὶ τῇ μὲν πυρῶδει φύσει τόπον ἔνειμεν οὐρανόν . τὴν δ' ὑγρὰν οὐσίαν Ποσειδῶνι προσέθηκε . τρίτον δ' Αἴδην , τὸν ἀφώτιστον αἴρα δηλοῖ . κοινὸν δὲ πάντων ⁶⁾ καὶ ἐδραιότατον ἀπεφήνατο στοιχεῖον ⁷⁾ εἶναι τὴν γῆν , ὡσπερ ἐστὶαν τινὰ τὴν τῶν ὄλων δημιουργόν ⁸⁾ .

Γαῖα δ' ἔτι ⁹⁾ ξυνή πάντων καὶ μακρὸς Ὀλυμπος . Διὰ ¹⁰⁾ τοῦτο δέ μοι δοκεῖ συνεχῶς ἀλληγορεῖν ὑπὲρ αὐτῶν , ἵν' ἡ ¹¹⁾ δοκοῦσα τοῖς ἔπεσιν ὑφεδρεύειν ¹²⁾ ἀσά-

¹⁾ Cf. Th. Gal. ad Cornut. d. N. D. p. 178.

²⁾ Schol. τελείως et γενέσθαι τι. Fort. legendum est ἐν τι γενέσθαι κτέ.

³⁾ Desiderantur apud Schol. δὴ et τετάρων.

⁴⁾ Ita D. — Schow. μητέρα δ' αὐτῆς ἔνειμεν εἶναι Ῥέαν . ἐπειδὴ ῥύσει . — Idem A. et Schol., nisi quod in δ' αὐτοῖς cum D. conspirant.

⁵⁾ Ita D. — A., Schol. et Schow. δέ . — Vid. Bredow. l. l. p. 244.

⁶⁾ Schol. δ' ἀπάντων.

⁷⁾ Schol. στοιχεῖον ἀπεφήνατο.

⁸⁾ Schow. τῆς τῶν ὄλων δημιουργόν. Idem A. — Schol. τῆς τῶν ὄλων δημιουργίας. — D. τὴν τῶν ὄλων δημιουργίαν.

⁹⁾ Schol. δέ τι. — D. δ' ἐστὶ κοινή.

¹⁰⁾ A. καὶ διὰ τοῦτο.

¹¹⁾ Schol. ἵνα. — Bredow. l. l. p. 253 perperam ἵνα μὴ Soho-liastae tribuit.

¹²⁾ Ita D. — Reliqui omnes, solemnī vitio, ἐφεδρεύειν.

φεια ¹⁾ τῷ διηγεκῆ τῆς παραδόσεως ἢ γνωριμωτέρα.

CAPUT XLII.

Τάγε μὴν ἐπὶ Σαρπηδόνος ²⁾ δάκρυα λήπην μὲν οὐ καταψεύδεται θεοῦ, ὃ καὶ παρ' ἀνθρώποις νόσημα. τῷ δὲ βουλομένῳ τὰκριβῆς ἐρευνᾶν, ἐπινοεῖται τρόπος ἀλληγορουμένης ³⁾ ἀληθείας ⁴⁾. πολλάκις γὰρ ἐν ταῖς μεταβολαῖς τῶν μεγάλων πραγμάτων ἱστοροῦσι τεράστια τῷ βίῳ συμφέρεσθαι ⁵⁾ σημεῖα ⁶⁾, ποταμῶν τε καὶ πηγαιῶν ⁷⁾ ναμάτων αἰμοφορύκτοις ⁸⁾ ῥεύμασιν ἐκμαινομένων ⁹⁾,

1) Schol. ἀσάφεια σαφῆς — — ἢ, omisso γνωριμωτέρα.

2) Ita D. Reliqui omnes Σαρπηδόνη.

3) D. καταψεύδεται θεοῦ, ἀλλ' ἀνθρώπινον νόσημα· τῷ δὲ βουλομένῳ τὰκριβῆς ἐρευνᾶν ἐπι ται τρόπος ἀλληγορουμένος ἀληθείας. — Schow. et Schol. ὃ καὶ παρ' ἀνθρώποις νόσημα — αὐτῷ δὲ βουλομένῳ — ἐπινοεῖται — ἀλληγορουμένης ἀληθείας. Idem A; sed est lacuna inter αὐτῷ et βουλομένῳ.

4) Explicit Schol. Il. O. 18 in vocabulo ἀληθείας; incipit in vocabulo πολλάκις Schol. Il. Π. v. 459. Desiderantur in ipso initio vocabula γὰρ et ταῖς.

5) Vocabula τῷ βίῳ non suo loco videntur esse collocata. Fortasse redintegrata habebis scriptoris verba, si legas: πολλάκις γὰρ ἐν ταῖς μεταβολαῖς τῶν μεγάλων ἐν τῷ βίῳ πραγμάτων.

6) Schol. συμφέρεσθαι καὶ σημεῖα.

7) Ita Schol. — Schow. et Codd. πηγῶν.

8) Ita A. — Schol αἰμοφορύτοις. — Schow. αἰμοφρίκτοις. — D. αἰμοφύρτοις. — Primum, quod in textum recepi, commendant Hemsterhusius et Bredow. l. l. Cf. Hom. Od. Y. 248 et Hesych. i. v. αἰμοφόρυκτα, αἷματι μεμολυσμένα καὶ ἀναψφυρημένα. Αἰμοφύρτοις, quod est in D., tuentur Wyttenbachius et Ruhnkennius, quorum hic insuper ναμάτων arbitrabatur esse delendum.

9) Schol. ἐκμαινομένων.

ὡς ἐπ' Ἄσωπού τε καὶ Δίρκης παραδιδόασιν οἱ πα-
λαιοὶ ¹⁾ μῦθοι. λόγος δ' ἔχει καὶ κατὰ νεφῶν ψεκάδας
ύεσθαι, φονίοις τισὶ κηλῖσιν ²⁾ ἐπικεχρωσμένας. ἐπεὶ
τοίνυν ἢ μεταβολὴ τῆς μάχης ἀθρόαν φυγὴν ἐμποιήσκειν
ἔμελλε τοῖς βαρβάροις, ἐγγὺς δ' ἦν ὁ τοῦ ³⁾ κατ' ἄλκην
ἀρίστου Σαρπηδόνοιο ὄλεθρος, ὡσπερὶ τεράστια προῦφά-
νη ⁴⁾ ταύτης τῆς συμφορᾶς ἀγγελτικὰ ⁵⁾.

Αἱματοέσσας δὲ ψιάδας ⁶⁾ κατέχευεν ἔραζε.

τοῦτον δὴ τὸν φόνιον ὄμβρον ⁷⁾ ἀλληγορικῶς εἶπεν ⁸⁾
αἰθέρος δάκρυα ⁹⁾, Διὸς μὲν οὐ, ἄκλαυστος γάρ, ἐκ δὲ
τῶν ὑπεράνω τόπων ὡσπερὶ θρήνοις μεμιγμένου καταρ-
ραγέντος ὑετοῦ ¹⁰⁾.

¹⁾ Schol. *πάλαι*.

²⁾ Codd. et Editiones *φόνου τισὶ κηλῖσιν*.

³⁾ D. *ἐγγὺς δ' ὁ τοῦ*.

⁴⁾ D. *προῦφαινε*. — Schol. *προφανῆ*.

⁵⁾ Schol. *ἀγγελτικὰ φησίν*.

⁶⁾ Ita A. D. et Schol. — Schow. *ψεκάδας*. Cf. II. II. 459 et
Bredow. l. l. p. 245.

⁷⁾ Ita Heynius. — Codd. et Editt. *φονέα*.

⁸⁾ *Εἶπεν* D. et Schol. — Schow. *εἶρηκεν*.

⁹⁾ Interpunctionem, quam vocant, et hic et paullo infra mu-
tavi; quod verbo indicasse sufficiat.

¹⁰⁾ Explicit Schol. II. II. v. 459: — Cf. Lucian. Ver. Hist. I. 17
(Dind. p. 278): *τῆς δὲ τροπῆς λαμπρᾶς γεγεννημένης πολλοὶ μὲν
ζῶντες ἠλίσκοντο, πολλοὶ δὲ καὶ ἀνηροῦντο, καὶ τὸ αἷμα
ἔρρει πολὺ μὲν ἐπὶ τῶν νεφῶν, ὥστε αὐτὰ βάπτεσθαι καὶ
ἐρυθρὰ φαίνεσθαι, οἷα παρ' ἡμῖν δυομένου τοῦ ἡλίου φαίνε-
ται, πολὺ δὲ καὶ εἰς τὴν γῆν κατέσταζεν, ὥστε μ' εἰκάσειν,
μὴ ἄρα τοιοῦτου τινὸς καὶ παλαι ἄνω γενομένου (leg. ἐν οὐ-*

CAPUT XLIII.

Ταυτὶ μὲν ἕως ἑλάττω τεκμήρια περὶ τῶν ἠλληγορη-
μένων 1). ἐπὶ 2) μέντοι τῆς ὀπλοποιίας μεγάλη τινὶ 3)
καὶ κοσμοτόκῳ διανοίᾳ τὴν τῶν ὄλων περιήθροισε γένε-
σιν. 4) ὅθεν γὰρ αἱ πρώται τοῦ παντός ἔφυσαν ἀρχαί,
καὶ τίς ὁ τούτων δημιουργός, καὶ πῶς ἕκαστα πληρω-
θέντα διεκρίθη, 5) σαφέσι τεκμηρίοις παρέστησε, τὴν
Ἀχιλλέως ἀσπίδα τῆς κοσμικῆς 6) περιόδου χαλκευσα-
μενος εἰκόνα. καὶ τὸ πρῶτον 7) ὑπεστήσατο τῆς παντε-
λοῦς δημιουργίας νύκτα καιρόν. ἐπειδήπερ αὕτη χρόνου
πτερά πάτρια πρεσβεῖα κεκλήρωται 8), καὶ πρὶν ἢ δια-

ρανῶ γενομένου), Ὅμηρος ὑπέλαβεν αἵματι ἕσαι τὸν Δία ἐπὶ
τῷ τοῦ Σαρπηδόνοσ θανάτῳ.

1) D. ἀλληγορουμένων.

2) Incipit in vocabulo ἐπὶ Schol. II. Σ. 473.

3) Addidi τινὶ e Schol.

4) Schol. γέννησιν.

5) Schol. διεκρίθη; ὅτι σαφέσι.

6) D. τοῦ κοσμικοῦ.

7) Ita A. et Schol. cum Schowii MS. Angl. — D. τόν.

8) Ita Schow. et A. — D. ἐπειπερ αὕτη πατρὶ τῷ χρόνῳ πρεσβεῖα
κέκτηται. — Schol. ut Schow., sed omisso πτερά vocabulo. Pot-
est locus corruptus variis coniecturis tentari. At mihi videtur scrip-
tor, eorum recordatus, quae modo de Chrono, elementorum om-
niumque rerum tamquam patre praeceperat, quum iam in eo
sit, ut noctem omnium rerum contendat esse matrem et opificem,
ita utramque sententiam coniungere, ut noctem dicat primo natam
Temporis fuisse filiam, quae omnes patrios honores tamquam he-
reditario iure acceperit. Quod Graece sic probabiliter dici potuit:
ἐπειδήπερ αὕτη Χρόνου γέρα πάτρια πρεσβεῖα κεκλήρωται. Cf.

κριθῆναι τὰ νῦν βλεπόμενα, νύξ ἦν τὸ σύμπαν ¹⁾, ὃ δὴ χάος ποιητῶν ²⁾ ὀνομάζουσι παῖδες. οὐ γὰρ οὕτως ἄθλιόν τινα καὶ κακοδαίμονα παρεισάγει τὸν Ἑφαιστον, ὡς μηδὲ νυκτὸς ἀνάπαυσιν ἔχειν τῆς χειρωνακτικῆς ἐργασίας, ὅπου γε καὶ παρ' ἀνθρώποις ἄθλιον ³⁾ εἶναι δοκεῖ τὸ μηδὲ νυκτὸς ⁴⁾ τῶν πόνων ἐκχειρίαν ἄγειν. ἀλλ' οὐκ ἐστὶ ταῦτα χαλκείων Ἀχιλλεῖ παροπλίαν Ἑφαιστος, οὐδ' ἐν οὐρανῷ βουνοὶ χαλκοῦ καὶ κασσιτέρου, ἀργύρου τε καὶ χρυσοῦ εἰσίν. ἀμήχανον γὰρ τὰς ἀηδεῖς καὶ φιλαργύρους γῆς νόσους ἐπ' οὐρανὸν ἀναβῆναι. φυσικῶς δὲ τῆς ἀμόρφου ποτέ ⁵⁾ καὶ μὴ διακεκριμένης ὕλης τὸν καιρὸν ἀποφηνάμενος εἶναι νύκτα ⁶⁾, δημιουργόν, ἠνίκα ἔμελλε πάντα μορφοῦσθαι ⁷⁾, τὸν Ἑφαιστον ἐπέ-

Damasc. π. ἀρχ. p. 380. (ed. Kopp.): ἐν μὲν τοίνυν ταῖς φερομέναις ταύταις ἑσφωδίαις Ὀρφικαῖς εἰ θεολογία δὴ τίς ἐστὶν ἢ περὶ τὸ νοητὸν, ἦν καὶ οἱ φιλόσοφοι διεσκηθεύουσιν, ἀντὶ μὲν τῆς μιᾶς τῶν ὄλων ἀρχῆς τὸν χρόνον τιθέντες, ἀντὶ δὲ τοῖν δυοῖν αἰθέρα καὶ χάος κτέ. — Procl. Theol. IV. 251: οἱ θεουργοὶ συνάδουσι, θεὸν ἐγκόσμιον τὸν χρόνον ὑμνοῦντες αἰώνιον, νέον τε καὶ πρῶτον. Cf. Creuzer, Symbol. III. p. 292.

¹⁾ D. τὸ πᾶν. — Schol. τὸ πᾶν τὸ σύμπαν. — Cf. Bredow. l. l. p. 245.

²⁾ D. χάος ποιητῶν.

³⁾ Codd. παρ' ἀνθρώποις ἄθλιος ἄτοπος, quod quid possit significare, vix intelligo.

⁴⁾ D. μηδὲ νυκτὸς ἐκχειρίαν ἄγειν τῶν πόνων. — A. et Schow. μηδὲ νύκτα τῶν πόνων ἐκχειρίαν ἄγειν. — Schol. μηδὲ τὴν νύκτα et ἐκχειρίαν. Cf. Bredow. l. l. p. 245.

⁵⁾ Ita A., D. et Schol. — Schow. ἀμόρφου τε. Cf. Bredow. l. l.

⁶⁾ Vocabula εἶναι νύκτα interpolatorem videntur redolere.

⁷⁾ A. et D. δημιουργεῖσθαι. — Schol. τὰ πάντα μορφοῦσθαι.

στησε, τουτέστι 1) τὴν θερμὴν οὐσίαν· πυρὸς γὰρ δὴ, κατὰ τὸν φυσικὸν Ἡράκλειτον 2), ἀμοιβῇ τὰ πάντα γίνεται. ὅθεν συνοικοῦσαν οὐκ ἀπιθάνως τῷ τῶν ὄλων ἀρχιτέκτονι πεποίηκε τὴν Χάριν. ἔμελλε γὰρ ἤδη τῷ κόσμῳ χαριεῖσθαι τὸν ἴδιον κόσμον. ὕλαι δὲ τίνες αὐτῷ 3) τῆς κατασκευῆς;

χαλκὸν δ' ἐν πυρὶ βάλλεν ἀτειρέα κασσίτερόν τε a).

εἰ μὲν Ἀχιλλεῖ κατασκεύαζε 4) πανοπλίαν, πάντ' ἔδει χρυσὸν εἶναι· καὶ γὰρ οἶμαι σθένιον, Ἀχιλλέα 5) μῆδὲ Γλαύκῳ κατὰ τὴν πολυτέλειαν ἴσον εἶναι 6). νῦν δὲ τὰ τέτταρα 7) στοιχεῖα κίρνεται 8). καὶ χρυσὸν μὲν ὠνόμασε τὴν αἰθεριώδη 9) φύσιν, ἄργυρον δὲ τὸν αὐτῆς τῆς χροιάς 10) συνομοιοῦμενον 11) ἀέρα· χαλκὸς δὲ καὶ κασσίτερος, ὕδωρ τε καὶ γῆ προσαγορεύεται διὰ τὴν ἐν ἀμφοτέροις βαρῦτητα. πρώτη 12) δ' ἀπὸ τούτων τῶν στοιχείων ἀσπίς ὑπ' αὐτοῦ χαλκεύεται, σφαιροειδὲς ἔχουσα τὸ

1) D. ἐπέστησεν ἦτοι.

2) Cf. Schow. in annotatt. ad Heracl. p. 280.

3) Ita D. — Schow. αὐτοῦ. Cf. Bredow. l. l.

4) Imperfectum praebet D. — Schow. κατασκεύασσ.

5) Schol. σθένιον Ἀχιλλέα, εἰ μῆδὲ.

6) D. τὴν πολυτέλειαν εἶναι.

7) Schol. νῦν δὲ τέτταρα.

8) A. et D. κίρνεται.

9) Ita D. — Schow. αἰθεριώδη.

10) Ita D. — Schow. χροία.

11) Schol. προσωμοιωμένον.

12) Schol. πρώτον.

a) Vid. II. Σ. v. 474.

σχῆμα ¹⁾, ὑφ' ²⁾ οὗ τὸν κόσμον ἡμῖν ἔμφανῶς ἐσήμηνεν.
ὄν οὐκ ἀπὸ τῆς ὀπλοποιίας μόνον, ἀλλὰ καὶ δι' ἄλ-

¹⁾ Schol. Ἰχουσα σχῆμα.

²⁾ Ita D. — Schow. δι' οὗ. Dici vix potest, quam saepe praepositiones omnino in codd. labem contraxerint, quam saepe imprimis praepositio διὰ cum similibus, praecipue cum ἐξ fuerit commutata. De quo corruptelarum genere operae pretium est conferre Walzii Ep. Crit. ad Boisson. p. 56. sqq. — Cuius rei, ut a frigida variarum lectionum ieinaque enumeratione animum remittamus aliquantisper atque recreemus, pauca quaedam hoc loco lubet apponere exempla. Atque satis memorabile huius generis vitium ante hos paucos dies demonstravit Cobetius in emendatissimo ceteroquin Isocratis textu, Areopag. 7. 42 Bekk. ταῦτα διανοηθέντες οὐ τοῦτο πρῶτον ἐσκόπουν δι' ὧν κολάσουσι τοὺς ἀκοσμοῦντας, ἀλλ' ἐξ ὧν παρασκευάσουσι μηδὲν αὐτοὺς ἄξιον ζημίας ἐξαμαρτάνειν. Quo loco quis dubitet, pro δι' ὧν restituere ἐξ ὧν, quis non miretur, quod tamdiu vitiosa lectio editiones inquinaverit? Neque in eo acquieverunt librarii, ut praepositiones nude positas turpiter commutarent, quin immo composita cum praepositionibus substantiva et verba eadem labes invasit; cuius rei ludicrum exemplum e Platone proponam, de Legg. V. p. 738. E: δεῖ δὴ πάντα ἄνδρα, ἐν πρὸς ἓν, τοῦτο σπεύδειν ἐν πάσαις πόλεσιν, ὅπως μὴτ' αὐτὸς κίβδηλός ποτε φανῆται ὀϊφροῦν, ἀπλοῦς δὲ καὶ ἀληθῆς ἀεὶ, μὴτ' ἄλλος τοιοῦτος ὧν αὐτὸν διαπατήσσει. Sedulo restituendum ἐξαπατήσσει idemque vitium compluribus praeter hunc Graecorum scriptorum locis est eximendum.

Isocratis huius generis vitio laboranti loco medicam nuperrime manum adhibuit A. F. van de Laar in thesibus dissertationi de Plutarchi Dione adiectis. Etenim edidit Bekkerus in Isocratis Panegy. 4, 174. pag. 85: ὧν ἕνεκα περὶ παντὸς ποιητέον, ὅπως ὡς τάχιστα τὸν ἐνθένδε πόλεμον εἰς τὴν ἡπειρον διοριούμεν. At scripsit Isocrates ἐξοριούμεν.

λων 1) τεκμηρίων ὑφίσταται 2) κυκλοειδῆ.

CAPUT XLIV.

Συντόμως δ' ἐν παρεμβάσει τὰς ὑπὲρ τούτων φιλο-
τεχνούντες 3) ἀποδείξεις δηλώσομεν. συνεχῶς τοίνυν 4)
τὸν ἥλιον ἀκάμαντα, καὶ ἠλέκτορα 5), καὶ ὑπερίονα
προσαγορεύει, διὰ τῶν ἐπιθέτων οὐκ ἄλλο τι πλὴν τοῦτο
τὸ σχῆμα 6) σημαίνων. ὃ τε 7) γὰρ ἀκάμας, ὁ μὴ κάμνων,
ἔοικεν 8) ὄρουσ ἐχειν οὐκ ἀνατολήν καὶ 9) δύσιν, ἀλλὰ
τὴν αἰεὶ 10) περιδρομον ἀνάγκην. ἠλέκτωρ δὲ δυοῖν θάτε-

1) Ita Schow. et Schol. — Cod. D. ἀπό τῶν ἄλλων. Villoisonus in Scholiis διὰ δῆλων edidit. Qui error inde ortus est. Scholia a prima manu numeris distinguuntur, α, β, γ etc., ut hic:

Δ·: τὰ περὶ τῶν ὄπλων, περὶ ὧν
καὶ διαλέγεται αὐτῶ.

Quum secunda manus alia Scholia in margine adscriberet, illae numerorum notae in mediis his circumscribuntur in hunc modum:

ὃν οὐκ ἀπὸ τῆς ὀπλο-
ποιίας μόνον, ἀλλὰ καὶ
δι' ἄλ Δ·: λων τεκμη- τὰ περὶ τῶν ὄπλων, περὶ ὧν
ρίων ἐπίσταται. καὶ διαλέγεται αὐτῶ.

Qua in re Villoisonum saepissime esse lapsum nova scholiorum a Cobetio confecta collatio demonstrat.

2) Ita Heynius. — Codd. et Schow. ἐπίσταται.
3) Cod. D. φιλοτεχνούσιν.
4) Cod. D. οὐ τοίνυν. 5) Schol. ἀλέκτορι.
6) Schol. τὸ σχῆμα τοῦτο.
7) Ita A. et D. — Schow. et Schol. ὅτι.
8) Schol. ἔοικεν καί. 9) Schol. ἤ.
10) Cod. D. ἀλλ' αἰεὶ.

ρον· ἢ γὰρ ἄλεκτρος 2) ὁ θεὸς ὀνομάζεται, ὡς 3) μηδέποτε κοίτης ἐπιφανῶν· ἢ τάχα πιθανώτερον ἔτι ἐλίκτωρ 4) τις ὢν, καὶ κυκλοτερεῖ φορᾶ δι' ἡμέρας καὶ νυκτὸς ἀναμετρούμενος τὸν κόσμον 5). ὑπερίονα δὲ νομιστέον αὐτὸν, τὸν ὑπεριέμενον αἰεὶ τῆς γῆς, ὡσπερ, οἶμαι, καὶ Ξενοφάνης ὁ Κολοφώνιος φησιν·

Ἡελίος θ' ὑπεριέμενος, γαῖαν τ' ἐπιθάλπων 6).

εἰ γὰρ πατρωνυμικῶς αὐτὸν ἠθέλησεν ὀνομάζειν, εἶπεν ἂν Ὑπεριονίδην· [ὡς Ἀτρείδην, εἰ τύχοι, τὸν Ἀγαμέμνονος, καὶ Πηλείδην τὸν Ἀχιλλεῖα] 7).

CAPUT XLV.

8) Ἦτε 9) θοῇ νύξ οὐκ ἄλλο τι σημαίνει, πλὴν τὸ

2) Ita D. — Schol. ἢ ἀλέκτωρ. — Schow. ἢ ἤλεκτρος.

3) ὡς addidi e' Cod. D.

4) Cod. A., Cod. D. et Schol. ἐπιελίκτωρ. — Schol. ἐπιελέκτωρ. — Verum hoc loco plures simul viderunt. Eandem enim et bonam lectionem ἔτι ἐλίκτωρ commendant v. Lennep. ad Coluth. v. 233, Schow. in annotatt. ad h. l., Hemsterhusius et Valckenaerius in annotationibus marginalibus. Ioh. M. Gesner. in Commentatt. Soc. Gotting. III. p. 70. ἐπιλέκτωρ coniecit. Codicum lectionem recepit Hasius apud Bredow. p. 246.

5) Schol. τὸν κόσμον ἀναμετρούμενοι.

6) Cf. de hoc Xenophanis versu Ch. Petersen in »Jahn und Seebode Jahrbücher für Philologie" 1831. 3. pag. 154, et N. Bach. in »Jahrbücher für wissenschaftliche Kritik" 1831. I. p. 480.

7) Vocabula uncis inclusa ut per se spectata glossatorem et magistellum redolent, ita in optimo Codice D. non exstant.

8) Quae iam sequuntur inde a Cap. 45 initio, in Scholiis ad Iliadem bis leguntur. Exstant enim praeter locum supra laudatum eadem annotata ad Il. Ω. 366, a manu tertia scripta. Cuius Scholii lectiones ita enotabo: Schol. II. 9) Schol. II. ἢ θοῇ.

σφαιροειδές ὄλου τοῦ πόλου 1) σχῆμα· τὸν γὰρ αὐτὸν ἡλίω δρόμον ἢ νύξ ἀνύει, καὶ πᾶς καταλειφθεὶς ὑπ' ἐκείνου τόπος ὑπὸ ταύτης εὐθύς ἐκμελαίνεται 2). σαφῶς γοῦν 3) ἐτέρωθί που τοῦτο μνησίων, φησί·

Ἐν δ' ἔπεισ' 4) Ὀκειανῶ λαμπρὸν φάος ἡέλλιοιο,
ἔλκον νύκτα μέλαιναν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν 5).

ὥσπερ γὰρ ἀπηρητημένην ἑαυτοῦ 5), τὴν νύκτα κατόπιν ἐφέλκεται, συγχρονούσαν 6) τοῖς ἡλίου τάχεσιν. εἰκότως οὖν αὐτὴν Ὀμηρος εἴρηκε θοήν. δύναται γε μὴν πιθανώτερόν τις ἐπιχειρῶν θοήν ὀνομάζειν μεταληπτικῶς, οὐ τὴν κατὰ κίνησιν ὀξεῖαν, ἀλλὰ τὴν κατὰ σχῆμα· καὶ γὰρ ἐτέρωθί που φησίν·

Ἐνθεν δ' αὖ νήσοισιν ἐπιπροέηκε 7) θοῆσιν. 8)
οὐ τὸ τάχος τῶν ἐρριζωμένων νήσων ἡλιθίως 8) δηλώσαι 9)

1) Ita A., D. Schol. et Schol. II. — Schow. et Gal. κόσμου.

2) Schow. εὐθ. ὑ. τ. ἐκμ. — Schol. ὑ. τ. ε. ἐκμ. — Cod. D. ὑ. τ. ἐκμ. εὐθύς.

3) Cod. D. οὖν.

4) Schol. II. δὲ πῆσ'.

5) Schol. ἑαυτῶ.

6) Ita Schow. — Cod. D. et Schol. συγχωρούσαν. — Schol. II. σύγχρονον οὔσαν.

7) Cod. A. ἐπιπροέηκα cum Schol. II. — D. ἐνθεν οὖν νήσοισιν ἐπιπροέηκα.

8) Schol. ἡλίθιον.

9) Schow. δηλώσειν. — Schol. II. δηλώσας. — Cod. A. ἡλιθίως γὰρ δηλώσειν.

a) Il. Θ. v. 485 et 486.

b) Od. O, v. 299.

ἰσπουδακῶς, ἀλλὰ τὸ σχῆμα, πρὸς ὅξυ¹⁾ ἀπολήγουσαν ἀποτελοῦν²⁾ γραμμὴν. εἰκότως οὖν θοὴν νύκτα λέγεσθαι³⁾ τὴν ἐπ' ὅξυ τέλος τῆς ἐσχάτης σκιᾶς ἀποτερματίζουσαν⁴⁾.

CAPUT XLVI.

Φυσικῶς δὲ διὰ τοῦτου τοῦ λόγου ἀποδείκνυσιν⁵⁾, ὅτι σφαιροειδῆς ἐστὶν ὁ κόσμος. τριχῆ γὰρ⁶⁾ οἱ μαθηματικοὶ τὰ σχήματα τῶν σκιῶν φασὶν ἀποπίπτειν⁷⁾· ἐπειδὴν ἔλαττον⁸⁾ ἢ⁹⁾ τὸ καταλάμπον φῶς¹⁰⁾ τοῦ καταλαμπομένου τόπου¹¹⁾, τὴν σκιὰν συμβέβηκε καλαθοειδῶς ἐπὶ τὴν ὑστάτην πλατύνεσθαι βάσιν, ἀπὸ λεπτιῆς ἀνι-

1) Codd. πρὸς ὄξεϊαν. — Schol. ὡς ὄξεϊαν. — Heyn. πρὸς ὄξύ.

2) Cod. D., Schol. et Schol. II. ἀποισλεῖν.

3) Ita Cod. D. et Schol. — Schow. εἰκότως οὖν νύκτα θοὴν ὠνόμασε. — Schol. II. εὐλόγως κτῆ.

4) Schol. ἀποτερματίζουσαν τῆς ἐσχάτης σκιᾶς.

5) Cod. D. φυσικῶς δὲ διὰ τοῦτου ὁ λόγος ἀποδείκνυσιν, ὅτι σφαιροειδῆς ὁ κόσμος. — Schol. II. φυσικῶς δὲ τοῦ ὅλου ὁ λόγος. — Schow. φυσικῶς δὲ περὶ τοῦτου ὁ λόγος ἀποδείκνυσιν, ὅτι σφαιροειδῆς ἐστὶν ὁ κόσμος.

6) Ita Cod. D., Schol. et Schol. II.

7) Schol. ἀποπίπτειν φασίν.

8) Ita Cod. D. — Schow. ἐπειδὴν γὰρ ἔλ.

9) Schol. II. ἐστί.

10) Schow. τὸ περιλάμπον. — Cod. D. τὸ καταναγάζον φῶς.

11) τόπου e Schol. recepi, apud quem lacuna est ab hoc inde vocabulo usque ad κωνοειδῆ, orta, cum librarii oculi a priore καταλαμπομένου τόπου ad posterius aberrarent. Apud Schol. II. item in hoc loco est lacuna, eodem modo orta ab κορυφῆν ἀρχῆς usque ad πλατείας τῆς ἀρχῆς.

σταμένην τῆς κατὰ κορυφήν ἀρχῆς· ὅταν δὲ μείζον ἢ τὸ καταλάμπον φῶς τοῦ καταλαμπομένου τόπου, κωνοειδῆ συμβέβηκε ¹⁾ τὴν σκιάν ἀπὸ πλατείας τῆς ἀρχῆς εἰς λεπτόν ἀποστενούσθαι πέρασ. ἐπειδὴν γε μὴν ἴσον ἢ τῷ ²⁾ καταλαμπομένῳ τὸ καταλάμπον ³⁾, κυλίνδρου δίκην ἢ σκιά πρὸς ἴσον ἐν ταῖς ἐκατέρωθεν ἔχει γραμμαῖς. βουλόμενος οὖν Ὀμηρος τὸν ἥλιον ἀλληγορικῶς μείζονα τῆς γῆς ⁴⁾ κατὰ τὴν τῶν πλείστων φιλοσόφων ἔννοιαν ἀποδειξαι, εὐλόγως θοῆν ⁵⁾ τὴν νύκτα προσηγόρευσεν, εἰς ὃξὺ τὸ πρὸς τῷ πέρατι σχῆμα λήγουσαν. ἄτ', οἶμαι, μήτε κυλινδροειδῶς, μήτε καλαθοειδῶς ⁶⁾ τῆς σκιάς πίπτειν δυναμένης, ἀλλὰ τὸν λεγόμενον κῶνον ἀποτελούσης.

¹⁾ Schol. συμβέβηκε γίνεσθαι.

²⁾ Cod. D. ἴσον τῷ.

³⁾ Schol. τὸ καταλάμπον τῷ καταλαμπομένῳ.

⁴⁾ Cod. D. ἄλλως τὸν ἥλιον μείζω τῆς γῆς ἀποφῆναι, omisso in sequentibus ἀποδειξαι. — Schow. τὸν ἥλιον ἄλλως μείζονα τῆς γῆς. — Legendum esse ἀλληγορικῶς, in aprico est. Apponam, ad taedium grammaticum minuendum, ut Valckenaerii utar verbis, hoc loco coniecturam in loco quodam Michaëlis Pselli, quam quo aptiore proponam loco non habeo, nec tamen silentio velim premere ac sepelire. Est Psell. d. Daemon. p. 85: Οἱ παρ' Ἑλλῆσι δαίμονες ἐχρησμώδουν ἠρωϊκῶς, οἱ δὲ παρὰ Χαλδαίοις τὰς κλήσεις εἶχον τῆς Χαλδαίων γλώττη. Quo loco pro ἠρωϊκῶς arbitror legendum esse γραικῶς. Cf. notissimum Aristotelis locum in Meteorol. I. 14; Herodian. Epim. p. 12 Boiss. Γραικός, ὁ Ἑλλῆν· γραικίζω τὸ ἐλλῆνιστὶ λαλῶ κτέ. V. praeterea Interpp. ad Hesychium i. v., et Ducangii glossarium p. 263.

⁵⁾ Ita cum Galii MS. Angl. Codd. A. et D., Schol. et Schol. II, qui addit γοῦν post εὐλόγως.

⁶⁾ Desunt apud Schol. vocabula μήτε καλαθοειδῶς.

ὁ δὴ πρῶτος 1) Ὅμηρος ἐκ μιᾶς λέξεως ὑπαινιζάμενος, τὰς μυρίας τῶν φιλοσόφων ἀμίλλας ὑποτέτμηκεν 2).

CAPUT XLVII.

Καὶ μὴν αἱ φοραὶ τῶν ἐναντίων ἀνέμων δηλοῦσι τὸ τοῦ κόσμου 3) σφαιροειδές. βορέας μὲν γὰρ, ἀπὸ τῆς ἄρκτου πνέων μετέωρος μέγα κύμα κυλίνδει· τὴν γὰρ

1) D. ὁ πρῶτος.

2) Ita Schol. — Gal. ἐπιτέτμηται. — Schow. ἐπιτετιμήται. — Cod. D. ἐπιτετιμήκε. De praepositionum ὑπό, ἐπί et ἀπό crebra commutatione nil attinet prolixius monere. Nec tamen quam late istud vitium pateat, inutile erit nonnullis insuper exemplis demonstrare. Apud Isocratē Panegyri. 101. (p. 68 Bekk.) nunc rite ac bene editur: ὅτι τῶν πόλεων τῶν ὑφ' ἡμῶν οὐσῶν οὐδεμία τοιαύταις συμφοραῖς περιέπεσεν. Quod antequam a Bekkero e praestantissimo Codice Urbinate fuit receptum, aequo animo quotquot fuere Isocratis editores ac sospitatores, tulerunt τῶν ἐφ' ἡμῶν οὐσῶν. Apud Lucian. Ver. Hist. I. 28 ita vulgo legitur: Ἐμβάντες δὲ εἰς τὸν Ζωδιακὸν ἐν ἀριστερᾷ παρήειμεν τὸν Ἥλιον, ἐν χρῶ τὴν γῆν παραπλέοντες· οὐ γὰρ ἀπέβημεν, καίτοι πολλὰ τῶν ἐταίρων ἐπιθυμούντων· ἀλλ' ὁ ἀνεμος οὐκ ἀφῆκεν. Quod plane ridiculum est. Pro ἀφῆκεν absque omni dubitatione reponendum est ἐφῆκεν. Eiusdem opusculi Luciani lib. II. § 5: Κατὰ δὲ τὴν πρῶραν μία πλυτεῖα καὶ ταπεινή, σταδίου ἀπέχουσα οὐκ ἐλάττους πεντακοσίων, eodem modo pro ἀπέχουσα legendum est ἐπέχουσα. Obliterata atque restituenda est praepositio ἐπί apud Xenophontem in Oecon. Cap. VII. 13: Ἐγὼ τε γὰρ ὅσα μοι ἔστιν ἅπαντα εἰς τὸ κοινὸν ἀποφαίνω, σύ τε ὅσα ἤνέγκω πάντα εἰς τὸ κοινὸν κατέθηκας. Verum hoc loco est ἐπηνέγκω.

3) Ita cum Gal. MS. Angl. Codd. A. et D.

ἀπὸ τοῦ μεταρσίου φορᾶν ἐπὶ τὸ ταπεινότερον ἐκ μιᾶς ¹⁾ λέξεως κατεκύλισεν ²⁾ ὁ στίχος. τοῦμπαλιν δ' ἐπὶ τοῦ νότου, πνέοντος ἀπὸ τῶν κάτω ³⁾ τόπων, ἰστόρησεν ⁴⁾

Ἐνθα νότος μέγα κύμα ποτὶ σκαιὸν ῥίον ὠθεῖ, ^{a)}

τὴν ἀπὸ τοῦ ταπεινοτέρου κίνησιν εἰς τὸ μετέωρον ἀνακυλίει. ⁵⁾ ἔτι γε μὴν μετὰ τῶν ἄλλων ἀπείρονα γαῖαν ὀνομάζει. καὶ πάλιν ἐπὶ τῆς Ἡρας ⁶⁾

εἴμι γὰρ ὀψομένη πολυφόρβου πείρατα γαίης ^{b)}.

Οὐ δὴ που ⁶⁾ μαχομέναις δόξαις πρὸς αὐτὸν ⁷⁾ στασιάζων· ἀλλ' ἐπειδὴ ⁸⁾ πᾶν σφαιροειδές σχῆμα καὶ ἀπείρον ⁹⁾ ἐστὶ καὶ πεπερασμένον· τῷ μὲν γὰρ ὄρον τινά ¹⁰⁾ καὶ περιγραφὴν ἔχειν ¹¹⁾, εὐλόγως αὐτὸ πεπεράνθαι ¹²⁾

¹⁾ Schol. οὐκ ἔκ μιᾶς. *πεπερασμένον* ἀπὸ τοῦ *πέρας*.

²⁾ Ita cum Schow. A. et D. — Schol. κατεκύκλιεν.

³⁾ Schol. κατωτάτω.

⁴⁾ Ita Codd. et Schol. — Heynius ingeniose ἐς τὸ ῥίον. Quid scripserit Heraclitus, mihi non liquet.

⁵⁾ Cod. D. et uterque Scholiasta ἀνακυκλοῦ. — Cod. A. ἀνακυλῆσι. — Explicit in hoc ipso vocabulo Scholion ad II. Ω. 366.

⁶⁾ Schol. οὐδέπω.

⁷⁾ Ita A. — αὐτόν D.

⁸⁾ D. ἐπεὶ.

⁹⁾ Schol. σχῆμα ἀπείρον.

¹⁰⁾ τὸ δὲ ὄρον τινά Schol.

¹¹⁾ Schol. ἔχον.

¹²⁾ A. πεπειρᾶσθαι. — D. πεπεράνθαι. — Gesn. πεπειρᾶσθαι. — Schow. πεπερᾶσθαι. Succenseas paene Schowio, Gesnerum Galiumque perstringenti, dum ipse barbaram soloecamque formam reponit.

a) V. Od. Γ. v. 295.

b) V. II. Ζ. 200.

νομιστέον· ἀπειρον δ' ἂν ὁ κύκλος ὀνομάζοιτο δικαίως ¹⁾,
ἐπειδήπερ ²⁾ ἀμήχανόν ἐστι δεῖξαι πέρασ ἐν αὐτῷ τι·
τὸ γὰρ νομισθέν εἶναι τέλος ἐξ ἴσου γένοιτ' ἂν ἀρχή ³⁾.

CAPUT XLVIII.

Ταυτὶ μὲν οὖν ἀθρόα τεκμήρια τοῦ σφαιροειδῆ τὸν
κόσμον εἶναι παρ' Ὀμήρω. τὸ δ' ἐναργέστατόν ἐστι σύμ-
βολον ἢ τῆς Ἀχιλλέως ἀσπίδος κατασκευῆ· κυκλοτερεῖς

¹⁾ Fort. leg. ἀπειρος δ' αὖ ὁ κύκλος ὀνομάζοιτ' ἂν δικαίως.

²⁾ D. ἐπειπερ. ἀλλήλων· ἀπειροῦ δ' ἐν τῷ αἴματι.

³⁾ Pertinent procul dubio ad hunc locum, quae exstant in Porphyrîi Scholio ad Il. ε. 200: ξυρόν ἀρχή καὶ πέρασ ἐπὶ κύκλου περιφρασίας κατὰ τὸν Ἡράκλειτον, atque recte, ut videtur, ita senserunt Heyn. ad Il. Vol. VI. p. 564, et Schaeferus, quum Heracliti nomen defenderet contra Bastium ad Greg. Cor. p. 170. Aliter visum est amicissimo I. Bernaysio, qui in Heracliteis I. p. 27, Heraclito philosopho ista vocabula studet vindicare, quoniam scilicet Ionicum ξυρόν demonstraret, Heraclitum hoc loco laudatum non posse esse Allegoriarum scriptorem. Cui argumento in tanta rerum traditarum similitudine haud ita multum tribuerim. Excitantur enim non ipsa Heracliti vocabula, sed Porphyrius, quid apud illum invenerit, breviter indicat. Quem subit mirari ista voce esse usum. Nec tamen idoneam hanc iudicaverim rationem, cur nostro Heracliti loco Porphyrium neges fuisse usum, siquidem fuit Porphyrius, qui istud Scholion conflavit. Istis enim in nominibus exarandis quam negligenter versati sint librarii vel rubricatores, ex ipsis illis Scholiis manifesto apparet, quibus operis Heraclitei fragmenta continentur. Quae modo invenies Heracliti, modo Porphyrii, modo nullo omnino nomine insignita. At fuerit Porphyrius, cui scholion debetur. Porphyrium par est sibi sumpsisse quod commisisse Plotinum nequit addubitari. Scripsit enim ille Enn. 5, 6, pag. 668. B. (Crenz.): διὸ καὶ ξυρόν τὸ φρονεῖν.

γὰρ 1) τῷ σχήματι κεχάλευκεν 2) ὄπλον Ἡφαιστος, ὡσπερ εἰκόνα τῆς κοσμικῆς περιόδου· μυθικῶς μὲν οὖν ἀσπίδα χαλκευομένην ὑποστησάμενος ἀρμόζουσαν Ἀχιλλεῖ, τὴν διὰ πάντων ἐνεχάραξε 3) πορείαν 4)· τίς δ' ἦν αὕτη;

στησάμενοι δὲ μάχοντο μάχην ποταμοῖο παρ' ὄχθας, βάλλον δ' ἀλλήλους χαλκήρεσιν ἐγχείησιν.

ἐν δ' ἔρις, ἐν δὲ κυδοιμὸς ὀμίλειον, ἐν δ' ὀλοή κῆρ ἄλλον ζῶν ἔχουσα νεούτατον, ἄλλον ἄουτον,

ἄλλον τεθνηῶτα 5) κατὰ μόθον 6) ἔλκε ποδοῖν a).

Ταῦτα γὰρ 7) ἦν ὁ διηγετικὸς Ἀχιλλέως βίος. νῦν δ'

1) Schow. σύμβολον τῆς Ἀχιλλέως ἀσπίδος κατασκευῆς. Veram lectionem, quae est in Cod. D. et apud Schol., iam Heynius indicaverat.

2) Ita A., D. et Schol. — Gal. et Schow. κεχάλευκεν.

3) Schol. ἐχάραξε.

4) Perperam ut videtur, Gesnerus accepit atque vertit vocabula: τὴν διὰ πάντων ἐνεχάραξε πορείαν » suam de universo mundo scientiam in eo sculpsit." Immo ad Achillem haec pertinent, et Homerum dicit scriptor scutum Achilli conveniens descripturum, Achillis universam vitae rationem (τὴν διὰ πάντων πορείαν sc. τοῦ Ἀχιλλέως) in eo sculpsisse. Tam demum intelligi possunt et vocabula τίς δ' ἦν αὕτη; et quae post Homericos versus sequuntur: ταῦτα γὰρ ἦν ὁ διηγετικὸς Ἀχιλλέως βίος. Itaque fortasse legendum est: μυθικῶς μὲν οὖν ἀσπίδα χαλκευομένην ὑποστησάμενος ἀρμόζουσαν Ἀχιλλεῖ, Ἀχιλλέως τὴν διὰ πάντων ἐνεχάραξε πορείαν. At potest haud ita inepte ipsum vocabulum πορεία novae dubitationi praebere ansam.

5) Schow. τεθνηῶτα.

6) Ita A., D., et Schol. — Schow. κατὰ χθονός.

7) Schol. μὲν. a) V. Il. Σ, v. 533—537.

“Ομηρος, ἰδίᾳ τινὶ φιλοσοφίᾳ ¹⁾ δημιουργῶν τὸν κόσμον, εὐθύς τὰ μέγιστα τῆς προνοίας ἔργα μετὰ τὴν ἀδιευκρίνητον ²⁾ καὶ κεχυμένην ὕλην ἐχάλκευεν·

ἐν μὲν γαῖαν ἔτευξ', ἐν δ' οὐρανόν, ἐν δὲ θάλασσαν ἠέλιόν τ' ἀκάμαντα σελήνην τε πλήθουσας ^{α)}).

ἢ τῆς κοσμικῆς γενέσεως εἰμαρμένη πρῶτον ³⁾ θεμελιούχον ἐκρότησε τὴν γῆν· εἶτα ἐπὶ ταύτῃ, καθάπερ τινὰ θεϊάν στέγην ⁴⁾ τὸν οὐρανὸν ἐπωρόφωσε, καὶ κατὰ τῶν ἀναπεπταμένων αὐτῆς κόλπων ἀθρόαν ἔχεε τὴν θάλατ-

¹⁾ Ita cum Galii Manuscr. Angl. A., D. et Scholiasta.

²⁾ Schol. ἀδιακρίνητον.

³⁾ Schol. πρῶτον μὲν.

⁴⁾ Quamquam erunt haud dubie, qui in alienas res alienosque a proposito scriptores excurrendi studium vitio mihi vertent, tamen a me non possum impetrare, quin arripiam occasionem proponendi egregiam Valckenaerii emendationem, quae exstat in epistola Valckenaerii ad I. St. Bernardum, cuius commercii literarii, in bibliotheca Leidensi asservati eam, quae maximi est momenti partem, propediem publici iuris facere mihi est in propositis. Cuius rei iam mihi fecit potestatem I. Geelius, thesauri, cui praeest, liberalis simul ac prudens dispensator. Valckenaerius igitur correxit in ista epistola (neque quantum scio emendationem uni vel alteri librorum inseruit; qua saltem Platonis editorum nullus adhuc est usus) locum Platonis e Timaeo, pag. 73. D: καὶ, καθάπερ ἐξ ἀγκυρῶν, βαλλόμενος ἐκ τούτων πάσης ψυχῆς δεσμούς, περὶ αὐτὸ ξύμπαν ἤδη τὸ σῶμα ἡμῶν ἀπειργάζετο· στέγασμα μὲν αὐτῷ πρῶτον ξυμπηγνύς περὶ ὄλον ὀστέινον. Quod enim impedit ac pessumdat sententiam περὶ ὄλον, ei substituit adiectivum περιβόλον, et sententiae medens et sententiarum, quem vocant, nexui.

^{α)} V. II. Σ, v. 483—484.

ταν, εὐθύς θ' ἠλίω καὶ σελήνῃ ¹⁾ τὰ διακριθέντα τῶν στοιχείων ἀπὸ τοῦ πάλαι ²⁾ χάους ἐφώτισεν.

ἐν δὲ τὰ τείρεα πάντα, τὰ τ' οὐρανὸς ἐστεφάνω-
ται ³⁾.

δι' οὗ μάλιστα σφαιροειδῆ παραδέδωκεν ³⁾ ἡμῖν τὸν κόσμον. ὡσπερ ⁴⁾ γὰρ ὁ στέφανος κυκλοτερῆς τῆς κεφαλῆς κόσμος ἐστίν, οὕτω τὰ διεζωκότα τὴν οὐράνιον ἀψίδα ⁵⁾, κατὰ σφαιροειδοῦς ἐπηρμένα ⁶⁾ σχήματος, εἰκότως οὐρανοῦ στέφανος ὠνόμασται ⁷⁾.

CAPUT XLIX.

Διακριβολογησάμενος δ' ὑπὲρ τῶν ὀλοσχερῶν ἀστέρων ⁸⁾,

1) Ita D. et Schol. — Schow. ἠλίω τε καὶ σελήνῃ.

2) Schol. παλαιοῦ. — καὶ τῆς ἀρχαίας ἀρχαίας

3) D. παρέδωκεν. — καὶ τῆς ἀρχαίας ἀρχαίας ⁴⁾ D. ὡς.

5) Excidit aut subintelligendum est ἄστρα. Heyn.

6) D. ἐπηρμένα σχήματα. — Schol. ἐπηρμένον σχήματος. — Schow. ἐσπαρμένα σχήματος. — Heyn. ἐσπειρημένα σχήματος. De quo loco talia Hasius in Bredow. Ep. Paris. p. 247: »Sed ἐπηρμένα bene dici posse puto de astris, quod sint sublimia: qua eadem significatione Latini *sublatus* dicunt et *suspensus*. Cf. Ioann. Chrysostom. edit. Opp. Etonae 1612. Tom. I. p. 1065: ἰψηλὸς ἦν ὁ θρόνος, τουτέστι μέγας καὶ ὑπερμήκης, καὶ ἐπηρμένος, τουτέστι καὶ ἐν ὕψει φαινόμενος ἀφάτω καὶ μετέωρος. Et Iosephus pag. 367. f. arcem dicit εἰς ἄπειρον ὕψος ἐπηρμένην.

7) Schol. στέφανον ὠρόφωσεν. — Cf. Euseb. d. Laud. Const. VI. 728: τὸν σύμπαντα οὐρανὸν, οἷον μέγαν πέπλον παντοίοις γραφῆς κάλλεσιν ἐστεφάνωσεν.

8) Ita cum Gal. MS. Angl. A. et D.

a) V. II. Σ. v. 485.

τὰ κατὰ ¹⁾ μέρος ἐπιφανέστατα διεδήλωκεν· οὐ γὰρ ἠδύνατο πάντα θεολογεῖν, ὥσπερ Εὐδοξος ἢ Ἄρατος, Ἰλιάδα γράφων· πάλιν δ' ἀλληγορικῶς μεταβέβηκεν ἐπὶ ²⁾ τὰς δύο πόλεις, τὴν μὲν εἰρήνης, τὴν δὲ πολέμου παρεισάγων ³⁾, ἵνα μὴδ' Ἐμπεδοκλῆς ὁ Ἀκραγαντῖνος παρ' ἄλλου ⁴⁾ τινός ἢ παρ' Ὀμήρου τὴν Σικελικὴν ἀρῶσθαι δόξαν ⁵⁾. ἅμα γὰρ τοῖς τέσσαρασι ⁶⁾ στοιχείοις κατὰ τὴν φυσικὴν θεωρίαν παραδέδωκε τὸ νεῖκος καὶ τὴν φιλίαν· τούτων δ' ἐκάτερον ⁷⁾ Ὀμηρος ὑποσημαίνων, δύο πόλεις ⁸⁾ ἐνεχάλευσε τῇ ἀσπίδι, τὴν μὲν

¹⁾ D. τοὺς κατὰ. — Schow. καὶ κατὰ. — A. κατὰ μέρος.

²⁾ Quomodo textum edidi, ita repraesentatur in Cod. D. Quae apud Schowium atque in reliquis Codd. leguntur, documento sunt, ne ab Heraclito quidem Heraclitique similibus scriptoribus manus abstinuisse librariorum interpolatoresque. Ita enim Schowius: ὥσπερ Εὐδοξος ἢ Ἄρατος (Schol. ἀρμά^τ), Ἰλιάδα γράφειν (Schol. et A. γράφων) ἀντὶ τῶν (Schol. ταῦτα ἀντὶ τῶν μὴ) φαινομένων ὑποστησάμενος ἑαυτῷ· μεταβέβηκεν οὖν ἀλληγορικῶς κτέ.

³⁾ Ita cum Galei MS. Anglico Codd. A., D. et Schol.

⁴⁾ A., D., Schol. et Schow. ἀπ' ἄλλου.

⁵⁾ Cff. Schow. ad h. l., Karsten. ad Empedocl. fragm. p. 54, annot. 155, et Th. Bergk. in Actis Soc. Gr. Lips. I. p. 203. et v. Hom. P. V. p. 331 (Gal.): καὶ τῶν ἄλλων δὲ τῶν κατὰ τὸν οὐρανὸν ἄστρον ὅτι οὐκ ἀπίστως Ὀμηρος εἶχεν, φανερόν ἐστιν δὲ ὧν πεποίηκε, πηλιιάδας κτέ.

⁶⁾ D. τέτρασι.

⁷⁾ D. ἐκάτερα.

⁸⁾ Ita scripsi Scholiastae auctoritatem secutus. Schowius enim et Codd. δύο vocabulum omittunt.

εἰρήνης, τουτέστι φιλίας ¹⁾, τὴν δὲ πολέμου, τουτέστι ²⁾ νείκους.

CAPUT L.

Πτύχας δ' ὑπεστήσατο τῆς ἀσπίδος πέντε, σκέδον οὐκ ἄλλο τι, πλὴν ³⁾ τὰς ἐμπεποικιλμένας τῷ κόσμῳ ζώνας ὑπαινιζάμενος. ἡ μὲν γὰρ ἀνωτάτω ⁴⁾ περὶ τὸν βόρειον εἰλεῖται πόλον ⁵⁾ ἀρκτικήν δ' αὐτὴν ὀνομάζουσιν, ἡ δ' ἐφεξῆς εὐκρατός ἐστιν. εἶτα τὴν τρίτην διακεκαυμένην καλοῦσιν. ἡ τετάρτη δ' ὁμωνύμως ⁶⁾ τῇ δευτέρᾳ ⁷⁾ εὐκρατος ὀνομάζεται. πέμπτη δ' ἐπωνύμως ⁸⁾ τοῦ νοτίου ⁹⁾ μέρους, ἡ νότιός τε καὶ ἀντάρктиος ¹⁰⁾ καλουμένη. τούτων αἱ μὲν δύο τελέως ἀοίκητοι διὰ τὸ κρύος, ἡ τε τὸν βόρειον εἰληγυῖα πόλον, καὶ ἡ τὸν ἀπαντικρὺ ¹¹⁾ νό-

1) Apud Schowium atque in Cod. A. ante φιλίας articulus τῆς fuit additus; quod eo Heynium adegit, ut ante νείκους item articulum existimaret esse inserendum.

2) D. ἦτοι νείκους.

3) A. πλὴν οὐκ ἐμπεποικιλμένας.

4) D. ἀνωτάτος.

5) D. πόλις.

6) Ita A., D. et Schol. — Schow. ἡ δὲ τετάρτη ὁμωνύμως.

7) Unde Gesnerus Schowiusque πρότερον vocabulum, quod apud eos inter δευτέρᾳ et εὐκρατός legebatur, in textum invexerint, non statim apparet. Quod ut Heynius arbitrabatur esse tollendum, ita nec in Codd. A. et D, nec apud Scholiastam exstat.

8) D. ὁμωνύμως.

9) Schol. νοτίου et paullo infra νότιός.

10) Schol. ἀντέστιος.

11) Ita A. et D. — Schow. et Schol. καὶ τὸν ἀπαντικρὺ.

τιον 1) ὁμοίως δ' ἐν αὐταῖς ἢ διακεκαυμένη καθ' ὑπερβολὴν τῆς πυρώδους οὐσίας οὐδενὶ βατῇ ζῶῳ, δύο δὲ τὰς εὐκράτους φασὶν 2) οἰκεῖσθαι, τὴν μέσσην ἀφ' ἑκατέρας ζώνης κρᾶσιν ἐπιδεχομένης. ὁ γοῦν Ἐρατοσθένης καὶ σφοδρότερον ἐν τῷ Ἐρμῇ ταῦτα 3) διηκρίβωσεν, εἰπὼν 4)·

Πέντε δὲ οἱ 5) ζῶναι περιηγέες 6) ἐσπείρηται 7).

Αἱ δύο μὲν γλαυκοῖο κελαινότεραι 8) κυάνοιο.

Ἡ δὲ μία ψαφαρῆ 9) τε καὶ ἐκ πυρός 10), οἷον ἐρυθρῆ 11),

τυπτομένη φλογμοῖσιν· ἐπεὶ ῥά ἐ μοῖραν ἐπ' αὐτὴν

κεκλιμένα 12) ἀκτῖνες ἀειθερέες πυρώωσιν.

1) Schol. νότον. ἀπὸ τοῦ νότου.

2) Schol. φασὶν. ἀπὸ τοῦ φασίς.

3) Ita D. — Schow. ταύτας. — A. ταύτη.

4) Conferantur super his Eratosthenis versibus, qui maioris fragmenti efficiunt partem, Achilles Tatius, Isagog. ad Arat. p. 153; I. Scaliger. ad Manil. p. 320; Fulvius Ursinus, Virg. illustr. p. 114 (Valcken.); Fell., fragmenta Eratosthenis p. 46, et Bernhardt, Eratosthenica pag. 144 sqq.

5) Achill. Tat. αἱ — Schow. δὲ οἱ.

6) Ach. Tat. περιηλάδες.

7) Schol. ἐσπείρηται.

8) Ach. Tat. et Schol. κελαινοτέρου.

9) Schol. ψαφαρά.

10) Ita cum Ach. Tat. Codd. A. et D. — Schow. et Schol. ἔκ πυρός.

11) Minus accurate Bernhardt l. l.: priores octo versus allegavit Heraclides, Allegor. Hom. c. 50; quum qui quartus est apud Ach. Tat. et Bernhard. versus, non solum Scholiastae Homero, sed ipsi quoque Heraclito sit omissus. Qui versus ita audit:

ἡ μὲν ἔην μεσάτη, ἐκέκαστο δὲ πᾶσα περὶ πρό.

12) Scripsi corrupta vocabula, quomodo exstant apud Schowium.

Αἰ δὲ δύο, ἐκάτερθε ¹⁾ πόλοιο περιπεπηγυῖαι ²⁾,
 Αἰεὶ κρημαλέαι ³⁾, αἰεὶ δ' ὕδατι μογέουσαι.

Ταύτας οὖν Ὀμηρος πτύχας ὠνόμασεν, δι' ὧν ⁴⁾ φη-
 σίν·

ἐπεὶ πέντε πτύχας ⁵⁾ ἤλασε κυλλοποδίων,
 Τὰς δύο χαλκείας, δύο δ' ἔνδοθι κασσιτέροιο,
 Τὴν δὲ μίαν χρυσήν· ⁶⁾

τὰς μὲν ἀνωτάτω κατὰ τοὺς ἀλαμπεῖς μυχούς ⁶⁾ τοῦ
 κόσμου κειμένας δύο ζώνας χαλκῶ προσεικάσας· ψυχρά
 γὰρ ἢ ὕλη, καὶ κρύους μεστή. λέγει γοῦν ἑτέρωθί που·

ψυχρὸν δ' ἔλε χαλκὸν ὁδοῦσι.

Est apud Achill. Tat. ἐπιρασμοίραν ὑπ' αὐτὴν κεκλιμένοι ἀκτι-
 νες, apud Schol. Hom. ἐπεὶ ἴα ἔ μαῦραν ἐπ' αὐτὴν κεκλιμένην,
 in Cod. D. denique ἐπεὶ ἴα μοῖραν. Pro κεκλιμένην aut κεκλι-
 μένοι videtur haud dubie κεκλιμέναι esse restituendum. Specio-
 sum est, quod e portentosis istis librariorum commentis elicit Bern-
 hardyus, ἐπεὶ ἴα ἀναυροὶ ἐπ' αὐτὴν κτέ. Nec tamen reticebo,
 quod ipse excogitavi. Eratosthenem enim arbitror scripsisse: ΕΠΕΙ
 ΡΑΣΜΕΡΑΝΟΝ ΕΠ' ΑΥΤΗΝ (ἐπεὶ ἴα σμερδνὸν ἐπ' αὐτὴν),
 quod haud ita procul videtur abesse ab eo, quod Achill. Tat. Codd.
 exhibent: ΕΠΙΡΑΣΜΟΙΡΑΝ ΥΠ ΑΥΤΗΝ.

¹⁾ Schol. ἐκάτερθεν. — τὰς δύο πόλοιο περιπεπηγυῖαι.

²⁾ Ita Ach. Tat. — Schow. et Codd. περιπεπηγυῖαι.

³⁾ Ita Schow. et Codd. — Schol. κρημαλέαι. — Ach. Tat. κρη-
 μαλέαι. — τὰς δύο χαλκείας, δύο δ' ἔνδοθι κασσιτέροιο.

⁴⁾ Α., D. et Schow. ἐξ ὧν, solemnī vitio.

⁵⁾ Schol. ἐπὶ δὲ πέντε πτύχας. — D. ἐπὶ δὲ . . . πτύχας.

⁶⁾ Ita A. et D. — Schow. et Schol. τὸν ἀλαμπῆ μυχόν.

⁷⁾ V. Il. V. v. 270 sqq.

τὴν δὲ μίαν χρυσὴν τὴν διακεκαυμένην· ἐπειδήπερ ¹⁾ ἡ πυρώδης οὐσία κατὰ τὴν χροῶν ἐμπεριστάτη χρυσῶ. δυο δ' ἐνδόθι κασσιτέροιο, τὰς εὐκράτους ὑποσημαίνων· ὕγρα γὰρ ἡ ὕλη, καὶ τελέως εὐτηκτος ²⁾ ἡ τοῦ κασσιτέρου, δι' ἧς τὸ περὶ τὰς ζώνας εὐαφές ἡμῖν καὶ μαλθακὸν δεδήλωκε ³⁾. τὸ μὲν οὖν ἐν οὐρανῷ σεμνὸν ἐργαστήριον Ἡφαίστου τὴν ἱεράν φύσιν οὕτως ἐδημιούργησεν.

C A P U T LII

Ἀνίσταται δ' εὐθύς ὁ φρικώδης καὶ χαλεπὸς ⁴⁾ ἐφ' Ὀμήρῳ τῶν συκοφαντούντων φθόνος ὑπὲρ τῆς θεομαχίας. οὐ γὰρ ἔτι Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φιλοπῖς αἰνὴ παρ' αὐτῶ συνέρρωγεν ⁵⁾, ἀλλ' οὐράνιοι ⁶⁾ ταραχαὶ καὶ στάσεις τὸ θεῖον ἐπινέμονται· ⁷⁾

¹⁾ D. ἐπίπερ.

²⁾ Codd. et Edd. εὐθηκτος. Genuinam Heraclito lectionem restituerunt Hemsterhusius in annotatt. marginalibus ad h. l., et R. Hercherus (in Schneidewini Philolog. 1850. n. 1), qui apposite allegavit Theophyl. Simoc. pag. 8 (ed. Boisson.): πᾶν γὰρ τηκτὸν πλείστης ἀνάγκη μετέχειν ὑγρότητος.

³⁾ Schol. ἐδήλωσεν.

⁴⁾ Cf. Schol. II. Y. v. 69, qui prima verba ita exhibet: φρικώδης καὶ χαλεπὸς ἀνίσταται ἐφ' Ὀμήρῳ κτῆ.

⁵⁾ Quomodo haec vocabula edidi, ita leguntur in Cod. A et apud Schol. — Cod. D. παρ' αὐτοῖς συνέρρωγεν. — Schow. παρ' αὐτῶ συνέρρωσεν.

⁶⁾ Ita D. et Schol. — A et Schow. οὐράνιοι.

⁷⁾ Quod est apud Schowium, ἀπονέμονται, ut sententia, ita Codd. A. et D., et Schol. consensu damnatur. Novum hoc commutatorum inter se perperam praepositionum exemplum. Quae

Ἦτοι μὲν γὰρ ἔναντα Ποσειδάωνος ἄνακτος

Ἰσταί' Ἀπόλλων Φοῖβος ¹⁾, ἔχων ἰὰ πτερόεντα·

Ἄντα δ' Ἐνναλίοιο ²⁾, θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.

Ἥρη δ' ἀντίστη χρυσηλάκατος, κελαιδινή,

Ἄρτεμις ἰοχέαιρα, κασιγνήτη Ἐκάτοιο.

Ἄητοῖ δ' ἀντίστη σῶκος ἐριούνιος Ἐρμῆς.

Ἄντα δ' ἄρ' Ἡφαίστοιο μέγας ποταμὸς βαθυδίνης. ^{a)}

οὐκέτι ταῦθ' Ἐκτωρ πρὸς Αἴαντα μαχόμενος, οὐδ'
Ἀχιλλεύς πρὸς Ἐκτορα, καὶ μετὰ Πατρόκλου Σαρπη-
δῶν· ἀλλὰ τὸν μέγαν οὐρανοῦ πόλεμον ἀγωνοτεθήσας
Ὀμηρος, οὐδ' ἄχρὶ μελλήσεως τὸ κακὸν ὥπλισεν ³⁾, ἀλλ'

qui data opera anquireret, in unaquaque fere cuiusvis scriptoris pagina inveniret, quod notaret. Unum tantum, ne iusto longius a proposito aberrem, hoc loco addam exemplis supra a me propositis. Est apud Lucianum in faceto illo suavique Vocalium Iudicio §. 12 (pag. 21 Dind.): Ἐγὼ μὲν γὰρ οἶμαι δικαίως τοῦτο μόνον εἰς τὴν τοῦ ταῦ τιμωρίαν ὑπολείπεσθαι, τὸ τῷ σχήματι τῷ αὐτοῦ τὴν δίκην ὑποσχεῖν, ὃ δὴ σταυρός εἶναι ὑπὸ τούτου μὲν ἐδημιουργήθη, ὑπὸ δὲ ἀνθρώπων ὀνομάζεται. Pro ὑπὸ τούτου legendam esse ἀπὸ τούτου nemo arbitrator admonitus dubitabit.

¹⁾ D. Ἰσταται Φοῖβος Ἀπόλλων.

²⁾ D. ἄντα δ' Ἡφαίστοιο.

³⁾ Ut utar Luciani modo instaurato loco, σταυρός hic ipse mihi factus est locus, cui emendando multam, sed irritam eam operam navavi. Quid sit restituendum ignoro. Neque ita comparatus esse videtur locus, ut felici unius cuiusdam vocabuli mutatione possit redintegrari. Fortasse perierunt nonnulla; nullam opem Codices afferunt. Quod enim et A., et D. μελλήσεως habent pro μελλήσεως, nullius omnino est momenti.

a) V. Il. V. v. 67 sqq.

ὁμοίε τοὺς θεοὺς συνέρραξεν ¹⁾ ἀλλήλοις. ἐπτά μὲν γὰρ
"Αρης

ἐπέσχε πέλεθρα πεσῶν ²⁾,

μετὰ ταῦτα δ' Ἀφροδίτης ³⁾

λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ.

"Αρτεμις δὲ καὶ προσεξυβρίσθη ⁴⁾, τοῖς ἰδίοις τόξοις ⁵⁾, ὡς νηπία ⁶⁾ κόρη σωφρονισθεῖσα ⁷⁾, Ξάνθος δὲ παρ' ὀλίγον οὐδὲ ποταμὸς ἐρρῆη ⁸⁾ διὰ "Ηφαιστον.

¹⁾ Ita Schow. et Codd. — Schol. συνέρραγον.

²⁾ Addita est apud Schowium altera versus Homericæ pars (Il. Φ. v. 407): ἐκόνισσε δὲ χαιτίας; sed omittuntur hæc vocabula in utroque a me adhibito codice Heracliteo.

³⁾ Ita Schow. — D. Ἀφροδίτη, cui lectioni ipse repugnat versus Homericus (Il. Φ. 425): .. τῆς δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ.

⁴⁾ Ita Schol. — Schow. προσεξυβρίσται.

⁵⁾ Vocabula τοῖς ἰδίοις τόξοις omissa sunt in Cód. D. — Schol. τ. ἰδ. ὀπλοῖς.

⁶⁾ Cod. A. τόξοις ἀνηπία κόρη.

⁷⁾ Schol. σωφρονισθεῖσα.

⁸⁾ Videtur recipiendum esse, quod Scholiasta tuetur, Ξάνθος δὲ παρ' ὀλίγον ὁ ποταμὸς ἐρρῆη. Vocabulum ῥέω ea vero significatione censeas hoc loco esse accipiendum, qua legitur v. c. apud Platonem in Phaed. 87. D: εἰ γὰρ ῥέοι τὸ σῶμα καὶ ἀπολλύοιτο ἔτι ζῶντος τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλ' ἡ ψυχὴ κτε. Neque insuavis est verborum lusus in ποταμῶ ἰστο ῥέοντι, sed ῥέοντι hac significatione. Revocat mihi in memoriam ῥέων iste utrovīs modo Ξάνθος alterius cuiusdam fluminis ῥοάς, cuius mentionem facio hoc loco, ut in uno eodemque exemplo librariorum ostendam editorumque turpe vitium. Exponit Schol. Apoll. Rh. IV. 269 hisce de Nilo flumine: Καὶ ποταμὸς Τρίτων. Περὶ τῆς τοῦ

CAPUT LIII.

“Ὅμως δ’ οὖν πάντα ταῦτα ¹⁾ κατ’ ἀρχάς ²⁾ μὲν οὐδ’ ὅλως σφόδρα πείθειν δύναται ³⁾ τοὺς πολλοὺς. εἰ δὲ θελήσει ⁴⁾ τίς, ἐνδοτέρω καταβάς τῶν ὀμηρικῶν ὀργίων, ἐποπτεῦσαι τὴν μυστικὴν αὐτοῦ σοφίαν, ἐπιγνώσεται τὸ δοκοῦν αὐτῷ ἀσέβημα πηλίκης μεστόν ἐστι φιλοσοφίας. ἐνίοις μὲν οὖν ἀρέσκει, τὴν τῶν ἑπτὰ πλανήτων ἀστέρων ἐν ἐνὶ ζῳδίῳ συνοδὸν ὑφ’ Ὀμήρου διὰ τούτων ἐλεγχθῆναι ⁵⁾. φθορὰ δὲ παντελής, ὅταν τοῦτο γένηται. σύγχυσις οὖν τοῦ παντός ὑπαινίττεται ⁶⁾, συνάγων εἰς ἐν Ἀπόλλωνα ⁷⁾, τουτέστιν ἥλιον, καὶ Ἄρτεμιν, ἣν

Νεῖλου ἀναδόσεως διάφοροι αἰτίαι παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἐλέγοντο. Ἀναξαγόρας μὲν γάρ φησι διὰ τὴν τῆξιν τῆς χιόνος πληθύνειν αὐτόν. Ὡς ἔπεται καὶ Εὐριπίδης, λέγων·

Εἰλουμένη δὲ καλλιπάρθενος ῥοή,
λευκῆς τάξεως χιόνος ὑγραίνει γῆν.

Euripidis Helenae hos esse versus 1 et 3, recte agnovit Wellauerus, nec tamen ausus est restituere, quae in omnibus leguntur editionibus Euripidis atque apud Schol. Apollonii, rubricatoris fortasse culpa, facta sunt evanida:

Νεῖλου μὲν ἡδε καλλιπάρθενος ῥοή,

aut potius αἶθε — ῥοαί. γὰρ ἡδε ἡδε

1) D. ταῦτα πάντα. ἢ αὐτῶν. *) Schol. ἀρχήν.

2) D. et Schol. δύναται. καὶ ἐπιγνώσεται.

3) Ita D. et Schol. — Schow. δ’ ἐθέλησει. — A. δ’ ἐθέλησαι.

4) Ita D. — Schow. δὴ λεχθεῖσαν.

5) Ita A., D. et Schow. — Schol. ἐπαινίττεται.

6) Schol. Ἀπόλλων^ω, i. e. Ἀπόλλωνα. Villoisonus, quod edito-

φαμέν εἶναι σιλήνην, τὸν τε τῆς Ἀφροδίτης καὶ Ἀ-
 ρειος 1), ἔτι δὲ καὶ Ἑρμοῦ καὶ Διὸς ἀστέρα. ταύτην μὲν
 οὖν πιθανότητος 2) μᾶλλον ἢ ἀληθείας ἐχομένην τὴν
 ἀλληγορίαν ἄχρι τοῦ μὴ δοκεῖν ἄγνοεῖν παρειλήφαμεν 3).
 ἃ δ' ἔστιν ἐναργέστερα καὶ τῆς Ὀμήρου σοφίας ἐχόμε-
 να 4), ταῦτα δὴ σκοπεῖν ἀναγκαῖον.

CAPUT LIV.

Ἀντέταξε γοῦν κακίαις 5) μὲν ἀρεταῖς 6), ταῖς δὲ
 μαχομέναις φύσει τὰς ἀντιπάλους 7). αὐτίκα γοῦν 8) τῶν
 θεῶν ἢ ζεύξις οὕτω πεφιλοσόφηται τῆς μάχης· Ἀθηνᾶ
 καὶ Ἄρης, τουτέστιν 9) ἀφροσύνη καὶ φρόνησις 10). ὁ

rum vitium ad hunc usque diem ludificatur eos, qui artes gram-
 maticas conscribunt, edidit Ἀπόλλω, atque ita editum est cente-
 nis locis, quibus utuntur, qui nesciunt, hanc formam iis deberi,
 qui cum codices graecos legerent atque conferrent, in notissimis
 haerebant tachygraphorum notis ac siglis.

1) Ita A. et Schol. — Schow. Ἄρεως.

2) Schol. πιθανωτάτην.

3) Argutatur ad hunc locum Heynius, cum haec annotat:
 »Haerebam an argutiae scriptoris ducerent ad παρειλήφαμεν, quod
 Atticis esset παραληλίφαμεν, allevimus.»

4) Videtur scripsisse Heraclitus ἐγγυτέρω ἐχόμενα vel μᾶλλον
 ἐχόμενα. Quod etiam Gesnerus est suspicatus, quum ita locum
 verteret Latine: »Nunc vero clariorem, et Homeri sapientiae
 magis convenientem sensum consideremus.»

5) Schol. κακίας.

6) Schol. ἀρεταῖς.

7) Fort. leg. est: ταῖς δὲ φύσει μαχομένας τὰς ἀντιπάλους.

8) Addidi γοῦν e Cod. D.

9) D. ἦτοι.

10) Cf. Schol. Il. Y. v. 69: παρθένος ἢ Ἀθηνᾶ, ὁ δ' Ἄρης

μὲν γὰρ, ὡσπερ ¹⁾ ἔφην, μαινόμενός ἐστι, τυκτὸν κακόν, ἀλλοπρόσαλλος ²⁾. ἢ δ' ἐν πᾶσι θεοῖς ³⁾ μήτι τε κλέεται καὶ κέρδεσιν ^{a)}. Ἀδιάλλακτός γε ⁴⁾ μὴν ἔχθρα τοῖς τὰ βέλτιστα διευκρινουῖσι λογισμοῖς πρὸς τὴν οὐδὲν ὀρῶσαν ἀφροσύνην. ὡς δὲ μάλιστα τὸν βίον ὀνήσειν ἔμελλεν, οὕτω τὰ τῆς μάχης διευκρίνησεν ⁵⁾. οὐ γὰρ ἢ μεμνηυῖα καὶ παραπλήξ ἀναισθησία τῆς συνέσειος γέγονε κρείσσων. ἐνίκησε δ' Ἀθηναῖα τὸν Ἄρην, καὶ κατὰ γῆς ⁶⁾ ἐξέτεινεν· ἐπειδήπερ ⁷⁾ ἅπαντα κακία χαμαιπετής ἐν ⁸⁾ τοῖς ταπεινοτάτοις ἔρριπται βάραθροις ⁹⁾, πατούμενον νόσημα, καὶ πρὸς πᾶσαν ὕβριν ὑποκείμενον ¹⁰⁾, ἀμέλει συνεξέτεινεν αὐτῷ τὴν Ἀφροδίτην, τουτέστι τὴν ἀκολασίαν ¹¹⁾.

μοιχός· καὶ ὁ Τρωϊκός δὲ πόλεμος ἐκ μοιχσίας τὴν ἀρχὴν εἴληφεν.

1) D. ὡς.

2) Codd. et Edd. ἀλλοπρόσαλλον.

3) Ita A., D. et Schol. — Schow. θεοῖσι.

4) Schol. ἀδιάλλακτος μὴν.

5) A. διευκρινουῖσι. — Schol. διευκρ. τὰ τ. μ.

6) Schol. τῆς γῆς.

7) D. ἐπίπερ.

8) Schol. καὶ ἐν.

9) Schol. ταπεινοτέροις ἔρριπται βάραθροις.

10) Apud Schowium maior erat post ὑποκείμενον interpunctio, cui minorem substitui.

11) Cf. omnino Hom. P. V. (p. 328 Gal.): ὅπως δ' ἀντίκεινται ἀλλήλοις τὰ τῆς ἐναντίας φύσεως τετυχηκότα, αἰνίττεσθαι εἰσὶν ὁ ποιητής καὶ ἐν τῇ παρατάξει τῶν θεῶν, ἐν ἧ πεποίηκε τοὺς μὲν τοῖς Ἑλλησι, τοὺς δὲ τοῖς Τρωσὶ βοηθοῦν-

a) V. Od. N. v. 298.

Τὼ μὲν ἄρ' ¹⁾ ἄμφω κείντο ²⁾ ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ, συγγενῇ καὶ τοῖς πάθεσι γειννιῶντα νοσήματα ³⁾.

CAPUT LV.

Ἀητοῖ δ' ἀνθέστηκεν ⁴⁾ Ἑρμῆς· ἐπειδήπερ ⁵⁾ ὁ μὲν οὐδὲν ἄλλο πλὴν λόγος ἐστὶ τῶν ἔνδον ἐν ἡμῖν παθῶν ἐρμηνεύς ⁶⁾. λόγῳ δὲ πάντα ⁷⁾ μάχεται Ἀητῷ, οἷον εἰ Ἀηθῷ τις οὐσα καθ' ἐνὸς στοιχείου μετὰθεσιν· τὸ γὰρ ἀμνημονούμενον οὐκ ἔτι ἀγγελθῆναι δύναται. διὸ δὴ καὶ μητέρα Μουσῶν Μνημοσύνην ἱστοροῦσι, τὰς προστατίδας

τας, ἀλληγορικῶς ἐμφαίνων τὰς δυνάμεις ἐκάστου, καὶ τὸν μὲν Φοῖβον τῷ Ποσειδῶνι ἀντιτάσσει, τὸ θερμόν καὶ ξηρὸν τῷ ὑγρῷ καὶ ψυχρῷ· τὴν δ' Ἀθηναῖν τῷ Ἄρει, τὸ λογιστικὸν τῷ ἀλογίστῳ, τουτέστι τὸ ἀγαθὸν τῷ κακῷ, τὴν δὲ κτέ.

¹⁾ Schol. γάρ.

²⁾ Schol. κείντο.

³⁾ Ita Schol. et D. — Schow. γειννιῶντα τὰ ν.

⁴⁾ Schol. ἀντίστη.

⁵⁾ D. ἐπί.

⁶⁾ Schow. λόγος ἐστὶ τῶν ἔνδον ἐν ἡμῖν παθῶν. — Schol. ἀργός ἐστι τ. ε. δ. η. π. — D. λόγος ἐστὶ, reliquis omissis. — A. cum Schowio congruit. — Excidisse in fine sententiae vocabulum ἐρμηνεύς recte vidit R. Hercherus in Schneidew. Phil. 1850. I. cf. Heracl. All. 28: καὶ τὴν ἀποστελλομένην Ἴριν, ἄγγελον τοῦ Διὸς, τὸν εἶροντα λόγον ὑφίσταται, ὡσπερ Ἑρμῆν τὸν ἐρμηνεύοντα; ibid. 59: τοσοῦτον ἴσχυσεν ὁ τῶν παθῶν ἐρμηνεύς λόγος, et quos Hercherus allegat MS. apud Osann. ad Corn. p. 275 et Euseb. d. Laud. Const. c. 13.

⁷⁾ Ita D. — Schow. παντί.

λόγου ¹⁾ θεάς ἀπὸ μνήμης ²⁾ γεγενῆσθαι λέγοντες • εἰ-
κὸς ³⁾ οὖν τὴν λήθην πρὸς ἀντίπαλον ἀμιλλαν ἐξωρη-
κέναι • δικαίως δ' ὑπεῖξεν αὐτὴ ⁴⁾ • λόγου γὰρ ἥττα λήθη,
καὶ τὸ φανερὸν ὑπ' ἀμνηστίας ἐν ⁵⁾ κωφῇ νενίκηται ⁶⁾
σιωπῇ • τῶν γε μὴν ὑπολειπομένων θεῶν ἡ μάχη φυσι-
κωτέρα.

1) Ita A., D. et Schol. — Schow. τοῦ λόγου.

2) Schow. ὑπὸ μνήμην cum A. — D. et Schol. ὑπὸ μνήμης.

3) Schol. εἰκότως.

4) Schol. αὐτῇ.

5) Cf. Plat. Symp. p. 213. E: καὶ μὴ μοι μέμφηται, ὅτι σε
μὲν ἀνέδησα, αὐτὸν δὲ, νικῶντα ἐν λόγοις πάντας ἀνθρώ-
πους, οὐ μόνον πρόην, ὥσπερ σύ, ἀλλ' ἀεὶ, ἔπειτα οὐκ
ἀνέδησα.

6) Ante Schowium pro νενίκηται hoc loco editum erat νενίκηκε.
Quam turpiter in verborum terminationibus tempora modosque et
personas soliti fuerint permutare atque misceri librarii, in vulgus
notum est. Quae eorum conniventia nescio an inscitia permultis
scriptorum graecorum locis fuit pernicioosa. Corruptorum hoc vitio
locorum multi iam aut e melioribus Codd., aut epigonorum cura
sunt restituti; at restat bona pars, qui medicum exspectant gnarum.
Nonnullos data opportunitate e pluribus corrigam. Plat. Ion.
p. 542. B. τοῦτο τοίνυν τὸ κάλλιον ὑπάρχει σοὶ παρ' ἡμῖν,
ὦ Ἴων, θεῶν εἶναι καὶ μὴ τεχνικὸν περὶ Ὀμήρου ἐπαινετήν.
leg. ὑπαρχέτω. — Stob. Append. e MS. Florent. (p. 4 Gaisf.):
Μὴ μέντοι τοὺς νέους εἰς ἀθυμίαν, ὡς κατεγνωσμένους μηδὲν
τῶν δεόντων πράττειν δύνασθαι, ἐμβάλειτω • πᾶν γὰρ τοῦ-
ναντίον προτρέπεσθαι αὐτοὺς ὀφείλει, πάντα τὰ προσήκοντα
αὐτοῖς προθύμως ποιεῖν ἀσκεῖν, ὡς καὶ τιμὰς καὶ ἀρχὰς
πρὸ γήρως ληψομένους • ἐκ γὰρ τούτου καὶ τοὺς πρακτικωτέρους
βελτίους ποιήσεται; leg. ἐμβάλητε, ὀφείλετε et ποιή-
σετε.

CAPUT LVI.

"Ἦτοι μὲν γὰρ ἔναντα ¹⁾ Ποσειδάωνος ἀνακτος
"Ἰστατ' Ἀπόλλων Φοῖβος ²⁾.

ὕδατι πῦρ ἀντέθηκε, τὸν μὲν ἥλιον Ἀπόλλωνα προσα-
γορεύσας, τὴν δ' ὑγρὰν φύσιν Ποσειδῶνα ³⁾. τούτων δ'
ἐκάτερον ⁴⁾ ὡς ἐναντίαν ἔχει ⁵⁾ φύσιν, τί δεῖ καὶ λέ-
γειν; φθαρτικὸν γὰρ κατ' ἐπικράτειαν αἰεὶ θατέρου
θάτερον ⁶⁾. καὶ μὴν ἀπὸ ⁷⁾ λεπτῆς τῆς περὶ τὴν ἀλή-
θειαν θεωρίας διαλίει ⁸⁾ ἀμφοῖν τὴν μάχην, ἐπειδήπερ ⁹⁾
ἡλίου τροφήν ἀπεφηνάμεθα τὴν ἔνυγρον οὐσίαν, καὶ
μάλιστα τὴν ἀλμυρὰν· λεληθότως γὰρ ἀπὸ γῆς ¹⁰⁾ τὸ δί-

¹⁾ D. ἔναντι.

²⁾ Addit Schol. alteram versus Homerici partem (Il. Y. v. 68):
ἔχων ἴα πιερόεντα.

³⁾ Cf. Eustath. ad Hom. Il. Y. 67 (p. 1268. 20): καλῶς γὰρ ἂν
αἰδοῖτο ὁ Ἀπόλλων [ἥλιος] τὸν Ποσειδῶνα, εἴ γε κατὰ τινὰς
τῶν λήρων φυσικῶν τροφεία τῷ Ποσειδῶνι ὀφείλει, ὡς ἐκ τῆς
κάτωθεν ἀναπεμπομένης ὑγρότητος καὶ αὐτός, καθὰ καὶ οἱ
λοιποὶ τῶν ἀστέρων, τροφήν ἔλκων (leg. ἀνέλκων) καὶ οὕτω
συνιστάμενος.

⁴⁾ D. ἐκάτερα.

⁵⁾ Schol. ἔχον.

⁶⁾ Ita D. et A. — Schol. φθαρτικὰ γὰρ κατ' ἐπικράτειαν θά-
τερον. — Schow. φθαρτικὸν αἰεὶ κατ' ἐπ. θατέρου θάτερον.

⁷⁾ Codd. et Edd. ὑπό. At cf. v. c. Thucyd. VI. 19: Καὶ ὁ Νι-
κίας γροῦς, ὅτι ἀπὸ τῶν αὐτῶν λόγων οἶκ' ἂν ἔτι ἀποτρέ-
ψειεν κτέ.

⁸⁾ Praestat fort. Schol. lectio: διαλίειν ἐστίν.

⁹⁾ D. ἐπίπερ.

¹⁰⁾ Schol. ἀπὸ τῆς γῆς.

υγρον ἀνασπῶν τῆς ἀτμίδος, τοῦτω μάλιστα τὴν πυρώ-
δη ¹⁾ φύσιν αὐξεί. χαλεπὸν δ' ἦν τῷ τρέφοντι τὸ τρεφό-
μενον ἀνθεστάναι ²⁾. διὰ τοῦθ' ὑπεῖξαν ἀλλήλοις.

CAPUT LVII.

Ἦρη δ' ἀντίστη χρυσηλάκατος, κελαδεινή,

Ἄρτεμις ἰοχέαιρα.

Οὐδὲ τοῦτ' ἀλόγως εἰσήγαγεν Ὀμηρος· ἀλλ', ὥσπερ ³⁾
ἔφη, Ἦρα μὲν ἐστὶν ὁ ἀήρ ⁴⁾· τὴν δὲ Σελήνην Ἄρ-
τεμιν ὀνομάζει· ⁵⁾ πᾶν δὲ τὸ τεμνόμενον αἰεὶ πολέμιόν
ἐστὶ τῷ τέμνοντι· καὶ διὰ τοῦτ' ἐχθρὰν αἰεὶ τὴν σελή-
νην ὑπεστήσατο, τὴν ἐν αἰεὶ αὐτῆς φορὰν καὶ τοὺς δρό-
μους ὑποσημαίνων. εἰκὸς ⁶⁾ δὲ ταχέως νενικῆσθαι τὴν
σελήνην· ἐπειδήπερ ⁷⁾ ὁ μὲν ἀήρ πολλὸς, καὶ πάντη κε-
χυμένος, ἢ δ' ἐλάττων ⁸⁾ καὶ συνεχῶς ὑπὸ τῶν αἰερίων
παθημάτων ⁹⁾ ἀμαυρουμένη, τοῦτο μὲν ἐκλείψει ¹⁰⁾,

¹⁾ D. πορφυρώδη.

²⁾ Ita A. D. et Schol. — Schow. ἀνθιστάμενον.

³⁾ D. ὡς.

⁴⁾ Ita Schol. — Schow. ἀήρ.

⁵⁾ Omnis Heracliti demonstratio ei superstructa est derivationi, secundum quam Artemis est quasi Ἀερότεμις, quemadmodum Ἀθηνᾶ est Ἀθρηᾶ, vel Κύπρις Κυποπόρις. Vid. Schol. II. Y. 67. Ἦρα δ' ἐστὶν ἀήρ, Ἄρτεμις δὲ Σελήνη, ἀερότεμις τις οὖσα, ἢ τὸν αἶρα τέμνουσα, ἐξ οὗ ἤρτηται. Similia docet Eustathius p. 1268. 50.

⁶⁾ Schol. εἰκότως.

⁷⁾ D. ἐπεὶ.

⁸⁾ D. ἐλάσσων.

⁹⁾ Schol. παθῶν.

¹⁰⁾ A. ἐκλήψει. Iuvat proponere hoc loco Valckenaerii emen-

τούτο δ' ἀγλῆι, καὶ ταῖς ὑποτριχούσαις νεφέλαις· διὰ
τούτο τῆς νίκης τὰ 1) βραβεῖα τῷ μείζονι καὶ συνεχῶς
βλάπτοντι προσέθηκεν.

C A P U T LVIII.

Ἄντα δ' ἄρ' Ἑφαιστοιο μεγάς ποταμός βαθυδίνης·

Ἐν τοῖς ὑπὲρ Ἀπόλλωνος καὶ Ποσειδῶνος λόγοις τὸν
οὐράνιον ἡμῖν αἰθέρα καὶ τὴν ἀκήρατον ἡλίου φλόγα
δηλώσας 2), νῦν μεταβέβηκεν ἐπὶ τὸ θνητὸν 3) πῦρ,
καὶ τοῦτο ἀνθῶπλισε ποταμῷ, τὴν διάφορον ἑκατέρου 4)
φύσιν εἰς μάχην παροξύνσας 5). πρότερον μὲν οὖν εἶκον-

dationem, cuius notitia ex eodem mihi manavit fonte, cuius su-
pra mentionem feci. Quae, ut ab ipso Valckenaerio in lucem sit
edita, quod nescio, nondum ut par erat in editiones est recepta.
Editur apud Eurip. Orest. v. 1086:

μηθ' αἰμὰ μου δέξαιτο κάρπιμον πέδον,
μη λαμπρός αἰθήρ, εἰ σ' ἐγὼ προδούς ποτι
ἔλκυθερώσας τοῦμὸν ἀπολίποιμί σε.

Corrigit Valckenaerius, quod clamat sententia et suadet concinnitas,
μη λειμμά μου.

1) Schol. καὶ τὰ.

2) Cf. Eustath. ad Il. p. 1269. 15 et qui non in omnibus cum
Heraclito convenit, Schol. Hom. Il. Y. 69: Ἀπόλλων μὲν γὰρ ἐ-
ναντιοῦται Ποσειδῶνι, τὸ μερικὸν πῦρ τῷ παντὶ ἡγρῷ, et
paullo infra: Ἑφαιστος δὲ Ξάνθῳ, τὸ ὅλον πῦρ μέρος τοῦ
ὑδατος.

3) Cf. Heracl. Alleg. c. 26: δηλοῖ δὲ σαφῶς, ὅτι τοῦτο θνη-
τὸν ἐστι τὸ πῦρ, ἐξ ὧν ἐπήνεγκεν.

4) D. ἑκατέρων. — Schol. ἑκατέρω.

5) Schol. παροξύνσας.

τα ¹⁾ τὸν ἥλιον Ποσειδῶνι παρεισάγει ²⁾, νῦν δὲ τὴν ὑγραν οὐσίαν ὑπὸ τῆς πυρώδους ἠττωμένην· δυνατώτερον γὰρ τόδε τὸ στοιχεῖον θατέρου. τίς οὖν οὕτω μέμνηνεν, ὡς θεοὺς μαχομένους ἀλλήλοις παρεισάγειν, Ὅμηρου φυσικῆς ³⁾ ταῦτα δι' ἀλληγορίας θεολογήσαντος.

CAPUT LIX.

Ἐπὶ τέλει οὖν τῆς Ἰλιάδος ⁴⁾ καὶ σφόδρα τὸν Ἑρμῆν ἐναργῶς ἀκολουθοῦντα Πριάμῳ δεδήλωκεν, ἀλληγορήσας ⁵⁾. οὐδέν γὰρ ἔοικεν οὕτω πειθήνιον ἀνδράσιν ὀργιζομένοις, οὐκ ἄργυρος, οὐ χρυσός, οὐ ⁶⁾ δώρων πολυτέλεια· μειλίχιον δὲ καὶ προσηγνές ἐκείσας ὄπλον ἐστὶν ἡ διὰ τοῦ λόγου πειθῶ. Πάνν γοῦν ἀληθῶς Εὐριπίδης ⁷⁾.

¹⁾ A. μὲν εἰκοντα.

²⁾ Schol. παρεισάγει Ποσειδῶνι.

³⁾ Textum dedi, quemadmodum est apud Schowium, eo tantum discrimine, quod φυσικῶς mutavi, nec temere ut videtur, in φυσικῆς. Nec tamen me fugit, Heraclitum, siquidem sapiebat, ita scribere non potuisse. Cui hoc fortasse est restituendum: οὐκ οὕτω μέμνηνεν, ὡς θεοὺς μαχομένους ἀλλήλοις παρεισάγειν, Ὅμηρος, φυσικῆς ταῦτ' αὐτοῦ δι' ἀλληγορίας θεολογήσαντος.

⁴⁾ Vid. Schol. II. Ω. v. 486.

⁵⁾ Mutilum ac laecerum capitis initium sic fortasse est resarciendum: ἐπὶ τέλει οὖν τῆς Ἰλιάδος (omittit haec vocabula Schol.) σφόδρα ἐναργῶς Ἑρμῆν ἀκολουθοῦντα Πριάμῳ δεδήλωκε τὸν λόγον εἶναι, ἀλληγορήσας. Quod καὶ omisi ante σφόδρα, in eo secutus sum Cod. A. et Schol. auctoritatem. Addit post δεδήλωκε Schol. ὁ ποιητής.

⁶⁾ Ita D. et Schol. — Schow. οὐδὲ ἡ διὰ δώρων.

⁷⁾ Schol. Εὐριπίδης φησὶν.

Οὐκ ἔστι Πειθοῦς ἰρὸν ἄλλο, πλὴν λόγος. ¹⁾

Τούτῳ τε Πριάμος, ὥσπερ ὀχυρᾶ ²⁾ παντευχία καθώ-
πλισται· ᾧ καὶ μάλιστα τὴν Ἀχιλλέως ἐπέκλασεν ³⁾
ὄργην, οὐκ ἐν ἀρχῇ δείξας δώδεκα πέπλους, δώδεκα δ'
ἀπλοῖδας ⁴⁾ χλαίνας, τὰ τε λοιπὰ τῶν κομισθέντων
δώρων· ἀλλ' αἱ πρῶται τῆς ἰκεσίας ⁵⁾ φωναι τοὺς ἄρσε-
νας αὐτοῦ θυμοῦς ἐξεθήλυναν·

Μνήσαι πατρός σοῖο ⁶⁾ θεοῖς ἐπιείκειλ' Ἀχιλλεῦ,
Τηλίκου ὥσπερ ⁷⁾ ἐγών, ὀλοῶ ἐπὶ γήραος οὐδῶ ^{a)}.

δι' ὀλίγου προοιμίου τῶν λόγων συνήρπασεν ⁸⁾ Ἀχιλλέα,
καὶ σχεδὸν ἀντὶ Πριάμου γέγονε Πηλεΐς. διὰ τοῦτο ἠλέ-

¹⁾ Versus est Euripidis ex Antigone (Dind. p. 31), quo utitur Aristophanes (Ran. 1391) ad perstringendum irridendumque poetam. Cf. Schol. Aristoph. Ran. 1386 et Tzetz. ad Hes. Opp. 135, qui et alteram versum allegat:

καὶ βωμὸς αὐτῆς ἔστι ἐν ἀνθρώπου φύσει.

²⁾ D. ὀχυρᾶ

³⁾ Ita A., D. et Schol. — Schow. ἐπήλασεν, cui explicando ir-
ritam operam navavit Heynius. — Villoison. ἐπέκλα. At est in
Cod. Ven. B. ἐπέκλ.^a

⁴⁾ Ita D. et Schol. — A. δ. πλοῖδας. — Schow. διπλοῖδας,
quod vulgatae apud Homerum (Il. Ω. 230) lectioni praeferendum esse
iudicat Galius ad h. l., nec tamen accurate exposuit, cur ita sentiat.

⁵⁾ Fort. leg. τοῦ ἰκεσίου. Addit Schol. αὐτοῦ post ἰκεσίας.

⁶⁾ D. et Schol. σοῖο.

⁷⁾ Ita Schol. — Schow. οἴος.

⁸⁾ Schol. συναρπάσαντος et in iis, quae statim subsequuntur,
γεγονότος Πηλέως.

a) V. Il. Ω. 486.

ηται μὲν ἄχρι τραπέζης · λουτροῖς δὲ κοσμηθὲν ¹⁾ ἀπο-
δίδοται τὸ Ἐκτορος σῶμα · τοσοῦτον ἴσχυσεν ὁ τῶν
παθῶν ἐρμηνεύς λόγος, ὃν συναπέστειλεν ²⁾ Ὀμηροῦς
αὐτῷ ³⁾, τῆς ἱκετείας ⁴⁾ παράκλητον.

C A P U T L X.

⁵⁾ Ἄρ' οὐκ ἀπόχρη δι' ὅλης τῆς Ἰλιάδος συνάδουσα ⁵⁾
ἢ Ὀμήρου φιλοσοφία, ἐν ἣ τὰ περὶ θεῶν ἠλληγόρησε;
ζητῶμεν ⁶⁾ δὲ τούτων τι ⁷⁾ περιττότερον, καὶ μετὰ το-
σαύτας ἀποδείξεις ἐνδεῖν ἔτι τὰ κατὰ τὴν Ὀδύσειαν
ἠγώμεθα;

⁸⁾ Πλὴν ὅμως, ἀκόρεστον γὰρ ἅπαν τὸ καλόν ⁹⁾, ἀπὸ
τῆς ἐναγωνίου καὶ πολεμικῆς Ἰλιάδος ἐπὶ τὴν ἠθικὴν
μεταβῶμεν Ὀδύσειαν. οὐδὲ γὰρ αὕτη τελείως ¹⁰⁾ ἀφιλο-
σόφητος · ἀλλ' ἐν ἑκατέροις τοῖς σωματίοις ὅμοιον εὐρί-
σκομεν Ὀμηρον ¹¹⁾, μηδὲν περὶ θεῶν ἀπρεπὲς ἱστοροῦντα
[δίχα δὲ τῆς τοιαύτης ἐμπειρίας ¹²⁾ αἰνιττόμενον].

¹⁾ Schol. βουκκηθὲν.

²⁾ Codd. et Edd. ἀπέστειλεν.

³⁾ Schol. αὐτοῦ.

⁴⁾ Ita A., D. et Schol. — Schow. ἱκεσίας.

⁵⁾ Schol. συνάδεται.

⁶⁾ Codd. et Edd. ζητοῦμεν.

⁷⁾ A. et D. τί.

⁸⁾ Cf. Schol. Odys. A. Ὑπόθ.

⁹⁾ Inserui γὰρ e Cod. D., atque vitiosam mutavi interpunctionem:
Ita enim Schowius: Πλὴν ὅμως ἀκόρεστον ἅπαν τὸ καλόν· ἀπὸ κτέ.

¹⁰⁾ Ita A., D. et Schol. — Schow. τελείως.

¹¹⁾ D. Ὀμηρον εὐρίσκομεν ὅμοιον.

¹²⁾ Quae uncis a me inclusa sunt vocabula, eiusdem videntur

CAPUT LXI.

Αὐτίκα τοίνυν ἐν ἀρχῇ τὴν ¹⁾ Ἀθηναίων ὑπὸ Διὸς ἀποστελλομένην πρὸς Τηλέμαχον ²⁾ εὐρίσκομεν εὐλόγως. ἐπειδὴ ³⁾ ἐκ τῆς ἄγαν νεότητος ἤδη τὴν εἰκοσαετῆ ⁴⁾ ἡλικίαν ὑπερκύπτων, μετέβαινεν εἰς τὸν ἄνδρα ⁵⁾. καί τις αὐτὸν ὑπέδραμε τῶν γιγνομένων ⁶⁾ λογισμὸς, ὡς οὐκ ἔτι ⁷⁾ χρὴ διακαρτερεῖν ⁸⁾ ἐπὶ τῇ τετραετῇ ⁹⁾ τῶν μνηστῆρων ἀσωτία ¹⁰⁾. τούτου οὖν τὸν ἀθροιζόμενον ἐν Τηλε-

esse farinae, cuius iam plura per textum Heracliteum demonstravi. Sunt interpolatoris, nec inveniuntur in optimo Cod. D., neque apud Scholiastam, qui a vocabulis *τελειως ἀφιλοσόφητος* raptim transit ad ea, quae sunt inde a capite 61. Emendantis corruptis interpolatoris verbis operam dederunt Gesnerus et Schowius, ille *ἀπρσπειας*, hic *ἀπειρίας* pro *ἐμπειρίας* legendum esse coniciendo. Is. Toussaint., in observv. critt. ad Palaephat. p. 9, quid sibi voluerit dicendo: *Ubi si δίχα τε legeris, Gesneri coniectura facile carebis*, non intelligo. Praestat haud dubie Schowii coniectura Gesnerianae.

1) Schol. τὴν Διὸς Ἀθηναίων.

2) Schol. ἀποστ. εὐρίσκ.

3) D. ἐπει.

4) Schol. εἰκοσαετῆ.

5) Ante Schowium ἐπὶ τὸν ἄνδρα edebatur. Vera lectio est in utroque codice Vaticano; quam absque codicibus Valckenaerius in margine editionis Galeanae adscripserat.

6) Schol. γιγνομένων.

7) Schol. οὐκέτι.

8) Gesneri emendationem *διακαρτερεῖν* pro *διαμαρτυρεῖν* re-stituentis Cod. D. pulcre confirmat.

9) Cod. D. ἐπὶ τῇ τετραετῆ. — Schol. ἐπὶ τετραετῆ.

10) Schol. ἀσωτίαν.

μάχῳ λογισμὸν 1) Ἀθηνᾶς ἐπιφάνειαν ἠλληγόρησεν .
ὁμοιωθεῖσα γὰρ 2) γέροντι ἤκει· παλαιὸς γοῦν 3) ὁμολο-
γεῖται ξένος Ὀδυσσεῶς ὁ Μέντης εἶναι. πολιά δὲ καὶ
γῆρας, ἱεροὶ τῶν τελευταίων χρόνων λιμένες, ἀσφαλῆς
ἀνθρώποις ὄρμισμα, καὶ ὅσον ἢ τοῦ σώματος ἰσχύς ὑπο-
φθίνει, τοσοῦτον ἢ τῆς διανοίας αὐξεται ῥῶσις.

CAPUT LXII.

Ἴδιος τοίνυν παρεισελθὼν ὁ νοῦς ἐξεπαίδευσε τὸν
Τηλέμαχον, οὐ θεὰ παρακαθημένη, καὶ ταῦθ' ἂ λέγει
παραינוῦσα διαπετιέοντος 4)· ἄγε δὴ, φησὶν, ὦ Τηλέ-
μαχε, μαιρακίου γὰρ ἤδη τί φρονεῖς πλέον·

1) D. νοῦν.

2) D. γοῦν.

3) D. γάρ.

4) Iusto fortasse est audacius, quod meam corrupti loci recen-
sionem in textum recepi. Sed quo contortius atque infelicius unum-
quodque est atque debet esse loci, quomodo vulgo edebatur, expli-
candi conamen, eo confidentius meam coniecturam proposui, qua
scriptori sententiam suam propriam esse restitutam, mihi est persua-
sum. Schowius, qui id bene vidit, quod disiecta atque separata in
his qui adhibiti erant codicibus (vera lectio est in utroque codice
Vaticano) διὰ πετιέοντος vocabula in unum coniunxit, sententiam
ita arbitrabatur esse disponendam: *τίνα τοίνυν παρεισελθὼν ὁ νοῦς
ἐξεπαίδευσε τὸν Τηλέμαχον; οὐ θεᾶς παρακαθημένης, καὶ
ταῦτα, ἂ λέγει, παραינוύσης, διαπετιέοντος αὐτοῦ· ἀλλ'
ἄγε δὴ, φησὶν, ὦ Τηλέμαχε κτέ.* In quibus, quod in Codd. est
διὰ πετιέοντος· ἄγε δὴ in διαπετιέοντος αὐτοῦ· ἀλλ' ἄγε
δὴ mutavit, de reliquis securus; quae vere unamquamque respu-
unt sanam interpretationem

νή' ἄρσας ἐρέτησιν λείκοσιν, ἢ τις ἀρίστη,
ἔρχεο πειυσόμενος πατρός δὴν οἰχομένοιο· ^{a)}

πρῶτος εὐσεβῆς καὶ δίκαιος ἐκ βαθείας τῆς διὰ τὴν
ἡλικίαν ἀφροσύνης ¹⁾ ὑπεισῆλθε λογισμός, ὡς οὐκ ἄξιον
ἔτι ²⁾ ἀργούς ἐν Ἰθάκῃ κατατρίβειν χρόνους, ἀμνησίαν
ἔχοντα τοῦ γεγενηκότος ³⁾· ἀλλ' ἀναγκαῖον ἤδη ποτὲ
τόν ⁴⁾ φιλοπάτορα, ναῦν ⁵⁾ εὐτρεπισάμενον, ἐπὶ τὰς δια-
ποντίους ἐκδραμεῖν ⁶⁾ Κληδόνας, ἵνα τὴν Ὀδυσσέως ἀπό-
δημον ἄγνοϊαν ⁷⁾ ἀνιχνεύσῃ. δευτερον δ' ἐπὶ τούτοις
διεσκέψατο, ὅπου μάλιστα δεῖ τὴν πατρώαν ἐρευνησαί
τύχην· ὑπηγόρευσε δ' ἡ φρόνησις, ἐγγὺς αὐτοῦ καθέζο-
μένη·

Πρῶτα μὲν ἐς Πύλον ἔλθῃ καὶ εἴρεο Νέστορα δῖον,
Κεῖθεν δὲ Σπάρτηνδε ⁸⁾ παρὰ ξανθὸν Μενέλαον· ^{b)}

ὁ μὲν γὰρ εἶχε τὴν ἀπὸ γήρωσ ἐμπειρίαν· ὁ δ' ἀπὸ τῆς
ὀκταετούς πλάνης ἐπανεληλύθει ⁹⁾ νεωστί· δεύτατος γὰρ
ἦλθεν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων ¹⁰⁾. ἐμελλεν οὖν ὠφέλιμος

¹⁾ Ita A. et D. — Schow. ἐκ βαθείας ἀφροσύνης.

²⁾ Codd. et Edd. ἐστίν.

³⁾ Ita A. et D. — Idem Heynius restituerat. — Schow. γεγε-
νηκότος.

⁴⁾ D. ἤδη τόν. — Fort. ἤδη ποτὲ τόν υἱόν.

⁵⁾ D. νοῦν.

⁶⁾ Ita cum Schowii MS. Angl. A. et D.

⁷⁾ Heynius: ἀποδήμου ἄγνοϊαν. — Fort. legendum est: ἀπο-
δημίαν ἄγνωστον.

⁸⁾ D. δ' ἐς Σπάρτην τε.

⁹⁾ ἐπανεληλύθῃς. D.

¹⁰⁾ Ita A. et D. — Schowius perperam versum Homericum resti-
tuit, Odyss. A. v. 286.

a) V. Hom. Od. A. v. 280.

b) Od. A. v. 284.

αὐτῷ παραινῶν γενήσεσθαι Νέστωρ, τάληθῆ δὲ περὶ
τῆς Ὀδυσσεῶς πλάνης ἐρεῖν Μενέλαος.

CAPUT LXIII.

Ἄμα δὲ ταῦτ' ἐννοούμενος, ὡς περὶ παρακροτῶν ¹⁾
ἑαυτὸν εἶπεν·

οὐδέ τί σε χρὴ

Νηπιάας ὀχέειν ²⁾, ἐπεὶ οὐκέτι τηλικός ἐσσί. ³⁾ ^{a)}

εἶτα καθ' ὁμοίωσιν τῆς Ὀρέστου ἡλικιώτιδος ἀρετῆς εἰς
τὴν ἴσῃν φρόνησιν ὡς περ παιδαγωγός καὶ πατὴρ ὁ λογι-
σμός αὐτὸν παρακέκληκεν ⁴⁾.

ἦ οὐκ αἶεις, οἶον κλέος ἔλλαβε δῖος Ὀρέστης
πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, ἐπεὶ ἔκτανε πατροφονῆα; ^{b)}

τοιούτοις ἐπαρθεὶς λογισμοῖς, εὐλόγως μετέωρον αὐτοῦ
τὴν διάνοιαν ⁵⁾ ἐλαφρίζει. διὸ καὶ ⁶⁾ προσείκασεν αὐτὴν ⁷⁾
Ὅμηρος ὀρνιθι, λέγων·

¹⁾ D. περικροτῶν.

²⁾ D. ὀχεόν.

³⁾ D. ἐστί.

⁴⁾ Textum disposui eam secutus normam, quam Cod. D. lectio-
nes indicabant. Quae interpolata postea atque disiecta apud Scho-
wium hunc in modum erant edita: ὡς περὶ παιδαγωγός καὶ πα-
τὴρ ὁ λογισμός αὐτοῦ τὸ μεθεκτικόν (A. μεθεκτικόν) τῶν φρον-
τιδων ἀνήγειρεν· εἶτα καθ' ὁμοίωσιν ἡλικιώτιδος ἀρετῆς εἰς
τὴν ἴσῃν φρόνησιν αὐτὸν παρακέκληκεν. Quae bene ne intelligi
quidem possunt.

⁵⁾ D. μετὰ αὐτοῦ τὴν διάνοιαν.

⁶⁾ In Cod. D. διό, in Cod. H. διὸ καὶ est omissum.

⁷⁾ Fort. leg. Ἀθήνην.

a) Odys. A. v. 296. b) Od. A. v. 298.

ἽΟρηις δ' ὡς ἀνοπαῖα διέπτατο. ^{α)}

μεταρσία γὰρ ἢ φρόνησις, ὡς ἂν οἶμαι τηλικούτον
 ὄγκον ἐν αὐτῇ πραγμάτων κυοφοροῦσα ¹⁾ διανέστηκεν.
 ἀμέλει ταχέως ἐκκλησία συναθροίζεται, καὶ πατρώοις
 λόγοις ἐνρητορεύει. τὸν δ' ἀπόπλουν εὐτρεπίζει ²⁾ ὁ τῆς
 ἀλληγορίας ἐπώνυμος, Φρονίου μὲν υἱός, Νοήμων δὲ
 τοῦνομα· δι' ὧν ἀμφοτέρων οὐδὲν ἄλλο, πλὴν τοὺς
 ὑπογυίους αὐτοῦ λογισμοὺς ὑπεσήμαινον. ἐμβαίνουντι δ'
 αὐτῷ τῆς νεῶς πάλιν συνεμβέβηκεν Ἀθηνᾶ, Μέντορι
 τὴν μορφὴν εἰκασμένη, ἀνδρὶ πρὸς φροντίδας τὴν διά-
 νοιαν ἔχοντι, φρονήσεως μητέρα. ³⁾ δι' ὧν ἀπάντων ἢ
 κατ' ὀλίγον ἐν τῷ Τηλεμάχῳ τρεφομένη σύνεσις ἐν τοῖς
 ἔπεισιν ἰστόρηται.

¹⁾ Ante Gesnerum κυοφοροῦσα edebatur. Veram lectionem
 servarunt uterque Codex Vaticanus. Pro διανέστηκεν fort. leg. est
 ἐξανέστηκεν.

²⁾ Schow. et Codd. εὐτρεπίζεν.

³⁾ Graviorem, si quid video, hic locus labem contraxit. Codices
 nullum paene ferunt auxilium. Omittit Cod. D. vocabulum μορ-
 φὴν, pro εἰκασμένη exhibet εἰδομένη atque inserit τὴν τῆς inter
 φρονήσεως et μητέρα. Πάλιν, quod in Codd. post εἰκασμένη
 sequebatur, Heynius recte ut videtur inde migrare iussit atque
 inseruit ante συνεμβέβηκεν. Sed contorta sunt, ne graviore verbo
 utar, atque inepta omnia vocabula ἀνδρὶ — μητέρα explicandi
 conamina. Ut dicam, quod sentio, Heraclitus, siquidem sibi ipsi
 volebat constare, debuit etymologicam addere vocabuli «Mentes» il-
 lustrationem, qua nominis a se propositam allegoricam interpreta-
 tionem confirmaret. Quod ita potuit fieri: ἀνδρὶ πρὸς φροντί-
 δας τὴν διάνοιαν ἔχοντι. φροντίδες γὰρ αἱ μὲνθηρες. Cf. He-
 sych. et Suid. i. v. Μένθηρες.

a) Odyss. A. v. 320.

CAPUT LXIV.

Καὶ μὴν ὁ περὶ Πρωτέως λόγος, οὕτω πολὺς ἔκταθεις ὑπὸ Μενελάου, τὴν ἔξαπατώσαν εὐθύς ἔχει φαντασίαν, πάνυ μυθώδης ὢν ¹⁾. γεγονέναι τῆς ἐν Αἰγύπτῳ νησίδος ²⁾ ἄθλιον ἔποικον, εἰς ἀθανάτου μέτρα τιμωρίας παρελκόμενον, ᾧ βίος ἠπείρου καὶ θαλάσσης κοινός, ἀτυχεῖς ὕπνουσ μετὰ φωκῶν κοιμωμένον ³⁾, ἐν' αὐτοῦ κολάζηται καὶ τὸ τερπνόν· θυγάτηρ δ' Εἰδοθέα ⁴⁾, διὰ πατρὸς ἀδικίας ξένον εὖ ποιούσα καὶ γενομένη ⁵⁾ προδότις αὐτοῦ· δεσμοὶ μετὰ τοῦτο, καὶ Μενέλαος ἐνεδρεῖον· εἶθ' ἡ πολυπρόσωπος εἰς ἅπαντα, ἃ βούλεται, Πρωτέως μεταμόρφωσις, ποιητικοὶ καὶ τεράστιοι μῦθοι δοκοῦσιν, εἰ μὴ τις οὐρανίῳ ψυχῇ τοὺς ὀλυμπίους Ὀμήρου μῦθους ἱεροφαντήσῃ ⁶⁾.

CAPUT LXV.

Τὴν γοῦν προμήτορα τῶν ὄλων ὑφίσταται γένεσιν, ἀφ' ἧς τὸ πᾶν ῥιζωθέν, εἰς ὃ νῦν βλέπομεν, ἦκει κα-

1) Ita Heynius, qui ὢν primus addidit.

2) Ita cum Gal. MS. Angl. Codd. A. et D.

3) Ita D. — Schow. κοιμώμενος.

4) D. θυγάτηρ Εἰδοθέα.

5) A. γινομένη.

6) D. ἱεροφαντίσῃ. Iuvat conferre ad hoc caput Eustath. ad Odyss. p. 177. 40, et Scholion ad Odyss. A. 384, quod e Cod. Marc. 613 descripsit Cobetius: ἡλληγόρηται παρὰ τῷ Ἡρακλήτῳ περὶ τὸν Πρωτέα οὕτως. Tamen maximam partem Scholiasta diversa tradidit ab iis, quae sunt apud Heraclitum. Quod unum huc potest videri pertinere, est quod hisce verbis continetur: τίνες δὲ καὶ ἀλληγορικῶς Πρωτέα τὴν ὕλην κτε.

τάστημα · παλαιοὶ γὰρ ἦσαν ποτε χρόνοι, καθ' οὓς ἀτυπώτων ἢ ὑπόλιμνον ἦν, οὐδέπω κεκριμένοις χαρακτηῆσαι εἰς τέλειον ἠκούσα μορφῆς ¹⁾ · οὔτε γὰρ γῆ ²⁾, τῆ τῶν ὄλων ἐστία, κέντρον ἐπεπήγει βέβαιον, οὔτ' οὐρανὸς περὶ τὴν αἰδιον φορὰν ³⁾ ἰδρυμένος ἐκυκλεῖτο. πάντα δ' ἦν ἀνῆλιος ἡρεμία καὶ κατηφῆς ⁴⁾ σιγή, καὶ πλέον οὐδέν ἢ κεχυμένης ὕλης ⁵⁾ · ἄμορφος γὰρ ἀργία, πρὶν ἢ δημιουργὸς ἀπάντων καὶ κοσμοτόκος ἀρχὴ σωτήριον ἐλκύσασα τῷ βίῳ τὸν τύπον, τὸν κόσμον ἀπέδωκε τῷ κόσμῳ ⁶⁾, διεξέγγυ τὸν μὲν οὐρανὸν τῆς γῆς, ἐχώριζε δὲ τὴν ἡπειρον τῆς θαλάττης ⁷⁾, τέτταρα δὲ στοιχεῖα, τῶν ὄλων ῥίζα καὶ γέννα, ἐν τάξει τὴν ἰδίαν μορφήν ἐκομίζετο · [τούτων δὲ προμηθέως κίρναμένων, ὁ θεὸς (πάντα διευκρίνησεν), μηδεμιᾶς οὔσης διακρίσεως περὶ τὴν ἄμορφον ὕλην] ⁸⁾.

¹⁾ Ita Codd. — Heyn. εἰς τέλειον ἠκούσης μορφῆς. — Fort. leg. est εἰς τέλειον ἦκον μορφήν.

²⁾ Ita Heyn. — Codd. οὔτε γὰρ γῆ τῆ.

³⁾ Veram lectionem dedit Cod. D. — Schow. περὶ τὴν αὐτὴν, τὴν αἰδιον. ⁴⁾ Codd. et Schow. κατηφοῦσα.

⁵⁾ Ita D. — Schow. ἦν ἦ. — Gesnerus loci indolem, ut apparet e versione Latina, atque sententiam scriptoris non perspexit. Mutavi interpunctionem, aut dedi potius interpunctionem, quae apud Schowium erat nulla. Quod γὰρ inserui post ἄμορφος, in eo nitor auctoritate Cod. A.

⁶⁾ Cf. Eustath. ad Il. p. 977. 9 ἐπεὶ δὲ κόσμος ἐγένετο ὁ κόσμος, καὶ διεκρίθη τὰ πάντα.

⁷⁾ Bis articulum inserui, ante γῆς et ante θαλάσσης, Codicum in utroque loco auctoritatem secutus, quam sprevi, quam in vocabulis διεξέγγυ τὸν μὲν οὐρανὸν γῆς et A. et D. darent, quod ferri nequit, διεξέγγυτο μὲν οὐρανὸς γῆς.

⁸⁾ Lacaniam in hoc loco agnovit Schowius, quam ad explendam

CAPUT LXVI.

Πρωτίως δὲ θυγάτηρ Εἰδοθία ¹⁾, δικαίως εἶδους ἐκάστου γενομένη ²⁾ θία ³⁾. διὰ τοῦτο, μία τὸ πρὶν ὄν φύσις, Πρωτίως εἰς πολλὰς ἐμερίζετο μορφάς, ὑπὸ τῆς προνοίας διαπλαττόμενος·

Ἦτοι μὲν ⁴⁾ πρώτιστα λέων γένετ' ἠυγένειος,
Αὐτὰρ ἔπειτα δράκων καὶ πάρδαλις ἠδὲ μέγας σῦς·
Γίγνεται δ' ὕγρον ὕδωρ καὶ δενδρέον ὑψιπέτηλον ^{α)}.

διὰ μὲν οὖν τοῦ λέοντος, ἐμπύρου ζῴου, τὸν αἰθέρα δηλοῖ. δράκων δ' ἐστὶν ἡ γῆ· τὸ γὰρ αὐτόχθον αὐτοῦ καὶ γηγενὲς οὐδὲν ἄλλο πλὴν τοῦτο σημαίνει. δένδρον γε μὴν ἅπαν αὐξανόμενον, καὶ τὴν ἀπὸ ⁵⁾ γῆς ὀρμὴν μεταρσίαν λαμβάνον ⁶⁾, συμβολικῶς εἶπεν ἄερα. τὸ

quum insereret vocabula πάντα διευκρίνησεν, a scriptoris, quicumque haec vocabula scripserit, sententia haud ita multum potuit aberrare. Sed quae uncis inclusi, in Codd. D. et A. non exstant. Quae postea addita esse censeas. Facile enim est demonstratu, Heraclitum hoc modo iis, quae de πρώτης οὐσίας in varias formas mutatione erant dicenda, finem facere non potuisse.

¹⁾ Cf. Schol. Od. A. 450.

²⁾ D. γενομένη.

³⁾ Vertit Gesnerus: »Ab Homero Protei filia Eidothea nominatur, idque bono iure, ut quae εἶδους ἐκάστου θίαν, hoc est ideae cuiusvis inspectionem exhibuerit.» Quae credat qui poterit. Mihi Heraclitus, accentu mutato, videtur scripsisse: εἶδους ἐκάστου γενομένη θία.

⁴⁾ Homeri editiones: Ἄλλ' ἦτοι.

⁵⁾ Ita Heyn., A. et D. — Schow. ὑπό.

⁶⁾ A. et D. λαβών.

^{α)} Od. A. v. 456.

μὲν ¹⁾ γὰρ ὕδωρ εἰς ἀσφαλεστέραν ὣν προηγήξατο δῆλωσιν ἐκ τοῦ φανερωτέρου παρέστησεν εἰπών· Γίγνεται δ' ὑγρὸν ὕδωρ· ὥστε εὐλογον, τὴν μὲν ἀμορφον ὕλην Πρωτέα καλεῖσθαι, τὴν δ' εἰδωλοπλαστήσασαν ἕκαστα πρόνοιαν Εἰδοθέαν. ἐξ ἀμφοῖν δὲ πᾶν διακριθὲν εἰς τὰ συνεχῆ καὶ προστατικά ²⁾ τῶν ὄλων σχισθῆναι. πιθανῶς δὲ καὶ τὴν νῆσον, ἐν ἧ ταῦτα διέπλασε, Φάρον ὠνόμασεν· ἐπειδήπερ ἐστὶ τὸ φαρῶσαι γεννῆσαι ³⁾. καὶ τὴν γῆν ἀφάρωτον ὁ Καλλιμάχος εἶπε τὴν ἄγονον·

ἀφάρωτος οἶον γῆ. ⁴⁾.

φυσικῶς οὖν ἀπάντων πατέρα χῶρον ὠνόμασε Φάρον, ἐκ τῆς γονίμου προσηγορίας, ὃ μάλιστα ἐβούλετο, σημήνας.

CAPUT LXVII.

Τίσι γε μὴν ἐπιθέτοις καὶ τὸν Πρωτέα κεκόσμηκεν, ἤδη σκοπῶμεν·

¹⁾ D. τὸ γὰρ. — Schow. τὸ φάρωσαι. — Codd. φάρωσαι. —

²⁾ Ita Schow., cuius v. annotationem. — Codd. προστατικά. — Gesnerus συστατικά aut συνεκτικά.

³⁾ D. φέρσαι. — Schow. τὸ γεννῆσαι.

⁴⁾ Codd. et Schow. γυγή. — Tourpius, qui ad Hesych. p. 499 coniecerat legendum esse γῆ, verum vidit ad Suid. III. p. 210: «Heracl. d. alleg. Hom. καὶ τὴν γῆν . . . γυγή. Ubi tres postremae voces ex Iambis Callimachi petitae sunt. Etymol. MS. Bibl. Par. Ἀφάρωτος ἢ ἀναροιστίαςτος γῆ· φάρωσ γὰρ ἢ ἄροισ. — ἐν ὑπομνήσει (leg. ἐν ὑπομνήματι) ἱάμβων Καλλιμάχος (leg. Καλλιμάχου). Sed mendum subest, quod nemo vidit. Scribendum

ἀφάρωτος οἶον γῆ.

Habes iam caput et caudam senarii." V. Hesych. i. v. φαρῶν et φαρῶσαι, Schow. ad h. l. et Hemsterhus. ad Hesych. i. v. ἀφάρωτος.

Πωλεῖται τις δεῦρο γέρων ἄλιος, νημερτής α).

Τὸ μὲν γέρων ¹⁾, οἶμαι, τὸ τῆς ἀρχηγόνου καὶ πρώτης οὐσίας σημαίνει γεραίτερον, ὥστε ἀποσεμνῦναι τῆ πολιᾶ ²⁾ τοῦ χρόνου τὴν ἄμορφον ὕλην. ἄλιον δ' ὠνόμασεν, οὐ μὰ Δί', οὐ θαλάττιον τινα δαίμονα, καὶ κατὰ κυμάτων ζῶντα ³⁾, τὸ δ' ἐκ πολλῶν καὶ παντοδαπῶν συνηλισμένον, ὅπερ ἐστὶ συνηθροισμένον. νημερτής δ' εὐλόγως εἴρηται· τί γὰρ ταύτης τῆς οὐσίας ἀληθουργέστερον, ἐξ ἧς ἅπαντα γεγενῆσθαι νομιστέον. Καὶ μὴν καὶ ἡ Καλυψὼ τὴν πειθὴν τῶν ποικίλων παρ' Ὀδυσσεως λόγων Ἐρμῆν προσηγόρευσε, μόγις μὲν, ἀλλ' ὅμως ⁴⁾ καταθέλξαντος αὐτοῦ τὸν ἔρωτα τῆς νύμφης, ἵνα εἰς Ἰθάκην προπεμφθεῖη. διὰ τοῦτ' ὄρνιθι προσωμοιωμένος Ἐρμῆς ἐλήλυθεν ἀπ' Ὀλύμπου ⁵⁾· πτερόεντα γὰρ

¹⁾ Codd. et Schow. γάρ. — Articulam τὸ inserui ante τῆς. — σημαίνει addidi e Cod. D.

²⁾ Ita D. — Schow. πολιτεία, quod antequam praestantissimam Cod. D. lectionem noveram, in πολυτεία mutandum esse conieceram. Est operae pretium videre, quemnam e misere corrupto vocabulo sensum extorserit Gesnerus in versione Latina. Natus est error inde, quod rarioris usus vocabulo substituerunt librarii, quod erat tritissimum iisque notum. Similis error suavissimum Luciani locum hodieque premit atque contaminat. Est in Ver. Hist. II. 20: *Εἶναι μέντοι γε ἔλπε Βαβυλώνιος, καὶ παρὰ γε τοῖς πλείστοις οὐχ Ὅμηρος, ἀλλὰ Τιγράνης καλεῖσθαι.* Ubi pro πλείστοις quantocius restituendum est πολίταις.

³⁾ Mutavi interpunctionem, minore posito pro maiore, quod est apud Schow., interpunctionis signo.

⁴⁾ D. ἀλλ' οὖν ὅμως.

⁵⁾ Ita A. et D. — Schow. Οὐλίμπου.

α) V. Od. A. v. 384.

τά ἔπη κατὰ τὸν Ὅμηρον, καὶ τάχιον οὐδὲν ἐν ἀνθρώποις λόγον 1).

CAPUT LXVIII.

Δεῖ δ' ἡμᾶς οὐδέ τὰ μικρὰ παροδεύειν, ἀλλὰ καὶ δι' ἐκείνων τὴν λεπτὴν ἐξετάζειν Ὀμήρου φροντίδα· τὸν γὰρ Ἡμέρας καὶ Ὠρίωνος ἔρωτα, πάθος οὐδ' ἀνθρώποις εὐσχημον, ἠλληγόρησεν·

Ὡς μὲν, ὅτ' Ὠρίων' ἔλετο ῥοδοδάκτυλος Ἥως α).

2) Παρεισάγει γὰρ 3) αὐτὸν ἔτι νεανίαν, ἐν ἀκμῇ τοῦ σώματος, ὑπὸ τοῦ χρεῶν πρὸ μοίρας ἀνηρπασμένον 4). ἦν δὲ παλαιὸν ἔθος, τὰ σώματα τῶν καμώντων 5), ἐπειδὴν ἀναπαύσεται τοῦ βίου, μῆτε νύκτωρ ἐκκομίζειν, μῆθ' ὅταν ὑπὲρ γῆς 6) τὸ μεσημβρινὸν ἐπιεινῆται θάλαπος, ἀλλὰ πρὸς βαθὺν ὄρθρον, ἀπύροις ἡλίου ἀκτῖσιν ἀνιόντος. ἐπειδὴν 7) οὖν εὐγενῆς νεανίας ἅμα καὶ κάλλει 8) προέχων τελευτήσῃ 9), τὴν ὄρθριον 10) ἐκκομιδὴν

1) Quae b. l. de Herme traduntur, haud idoneo nec suo loco videntur esse collocata. Quae ante allegoricam de Proteo expositionem collocata, apte omnia ista exciperent, quae de Mentore, mentis et rationis ἐπωνύμῳ, erant disputata.

2) V. Schol. Hom. Od. E. 121.

3) Schol. νῦν.

4) Ita Schol. — Schow. συνηρπασμένον.

5) V. Is. Toussaint, observ. crit. p. 22. — Schow. καμώντων.

6) D. ἐν γῆ. — Schol. ἐπὶ γῆς.

7) Schol. ἐπ' ἄν.

8) Schol. κάλλος.

9) D. τελευτήσσει.

10) Schol. ὀλέθριον.

a) V. Od. E. v. 121.

ἐπευφήμουν ¹⁾ Ἡμέρας ἀρπαγὴν, ὡς οὐκ ἀποθανόντος, ἀλλὰ δι' ἐρωτικὴν ἐπιθυμίαν ἀνηρπασμένου. Καθ' Ὅμηρον δὲ καὶ ²⁾ τοῦτο φασίν. Ἰασίων, ἀνὴρ γεωργίας ἐπιμελούμενος, καὶ δαφιλεῖς ³⁾ τοὺς ἀπὸ τῶν ἰδίων ἀγρῶν καρποὺς λαμβάνων, εἰκότως ὑπὸ τῆς Δημητρος ἔδοξεν ἠγαπήσθαι· δι' ὧν Ὅμηρος οὐκ ἀσελεγεῖς ἔρωτας ἱστορεῖ θεῶν, οὐδ' ἀκολασίας. Σημαίνων δὲ τὰς εὐαγεσ-τάτας, [Ἡμέραν τε καὶ Δημήτραν], τοῖς ἀκριβῶς ἐρευνᾶν ἐθέλουσι φυσικῆς θεωρίας εὐσεβῆ ἀφορμὴν χαρίζεται ⁴⁾.

¹⁾ Ita A. et D. — Schol. ἐπ' εὐφήμου.

²⁾ καὶ inserui, Cod. D. secutus. Heynius post Ἰασίων excidisse putavit δὲ particulam. Qua non opus esse videtur.

³⁾ Ita D. — Schow. δαφιλῶς.

⁴⁾ Schow. σημαίνει δὲ τὰς εὐαγεστάτας, Ἡμέραν καὶ Δημήτραν· τοῖς εὐσεβῶς ἐρευνᾶν ἐθέλουσι φυσικῆς θεωρίας ἀκριβῆ ἀφορμὴν χαρίζεται. — D. σημαίνει δὲ τὰς εὐαγεστάτας, τ. εὐσ. ἐρ. θέλουσι φυσικῶς ἀκριβοῦς θεωρίας ἀφορμὴν χαρίζεται. A., ut Schowius, nisi quod habet inverso vocabulorum ordine ἀκριβῆ θεωρίας. — Mutavi σημαίνει in σημαίνων atque in iis quae sequuntur restituere conatus sum turbatum vocabulorum ordinem. Quo facto aliquanto concinnior sententia videtur evasisse, nec tamen omnibus numeris est absoluta. — Heynius, simili via ingressus, χαρίζομενος putaverat esse legendum, vel καὶ inserendum ante τοὺς εὐσεβῶς. — Apud Cornutum, pag. 50 ed. Osann., de Musis haec leguntur: *Εὐτέρπη δ' ἀπὸ τοῦ τὰς ὀμιλίας αὐτῶν ἐπιτροπεῖς καὶ εὐαγωγούς εἶναι*. Restituendum est, quod iam Villoisonus commendaverat, *ἐπαγωγούς*. Nec cum Osanno prae *ἐπιτροπεῖς* spreverim vulgatum *εὐτροπεῖς*, quippe quod sit vox mere poetica. Cornutis enim et Heraclitis quid sit poeticum, quid conveniat prosae orationis scriptori, non amplius dignoscitur; quin immo sublegunt poetis vocabula obsoletiora

CAPUT LXIX

Νῦν τοίνυν ἅπαντα ¹⁾ τὰλλα ἀφέντες, ἐπὶ τὴν διηγεκὴ καὶ χαλεπῶς θρυλουμένην ὑπὸ τῶν συκοφαντῶν κατηγορίαν τραπώμεθα ²⁾. ἄνω γοῦν ³⁾ καὶ κάτω τραγωδοῦσι, τὰ περὶ Ἄρειος καὶ Ἀφροδίτης ἀσεβῶς διαπεπλάσθαι λέγοντες. ἀκολασίαν γὰρ ἐμπεπολίτευκεν ἐν οὐρανῷ ⁴⁾, καὶ τὸ παρ' ἀνθρώποις, ὅταν γένηται, θανάτου τιμώμενον ⁵⁾ οὐκ ἔδυσωπήθη παρὰ θεοῖς ἱστορῆσαι, λέγω δὲ μοιχείαν.

et sonora, quibus ieiunas, quas proponunt, dapes condiant. Quo altero praeterea ad unum omnes infecti sunt morbo, est illa in uniuscuiusque nominis ἔτυμον inquirendi ut ita dicam rabies. Sed quum sermonis analogiam et leges neque recte scirent neque curarent, dici vix potest, quantum in hoc genere deliraverint. Sed nostrum est, qui horum scriptorum paramus editiones, nil obscurare atque eradere eorum quae peccaverint. Cornutus, ut Euterpae nomen interpretaretur, nil aliud dicere potuit nisi ἀπό τοῦ τὰς ὀμιλίας αὐτῶν εὐτερπεῖς εἶναι. Ex eodem fonte repetendus atque corrigendus est alter apud eundem Cornutum error. Editionis enim Osanniae pag. 173 talia tradit de Dionyso: τυγχάνει δὲ καὶ Διόνυσος ἦτοι Διόνυξος ὦν, ἣ οὖν διάνυσος, παρὰ τὸ διαίνεῖν ἡμᾶς ἠδέως. Ubi διαίνεῖν licet optimum sensum praebet, tamen ut huius farinae mythographorum consuetudini satisfiat, non dubito cum Hemsterhusio (in margine ed. Gal. p. 214) διανέειν praeferre.

¹⁾ Ita Codd. — Schow. νῦν ἅπαντα.

²⁾ D. — Schow. τραπώμενοι.

³⁾ Ita D. — Schow. γὰρ οὖν.

⁴⁾ A. et D. ἐμπεπολ. οὐρανῶ.

⁵⁾ A. τιμωρούμενον.

ἀμφ' Ἄρειος φιλότητος ἐυστεφάνου τ' Ἀφροδίτης,
ὡς τὰ πρῶτα μίγησαν ἐν Ἡφαιστοιο δόμοισιν ^{α)}).

Εἶτα μετὰ τοῦτο δεσμοί, καὶ θεῶν γέλωτες, ἰκεσία τε πρὸς Ἡφαιστον Ποσειδῶνος. ἅπερ εἰ ¹⁾ θεοὶ νοσοῦσιν, οὐκέτι τοὺς παρ' ἀνθρώποις ἀδικούντας ἔδει κολάζεσθαι. νομίζω δ' ἔγωγε, καίπερ ἐν Φαίαξιν ἀνθρώποις ἡδονῇ δεδουλωμένοις ἀδόμενα ταῦτα φιλοσόφου τινὸς ἐπιστήμης ἔχεσθαι ²⁾. τὰ γὰρ Σικελικὰ δόγματα καὶ τὴν Ἐμπεδοκλείου γνώμην ἔοικεν ἀπὸ τούτων βεβαιοῦν, Ἄρην μὲν ὀνομάσας ³⁾ τὸ νεῖκος, Ἀφροδίτην δὲ τὴν φιλίαν ⁴⁾. τοὺτους οὖν διεστηκότας ἐν ἀρχῇ παρεισήγαγεν Ὀμηρος ἐκ τῆς πάλαι φιλονεικίας εἰς μίαν ὁμόνοιαν κίρναμένους. ὅθεν εὐλόγως ⁵⁾ ἐξ ἀμφοῖν Ἀρμονία γεγένηται, τοῦ παντὸς ἀσαλευτῶς καὶ κατ' ἐμμέλειαν ἀρμωσθέντος· γέλων δ' ἐπὶ τούτοις εἰκὸς ἦν, καὶ συνήδουσθαι τοὺς θεοὺς, ἅτε δὴ τῶν ἰδίων χαρίτων οὐκ ἐπὶ φθοραῖς διῦσταμένων ⁶⁾, ἀλλ' ὁμονοοῦσαν εἰρήνην ἀγόντων· δυναταὶ γέ μιν καὶ περὶ τῆς χαλκευτικῆς τέχνης ἀλληγορεῖν. ὁ μὲν γὰρ Ἄρης εἰκότως ἂν ὀνομάζοιτο σίδηρος, τοῦτον δὲ ῥαδίως Ἡφαιστος ἐχειρώσατο· τὸ

¹⁾ A. οἶ.

²⁾ Cf. Schol. Od. Θ. v. 266.

³⁾ Schol. ὀνομάζει.

⁴⁾ Schow. τὴν δ' Ἀφροδίτην φιλίαν.

⁵⁾ Ita A., D., Schol., Heyn. et Valcken. ad Eur. Phoen. v. 829 (pag. 311). — Schow. εὐλόγως, unde priusquam Codd. noveram lectionem, εὐκόλος legendum esse conieceram.

⁶⁾ Latet fortasse in corruptis Codd. vocabulis: τῶν αἰδίων ἀρχῶν οὐκέτι ἐπὶ φθοραῖς διῦσταμένων.

^{α)} Od. Θ. v. 267.

γὰρ πῦρ, αἴτ', οἶμαι, σιδήρου κραταιοτέρας δυνάμεις μετεληγός, εὐκόλως ἐν αὐτῷ ¹⁾ τὴν ἐκείνου στερρότητα θηλυνεῖ. δεῖ δὲ τῷ τεχνίτῃ πρὸς τὸ κατασκευαζόμενον καὶ Ἀφροδίτης· ὅθεν, οἶμαι, διὰ πυρός μαλάξας τὸν σίδηρον, ἐπαφροδίτῳ τινὶ τέχνῃ τὴν ἐργασίαν κατώρθωσε. Ποσειδῶν δ' ἐστὶν ὁ ²⁾ ἐνόμενος παρ' Ἡφαίστου τὸν Ἄρη ³⁾ πιθανῶς· ἐπειδήπερ ⁴⁾ ἐκ τῶν βαίνων ⁵⁾ διάπυρος ὁ τοῦ σιδήρου μύδρος ἐλκυσθεὶς ὕδατι βαπτίζεται, καὶ τὸ φλογῶδες ὑπὸ τῆς ὑγρᾶς φύσεως κατασβεσθέν ⁶⁾ ἀναπαιεται.

CAPUT LXX.

Καθόλου δὲ τὴν Ὀδυσσεῶς πλάνην, εἴ τις ἀκριβῶς ἐθέλει σκοπεῖν, ἠλληγορημένην εὐρήσει· πάσης γὰρ ἀρετῆς καθάπερ ὄργανόν τι τὸν Ὀδυσσεῶα παραστησάμενος ἑαυτῷ, διὰ τοῦτου ⁷⁾ πεφιλοσόφηκεν, ἐπειδὴ τὰς ἐκνευομένας τὸν ἀνθρώπινον βίον ἤχθηρε κακίας, ἡδονῆν

¹⁾ Vocabula ἐν αὐτῷ aut cum Heynio sunt delenda, aut scribendum est ἐν αὐτῷ. Multo gravius mendum ob eandem causam contraxit locus Anonym. d. Incredib., apud Gal. p. 91 (Περὶ Ἰοῦς): ἀλλ' ὑπὸ τῆς ἀφροδισίου ἀκμῆς μείζων καὶ καλλίων αὐτῆς ἐφαίνεται, ubi quantocius restituendum est αὐτῆς.

²⁾ Ita A. et D. — Schow. δὲ ὁ.

³⁾ D. Ἄρην.

⁴⁾ D. ἐπίπερ.

⁵⁾ Ita Valcken. ad Ammon. p. 215. — Codd. et Edd. βαναύσων.

⁶⁾ Codd. ὑπὸ τῆς ἰδίας φύσεως κατασβεσθέν. — Schow. ὑπὸ τ. ἰδ. φύσ. ὕδατι κατασβεσθέν. — Cf. Cornut. p. 102 Osann.: Καὶ γὰρ ὁ μῦθος παρὰ τῷ ποιητῇ ἐστὶ, παλαιότατος ὢν, ἐπειδὴ τῇ τοῦ πυρός δυνάμει ὁ σίδηρος καὶ ὁ χαλκὸς θαμάσσεται.

⁷⁾ Ita D. — A. διὰ τοῦτο, sicut Schow.

μὲν ¹⁾, τὸ Λωτοφάγων ²⁾ χωρίον, ξένης γεωργὸν ἀπο-
 λαύσειας, ἣν Ὀδυσσεὺς ἐγκρατῶς παρέπλευσε· τὸν δ' ἄγχιον
 ἐκάστον θυμὸν, ὡσπερὲι καντήρι ³⁾ τῇ παραινέσει τῶν
 λόγων ἐπήρωσε. Κύκλωψ δ' οὗτος ὠνόμασται ὁ τοὺς
 λογισμοὺς ὑποκλωπώμενος ⁴⁾. τί δ', οὐχὶ πρῶτος, εὐθιὸν
 πλοῦν δι' ἐπιστήμης ἀστρονόμου τεκμηράμενος, ἔδοξεν
 ἀνέμους δεδεκέσαι ⁵⁾; φαρμάκων τε τῶν παρὰ Κίρκης
 γέγονε κρείττων, ὑπὸ πολλῆς σοφίας πομάτων ἐπεισάκ-
 των κακῶν λύσιν εὐρόμενος· ἡ δὲ φρόνησις ἕως Ἰδίου
 καταβέβηκεν, ἵνα μηδὲ τι τῶν νέρθεν ἀδιερυνητον ἦ·
 ἔτι δὲ Σειρήνων ἀκούει, τὰς πολυπείρους ἱστορίας παν-
 τὸς αἰῶνος ἐκμαθῶν· καὶ Χάρυβδις μὲν ἡ πολυδάπανος
 ἀσωτία καὶ περὶ πότους ἄπληστος εὐλόγως ὠνόμασται ⁶⁾.

¹⁾ D. μὲν γάρ. — A. μὲν γε τό.

²⁾ Ita D. — Idem Heynius. — Schow. λωτόφαγον.

³⁾ Ita D. — Schow. καντηρίω.

⁴⁾ Emendandae Codicum lectioni ὑπολωπῶν vel ὑπὸ λωπῶν viam monstravit Hasius apud Bredow., l. l. p. 254, ὑποκλωπῶν coniciendo. Sed Graccis ea forma usurpata fuisse non videtur. Cf. Hesych. i. v. ὑποκλωπωμένη. — Hemsterh. ad Hesych. II. p. 46 ὑπιλλωπῶν. — V. Eustath. ad Odyss. p. 346. 17.

⁵⁾ Ita D. — Schow. δεδωκέσαι.

⁶⁾ Resarcivi, quantum potui, locum vario nomine mutilum ac lacerum, codicum magnam partem praestantibus lectionibus usus. Ubi enim apud Schow. περμάτων, ἐπεισάκτων κακῶν οὐχ ἠττώμενος — μηδὲ τῶν νέρθεν — τίς δὲ Σειρήνων οὐκ ἀκούει, ibi Codd. istas exhibent lectiones, quas in textum recepi. Vocabula τίς δὲ Σειρήνων κτέ., ut apud Schow. leguntur ita a Meibonio sunt disposita. Cui et hunc et Heynium miror esse assensos. Nec tamen ibo infitias, vel in meliore Codicum textus recensione esse, quod graviter offendant, si cum hisce contuleris, quae sunt v. c. apud

Σκύλλαν δέ, τὴν πολύμορφον ἀναίδειαν ἠλληγόρησε. διό
 δὴ καὶ κυνῶν οὐκ ἀλόγως ὑπέζωσται προτομαῖς, ἀρπαγῇ,
 τόλμῃ καὶ πλεονεξία πεφραγμένας ¹⁾. αἱ δ' ἡλίου βόες
 ἐγκράτεια γαστρός εἰσιν· εἰ μὴδὲ λιμὸν ἔσχευ ²⁾, ἀδικίας
 ἀνάγκην· ἃ δὴ μυθικῶς μὲν ἔστιν εἰρημένα παρὰ ³⁾
 τοὺς ἀκούοντας· εἰ δέ τις ἐπὶ τὴν ⁴⁾ ἠλληγορημένην
 σοφίαν καταβέβηκεν ⁵⁾, ὠφελιμώτατα τοῖς μιμουμένοις
 γενήσεται.

Anonym. d. Incred. p. 74 Gal.: ἑταῖραι εὐπρεπεῖς (αἱ Σειρήνες),
 τῇ τε δε' ὀργάνων μούσῃ καὶ γλυκυφωνίᾳ κάλλισται, αἷς οἱ
 προσερχόμενοι κατησθίοντο τὰς οὐσίας. Ita Anaxilas Comicus
 apud Athen. XIII. p. 558. C. de meretrice:

ἡ Θεανὼ δ' οὐχὶ Σειρῆν ἔστιν ἀποτετυλιμένη;

V. Eustath. ad Odys. p. 463 sqq. — In iis quae sequuntur, veram
 lectionem πολυδάπανος ἀσωτία prabet Cod. D., et potuit suppedi-
 ditare Eustath. ad Od. p. 480. 37: ὅτι δὲ εἷς τινα (leg. εἷς τὴν)
 πολυδάπανον ἀσωτίαν καὶ ἡ χάρυβδις ἀλληγορικῶς ἐκλαμβάνε-
 ται, δῆλον ἐκ τῶν παλαιῶν. — Schow. in textu ἡ δάπανος ἱστορία,
 in annotatione ἡ δάπανος περὶ εὐωχίας ἡδυπάθεια. — Gesner.
 ἡ δάπ. γαστριμαργία. — Tourp. ad Longin. p. 240: ἡ δάπανος
 ἄνθρωπος.

¹⁾ Schow. δὴ κίνας — προτομαῖς — πεφραγμέναις. — D. δὴ
 καὶ κίνας — προτομαῖς — πεφραγμένας. — Heyn. δὴ κυνῶν —
 προτομαῖς — πεφραγμένη.

²⁾ Heynius ἀκράτεια et ἔσχον; e quibus prius bene fortasse se
 habet, posterius haud dubie est falsum. Quid scripserit Heraclitus,
 mihi non liquet.

³⁾ Ita D. — Schow. περὶ.

⁴⁾ Ita Heyn. — Codd. εἰ δ' ἐπὶ.

⁵⁾ D. μεταβέβηκεν.

CAPUT LXXI.

Τὸν μὲν γὰρ Αἴολον ἔξαιρέτως ἔγωγε νομίζω τὸν ἐνιαυτὸν εἶναι ¹⁾, ταῖς ²⁾ δωδεκαμήνοις τοῦ χρόνου περιόδοις ἐνδεδεμένον. ὠνόμασται γοῦν αἴολος, τουτέστι ποικίλος, ἐπειδήπερ οὐκ ἰσοχρόνος καὶ μονοειδεῖ κατὰ πᾶσαν ὥραν τῇ φύσει συνήνωται, διάφοροι δ' αὐτὸν αἰ παρ' ἕκαστα μεταβολαὶ ποικίλλουσιν. ἔκ τε γὰρ ἀργαλέου κρύους εἰς πραεῖαν ἡδονὴν ἕαρος γαληνοῦται, καὶ τὸ νοτερόν τῆς ἑαριζούσης κατάστασεως ἔμπυρος ἢ τοῦ θέρους βία πυκνοῖ. μετόπωρον δέ, φθινὰς ὥρα καρπῶν ἐτησίων, τὸ θέρειον ἐκλύσασα ³⁾ θάλλπος, ὥραις χειμερίαις προσιμιάζεται. ταύτης δέ τῆς ποικιλίας ὁ ἐνιαυτὸς ὦν πατήρ, εἰκότως αἴολος ὠνόμασται. παῖδα δ' αὐτὸν ὠνόμασεν Ἰππότου· τί γὰρ ὀξύτερον χρόνον, αἰε φερόμενον καὶ ῥέοντι τῷ τάχει τοὺς ὅλους αἰῶνας ἐκμετρούμενον; τί δ' οὕτω ποδώκες; δώδεκα δ' αὐτοῦ παῖδες εἰσιν οἱ μήνες·

^{a)} Ἐξ μὲν θυγατέρες, ἔξ δ' υἱέες ἠβῶοντες. ^{a)}

Τὸ μὲν εὐκαρπον καὶ γόνιμον τῶν τὸ θέρους ἐμπιμπλάντων ⁴⁾ μηνῶν θηλεία γονῆ προσείκασε, τὸ δέ στερορόν καὶ πεπηγὸς τῶν χειμερίων ἠρρένωσεν. οὐκ ἀσεβῆς δ' οὐδ' ὁ περὶ τῶν γάμων μῦθος, ἀλλὰ τοὺς ἀδελφοὺς ἀνέ-

¹⁾ Cf. Schol. Od. K. 6.

²⁾ Ita A. — Schow. τοῖς.

³⁾ Ita Heynius. — Codd. et Edd. ἐκλύσασα.

⁴⁾ A. ἐκπιμπλάντων.

^{a)} Od. K. v. 6.

μιξε ταῖς ἀδελφαῖς· ἐπειδήπερ ὑπ' ἀλλήλων συμβέβηκε
 τὰς ὥρας ὀχεῖσθαι. ταμίας δ' ἐστὶν ἀνέμων,

Ἡμὲν παυόμεναι, ἢ δ' ὀρνύμεν, ὄν κ' ἐθέλῃσιν. ^{α)}

Ἐμμηνοὶ γὰρ αἱ τούτων φοραὶ, καὶ κατὰ προθεσμίαν
 πνέουσαι ¹⁾, δεσπότης δ' ἀπάντων ὁ ἐνιαυτός.

CAPUT LXXII.

Καὶ τὰ μὲν ὑπὲρ Αἰόλου τοιαύτης ἡξίωται φυσιολο-
 γίας. ὁ δὲ Κίρκης κυκεῶν ἡδονῆς ἐστὶν ἀγγεῖον, ὃ πίνον-
 τες οἱ ἀκόλαστοι διὰ τῆς ἐφημέρου πλησμονῆς συν-
 ἀθλιώτερον βίον ζῶσιν. διὰ τοῦτο οἱ μὲν Ὀδυσσεὺς ἐταῖ-
 ροὶ χορὸς ὄντες ἠλίθιος ἤτηνται τῆς γαστριμαργίας ²⁾.
 ἢ δ' Ὀδυσσεὺς φρόνησις ἐνίκησε τὴν παρὰ Κίρκην τρυφήν.
 ἀμέλει τὸ πρῶτον ἐκ τῆς νεῶς ἀγίοντι καὶ πλησίον ὄντι
 τοῖς προθύροις Ἐρμῆς ἐφίσταται, τουτέστιν ὁ ἔμφρων λό-
 γος. ἐφιστάμεθα γοῦν ἐτύμως αὐτὸν Ἐρμῆν λέγεσθαι παν-
 τὸς τοῦ νοουμένου κατὰ ψυχὴν ἐρμηνέα τινὰ ὄντα. τε-
 τράγωνόν τε ζωγράφων καὶ λιθοξόων χεῖρες αὐτὸν ἐλεί-
 αναν, ὅτι πᾶς ὀρθὸς λόγος ἐδραΐαν ἔχει τὴν βάσιν οὐκ
 ὀλισθηρῶς ἐφ' ἐκάτερα κυλινδούμενος. καὶ μὴν καὶ πτε-
 ροῖς ³⁾ ἀνέστυψαν αὐτὸν, αἰνιττόμενοι τὸ παντὸς λόγου
 τάχος, εἰρήνην τε χαίρει· πόλεμοι γὰρ ἤκιστα ⁴⁾ λόγων ἐν-

¹⁾ Usque eo in Heracliti editionibus Allegoriarum textus continetur. Quae iam sequuntur inde a vocabulo δεσπότης, e duobus hausta sunt Codicibus Vaticanis, de quibus in Praefatione est expositum.

²⁾ Ita A. — D. περὶ Κίρκην.

³⁾ A. μὴν πτεροῖς.

⁴⁾ Ita A. — D. οὐχ ἤκιστα.

α) Od. K. v. 22.

δειξ, τὸ γὰρ πλείστον ἐν αὐτοῖς κράτος εἰλήχασι χεῖρες.
 Ὅμηρος δὲ καὶ διὰ τῶν ἐπιθέτων τούτ' ἔοικεν ἡμῖν σαφέ-
 στερον ποιῆν. ἀργειφόντην τε γὰρ αὐτὸν ὀνομάζει, οὐ
 μὰ Δι' οὐ τοὺς Ἑσιοδείους μύθους ἐπιστάμενος, ὅτι τὸν
 βουκόλον Ἰοῦς ἐφόνευσεν, ἀλλ' ἐπειδὴ μία παντὸς λόγου
 φύσις, ἐκφαίνειν¹⁾ ἐναργῶς τὸ νοούμενον, διὰ τοῦτο
 εἶπεν αὐτὸν ἀργειφόντην. ἐριουνιον δὲ καὶ σῶκον, ἔτι δ'
 ἀκάκητα, ὅτι ἐκτὸς τῆς κακίας ὁ λόγος ᾠκισται, σώζει
 τε πάντα τὸν χρώμενον αὐτῷ καὶ μέγα ὠφέλησεν. τί δὴ
 οὖν διπλᾶς καὶ διχρόνους διένειμε τῷ θεῷ τιμὰς, τὴν
 μὲν ὑπὸ γῆν χθονίαν, τὴν δ' ὑπὲρ ἡμᾶς οὐράνιον; ἐπειδὴ
 διπλοῦς ὁ λόγος. τούτων δ' οἱ φιλόσοφοι τὸν μὲν ἐνδιά-
 θετον καλοῦσι, τὸν δὲ προφορικόν. ὁ μὲν οὖν τῶν ἐνδον
 λογισμῶν ἐστὶν ἐξάγγελος²⁾, ὁ δ' ὑπὸ τοῖς στέρνοις καθ-
 εῖρηται³⁾. φασὶ δὲ τούτω χρῆσθαι καὶ τὸ θεῖον. μηδενὸς
 γὰρ ὄντες ἐνδειεῖς τὴν φωνὴν τῆς χρείας ἐν αὐτοῖς στέρ-
 γουσι. διὰ τοῦτο οὖν Ὅμηρος τὸν μὲν ἐνδιάθετον εἶπε
 χθόνιον. ἀφανῆς γὰρ ἐν τοῖς τῆς διανοίας βυθοῖς ἀπει-
 σκότῳται. τὸν δὲ προφορικόν, ἐπεὶ⁴⁾ πόρρωθέν ἐστι
 δῆλος, ἐν οὐρανῷ κατᾠκισεν. γλῶττα δ' αὐτῷ θυσία⁵⁾,
 τὸ μόνον⁶⁾ λόγου μέρος, καὶ τελευταίῳ ἐπὶ⁷⁾ κοίτην
 ἴοντες Ἑρμῆ σπένδουσιν, ἐπεὶ πάσης φωνῆς ἐστὶν ὄρος
 ὑπνος. οὗτος οὖν Ὀδυσσεῖ παρέστηκε σύμβουλος⁸⁾ ἐπὶ

1) Ita A. — D. ἐμφαίνειν.

2) A. et D. ἐστι διάγγελος.

3) Ita A. — D. καθεῖρηται.

4) A. ἐπειδὴ.

5) A. οὐσία.

6) Fort. leg. μόνιμον. V. Eustath. 1471. 13; 561, 34 et 1574. 36.

7) A. et D. κατά.

8) A. σύμβουλος.

Κίρκην βαδίζοντι. καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ὑπ' ὀργῆς τε καὶ λύπης ὧν ἐπύθετο φερόμενος, ἀκρίτως ἐνθουσιᾷ. μετὰ μικρὸν ¹⁾ δ' ἐκείνων τῶν παθῶν μαραιομένων ὑπαναφύεται ²⁾ τὸ μετὰ τοῦ συμφέροντος εὐλόγιστον. ὅθεν Ἑρμείας χρυσόραπις ἀντεβόλησεν αὐτῷ. τὸ μὲν γε χρυσοῦν ἀντὶ τοῦ καλοῦ παρείληπται. τὸ δὲ ῥάπτειν μεταφορικῶς ἀντὶ τοῦ συντιθέσθαι τε καὶ διανοεῖσθαι. λέγει γοῦν ἐν ἑτέροις· κακὰ ῥάπτομεν ἀμφιέποντες ^{α)}. διὰ τοῦτο καὶ μύθους εἶπε πλοκίους, ἐπεὶ λόγος ἐκ λόγου γινόμενος καὶ συρραφεὶς ἑαυτῷ εὐρίσκει ³⁾ τὸ συμφέρον. οὐκοῦν χρυσόραπιν εἶπε τὸν λόγον ἐκ τοῦ δύνασθαι καλῶς βουλευεσθαι τε καὶ ῥάπτειν πράγματα. παραστάς οὖν οὗτος ὁ λογισμὸς ἀπὸ τῆς ἀκρατοῦς ὀργῆς ἐπέπληξεν αὐτῷ, μάτην κατασπευδοντι· τίπτ' αὐτ' ὦ δύστηνε δι' ἀκρίας ἔρχεται οἶος ^{β)}, χώρου αἰδρις ἑών; ταῦτα πρὸς ἑαυτὸν ἐλάλησεν Ὀδυσσεὺς, μετανοοῦντι λογισμῷ τὴν πρότερον ὀρμὴν χαλινώσας ⁴⁾. τὴν δὲ φρόνησιν οὐκ ἀπιθάνως μῶλυ προσεῖπε, μόλις εἰς ἀνθρώπους ἐρχομένην ⁵⁾. φθσις δ' αὐτῆς ῥίζα μέλαινα, γάλακτι δὲ εἰκέλον ἄνθος ^{γ)}. πάντα γὰρ οὖν συλλήβδην τὰ τηλικαῦτα τῶν ἀγαθῶν τὰς μὲν ἀρχὰς προσάντεις καὶ χαλεπὰς ἔχει· γεννικῶς δ' ὅταν ὑποστῇ τις ἐναθλήσας τῷ κατ' ἀρχὰς

1) A. κατὰ μικρὸν. — D. κατὰ μικρῶν.

2) A. et D. ὑπαναλύεται.

3) A. συρραφῆσαι αὐτῷ γινόμενος εὐρίσκει.

4) A. τὴν προτιέραν ὀρμὴν ἀναχαλινώσας. — D. τὴν προτιέραν ὀρμὴν χαλινώσας.

5) A. μῶλυ μόνους ἀνθρώπους ἢ μόλις εἰς ὀλίγους ἐρχομένην.

α) Od. Γ. 118. β) Od. Κ. 281, ubi πῆ δ' αὐτ'. — A. τίφθ' αὐτίως, δύστηνε. γ) Od. Κ. 304.

πόνω, τηρικαῦτα γλυκὺς ἐν φωτὶ τῶν ὠφελειῶν ὁ καρπός· ὑπὸ τοῦ τοιοῦτου φρουρούμενος Ὀδυσσεὺς λογισμοῦ τὰ Κίρκης νενίκηκε φάρμακα.

CAPUT LXXIII.

Μεταβάς δ' ἐκ 1) τῶν ὑπὲρ γῆς θεωρημάτων οὐδὲ τὴν ἀφανῆ καὶ νεκρὰν φύσιν εἶασεν ἀναλληγόρητον 2). ἀλλὰ καὶ τὰ ἐν Ἄιδου συμβολικῶς ἐφιλοσόφησε. Κωκυτός οὖν 3) ὁ πρῶτος ὀνομάζεται ποταμὸς, ἐπώνυμον ἀνθρωπίνου πάθους κακόν. Θρήνοι γὰρ ἐπὶ τοῖς τεθνεώσιν οἱ παρὰ τῶν ζώντων 4). Πυριφλεγέθοντα δ' ἐφεξῆς ὀνομάζει. μετὰ γὰρ τὰ δάκρυα ταφαὶ καὶ πῦρ ἀφανίζον, ὅ ἐστι θνητῆς σαρκὸς ἐν ἡμῖν. ἀμφοτέρους δὲ τοὺς ποταμοὺς εἰς ἓνα τὸν Ἀχέροντα συρρέοντας οἶδεν, ἐπεὶ περ ἐκδέχεται μετὰ τοὺς πρώτους κωκυτοὺς καὶ τὴν ὀφειλομένην ταφὴν ἄγη τινὰ καὶ λύπαι χρόνιοι, πρὸς ὀλίγας ὑπομνήσεις ἐρεθίζουσαι τὰ πάθη. Στυγὸς δ' ἀπορρώγεις οἱ ποταμοὶ διὰ τὴν στυγνότητα, καὶ τὴν ἐπὶ τῷ θανάτῳ κατήφειαν. αἶδης μὲν οὖν ὁ ἀφανὴς τόπος ἐπωνύμως ὠνόμασται. Φερσεφόνη δ' ἀλληγορικῶς 5) ἢ τὰ πάντα πεφυκνῖα διαφθείρειν, ἐν οἷς οὐκ ὄγγη ἐπ' ὄγγη γηράσκει μῆλον δ' ἐπὶ μῆλω 6). τὰ δ' ἐνετριζωμένα πρέμνα τοῖς ἄλσεσιν

1) A. et D. δέ.

2) A. μεταβάς δ' ὑπὲρ γῆς θεωρημάτων οὐδὲ ἀναλληγόρητον. — D. ἀλληγόρητον.

3) A. γοῦν.

4) Ita A. — D. θρηνοῦσι et περί.

5) A. et D. ἄλλως.

6) Od. H. v. 120.

αἴγειροι καὶ ἰτέαι ὠλεσίκαρποι ^α). τὰς δὲ θυσίας, συνω-
κείωσε τῷ τόπῳ τῆς ¹) σελήνης ἀμαυρουμένης ὁ
τοῦ ἡλίου κύκλος ἀμβλύνεται, καὶ πολλάκις ἀστρων
διαφεγγεῖς ²) ὀρῶμεν μαρμαρυγὰς. εὐλόγως οὖν τοῦτο
Θεοκλύμενος εἶπεν, ὁ τὰ θεῖα κλύων. εὔρε γὰρ ἄξιον
τῆς φυσικῆς θεωρίας καὶ τοῦνομα.

νυκτὶ μὲν ὑμέων

Εἰλίναται κεφαλαί τε πρόσωπά τε νέρθε τε γούνα ^β).

Καὶ μὴν ἐν ταῖς ἐκλείψεσιν αἵματι προσφερές χροιά
τὸ φαινόμενον ³). ἐκφοινίσσεται γὰρ ⁴)· διὰ τοῦτο καὶ
ἐπήγαγεν·

αἵματι δ' ἐρράδαται ⁵) τοῖχοι καλαί τε μεσόδμαι ^γ).

προθεσμία δὲ τῆς ἐκλείψεως, ἣν Ἴππαρχος ἠκρίβωσε
κατὰ τὴν ὀνομαζομένην τριακάδα καὶ νομηνίαν, ἣν
Ἀττικῶν παῖδες ἔηνν τε καὶ νέαν ὀνομάζουσιν. οὐδ' ἂν
ἄλλην τις εὔροι τῆς ἐκλείψεως ἡμέραν. ὁ τε οὖν Θεοκλύ-
μενος ἱστορεῖ ⁶) ταῦτα. τίς δ' ἦν ὁ χρόνος ⁷), ἔξεστι
παρ' αὐτοῦ μαθεῖν Ὀμήρου·

¹) Interierunt hscud dubie nonnulla hoc loco. Quomodo in utro-
que codice exstant (A. ἀμαυρούμενος), vocabula omnino inter se
coniungi atque explicari nequeunt.

²) Ita A. — D. διαφανεῖς.

³) D. αἵματος προσφερέης. — A. αἵματι προσφερέης χροῖα τὸ
βλεπόμενον.

⁴) γὰρ addidi e Cod. A. — ἐκφοινίσσεται διὰ. D.

⁵) A. ἐρράδαται.

⁶) Ita A. — D. ἱστορεῖται.

⁷) Codd. ἱστορεῖται ταῦτα τίς ἦν ὁ χρόνος.

a) Od. K. v. 510. b) Od. Y. v. 351.

c) Od. Y. v. 354.

τοῦ μὲν φθίνοντος μηνός, τοῦ δ' ἵσταμένοιο ^{d)}.
 τοσαύτη καὶ περὶ τῶν παρακολουθούντων καὶ τῆς προ-
 θεσμίας ἢ κατὰ τὴν ἔκλειψιν ¹⁾ ἀκρίβεια. τί δεῖ τούτοις
 ἅπασι προσθεῖναι τὴν ἐπὶ τέλει μνηστηροφονίας παρεστῶ-
 σαν Ἀθηναίων Ὀδυσσεῖ, τουτέστι τὴν φρόνησιν; εἰ μὲν
 γὰρ ἐκ τοῦ φανεροῦ καὶ βιαζόμενος ἠμύνατο τοὺς λελυ-
 πηκότας, Ἄρης ἂν αὐτῷ συνηγωνίζετο ²⁾. νῦν δὲ δόλω
 καὶ τέχνῃ περιελθὼν, ἔν' ἀγνοούμενος ἔλη, διὰ συνέ-
 σεως κατώρθωσε. ἃ δὴ πάντα καθ' ἑν ἀθροίσαντες ³⁾,
 ἀλληγορίας πλήρη τὴν ὅλην ποίησιν εὐρίσκομεν.

CAPUT LXXIV.

Ἄρ' οὖν ἐπὶ τούτοις ὁ μέγας οὐρανοῦ καὶ θεῶν ἱερο-
 φάντης Ὀμηρος, ὁ τὰς ἀβάτους καὶ κεκλεισμένας ἀν-
 θρωπίναις ψυχαῖς ἀτραπούς ἐπ' οὐρανὸν ἀνοίξας, ἐπιτή-
 δεῖός ἔστι κατακριθῆναι δυσσεβεῖν, ἵνα ταύτης τῆς
 ἀνοσίτου καὶ μιαιφάνου ψήφου διενεχθείσης, ἀναιρεθέντων
 τε τῶν ποιημάτων, ἄφρονος ἀμαθία τοῦ κόσμου κατασκε-
 δασθῆ, καὶ μήτε νηπίων παιδῶν χορὸς ὠφελῆται, τὰς
 σοφίας παρ' Ὀμήρου πρῶτον ὡς ἀπὸ τιθίνης ποτιζόμε-
 νος γάλα, μήτ' ἀντὶ παιδῶν οἱ νεανίαὶ καὶ τὸ παρηγηκὸς
 ἤδη τῷ χρόνῳ γῆρας ἀπολαύη ⁴⁾ τινὸς ἡδονῆς, πᾶς δ'
 ὁ βίος ἀφαιρεθείς ⁵⁾ τὴν γλῶτταν ἐν κωφότητι διάξη ⁶⁾;

1) D. ἔλλειψιν ἀκρίβεια. — A. ἔκλειψιν ἀκρίβειαν.

2) A. ἄριστ' ἂν ὁ πόλεμος συνηγωνίζετο.

3) A. διὰ δὴ πάντα. — D. ἀθροίσαντες.

4) Ita A. — D. ὁ παρηγηκὸς ἤδη τῷ χρόνῳ τοῦ γήρους μὴ ἀπολαύη.

5) A. ἀναιρεθείς. — D. ἀφαιρεθείς. 6) Ita A. — D. διάξη.

d) Od. Ζ. v. 162.

Φυγαδενέτω τοίνυν ἀπὸ τῆς ἰδίας πολιτείας Πλάτων Ὀμηρον, ὃς αὐτόν ¹⁾ ἐξ Ἀθηνῶν ἐφυγάδευσεν εἰς Σικελίαν. ἔδει δὲ ταύτης τῆς πολιτείας Κριτίαν ἀπωστόν εἶναι, τυραννος γὰρ, ἢ Ἀλκιβιάδην, τὸν ἐν παισὶ μὲν ἀπρηπιῶς θῆλυον, ἐν δὲ μεираκίοις ἀνδρα, τὸν ἐν συμποσίοις Ἐλευσίνα παίζοντα, καὶ Σικελίας μὲν ἀποστάτην, Δεκελείας δὲ κτιστήν. ἀλλὰ τοι Πλάτων μὲν Ὀμηρον τῆς ἰδίας ἐξώρισε ²⁾ πόλεως. ὁ δὲ συμπας κόσμος Ὀμηρον μία φησὶν εἶναι πατρίς·

Ὅποιας τὸν Ὀμηρον ἀναγραφώμεθα πάτρης,
Κεῖνον ἐφ' ὃν πᾶσαι χεῖρ' ὀρέγουσι πόλεις ³⁾,

ἐξόχως δ' Ἀθῆναι ⁴⁾, αἱ Σωκράτην μὲν ἀρνησάμεναι πολίτην μέχρι φαρυμάκου ⁵⁾, μίαν δ' εὐχὴν ἔχουσαι δοκεῖν Ὀμήρου πατρίς εἶναι. Πῶς γε μὴν ⁶⁾ αὐτὸς Ὀμηρος ἐμπολιτευεσθαι τοῖς Πλάτωνος ἐν ἐκαρτέρησεν νόμοις, οὕτως ἐναντία καὶ μαχομένη στάσει διωκισμένων αὐτῶν; ὁ μὲν γὰρ συμβουλεύει κοινούς γάμους τε καὶ ⁷⁾ τέκνα. τῷ δ' ἄμφω τὰ σωματία γάμοις σώφροσι καθωσίοται. διὰ

¹⁾ Α. ὡς αὐτόν.

²⁾ Α. ἐκβέβληκε τῆς ἰδίας πόλεως.

³⁾ Restitui, quod latebat in corruptis ac laceris codicum lectionibus, Epigramma notissimum, quod est in Anthol. Planud. IV. 294, Tom. II. p. 715 ed. Jacobs., qui in altero versu pro ἐφ' ὃν habet ἐφ' ᾧ. Cf. Leon. Allatium d. patria Homeri p. 25. — Cod. D. ποίας γοῦν ἀστόν Ὀμηρον ἀναγράφοιμι πατρίδος, ἐκεῖνον, ὃν φῶτα καὶ χεῖρας ἔχουσι πόλεις. — Cod. A. π. γ. ἂ Ὀμηρον ἀναγραφώμεθα πάτρης κεῖνον ὃν φῶτα καὶ χεῖρους ἔχουσι πόλεις.

⁴⁾ Α. Ἀθῆναι δέ.

⁵⁾ Ita A. — D. Σωκράτους μὲν ἀρνησάμεναι πολιτεί. . . .

⁶⁾ Ita A. — D. πῶς οὖν.

⁷⁾ Α. γάμους καί.

μὲν γὰρ Ἑλένην ἐστρατεύεασιν Ἑλληνας. διὰ Πηνελόπην δ' Ὀδυσσεὺς πλανᾶται καὶ θεσμοὶ δικαιοτάτοι δι' ἀμφοῖν τῶν Ὀμήρου σωματίων παντὸς ἀνθρωπίνου βίου ἐμπολιτεύονται. τοὺς δὲ Πλάτωνος διαλόγους ἄνω καὶ κάτω παιδικοί καθυβρίζουσιν ἔρωτες, οὐδαμοῦ δ' οὐχὶ τῆς ἄρρενος ¹⁾ ἐπιθυμίας μεστός ἐστιν ὁ ἀνὴρ. Μούσας μὲν Ὀμηρος ἐπικαλεῖται θεὰς παρθένους ἐπὶ τοῖς λαμπροτάτοις τῶν κατορθωμάτων, ὅπου τι καὶ γεννικόν ἐστιν ἐπίτευγμα καὶ τῆς Ὀμηρικῆς θειότητος ἄξιον ²⁾ οὐκ ἔλασσον ἢ κατὰ πόλιν διαταττομένη καὶ μεγάλαις ἡρώων ἀριστείαις. συνεχῶς οὖν καθάπερ εἰς χῶρον αὐτῷ συνήθη τὸν Ἑλικώνιον ἐφίσταται λέγων·

Ἐσπετε νῦν μοι Μοῦσαι, Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι, Οἴτινες ἡγέμονες Δαναῶν καὶ κοίρανοι ἦσαν ^{a)}.

Ἐσπετε νῦν μοι Μοῦσαι, Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι.

Ὅστις δὴ πρῶτος Ἀγαμέμνονος ἀντίος ἦλθεν ^{b)}.

ἢ πάλιν ἡνίκα τῆς Ἀγαμέμνονος ἀνδραγαθίας ἐνάργεταί, τοῖς τρισὶ θεοῖς ἡρώα σὺμμορφον ὕμνων ³⁾. ἀλλ' ὁ γε

¹⁾ A. ἄρρενος.

²⁾ Conclamatum locum haud facile arbitror exstiturum, qui ita possit sanare, ut ipsa scriptoris revocet verba; cuius ne sententiam quidem ex iis, quae sunt in utroque codice eodem modo vitiose scripta, coniciendo licet assequi.

³⁾ D. συνεχῶς οὖν καθάπερ αὐτὸς πρὸς χῶρον συνήθη τὸν Ἑλικώνιον ἐφίσταται λέγων· ἔσπετε νῦν μοι μοῦσαι ὅστις κτέ. καὶ πάλιν οἴτινες κτέ, ἡνίκα τῆς Ἀγ. ἀνδραγ. ἐνάργεταί. — A. καθάπερ εἰς χῶρον αὐτῷ συνήθη τὸν Ἑλικώνιον ἐφίσταται λέγων ἔσπ., κοίρανοι ἦσαν, ἢ πάλιν ἡνίκα τῆς Ἀγαμ. ἀνδρ. ἐνάργεταί τοῖς τρισὶ θεοῖς ἡρ. σίμμ. ὕμνων· ἔσπετε . . . ἀντίος ἦλθεν.

a) Il. B. v. 487.

b) Il. A. v. 218.

θαυμαστός ¹⁾ ἐν τῷ περικαλλεῖ Φαίδρω τῆς σώφρονος ὑπὲρ ἐρώτων διακρίσεως ἀρχόμενος ἐτόλμησεν ὡς ὁ Λοκρὸς Αἴας ἐν τῷ παρθενῶνι τῆς ἀγιωτάτης ²⁾ θεᾶς, ἄγος τι Μουσῶν κατασπείσας, τὰς σώφρονας ἔργων ἀσελγῶν καλέσαι βοηθοὺς. « Ἄγετε δὴ, ὦ Μοῦσαι, εἴτε δι' ᾠδῆς εἶδος λίγειαι εἴτε διὰ γένος μουσικὸν τὸ Λιγῶν ταύτην ἔσχετ' ἐπωνυμίαν, ξίμ μοι λάβεσθε τοῦ μύθου ³⁾. » περὶ τίνος, εἴπομεν ἂν ⁴⁾, ὦ θαυμασιώτατε Πλάτων, περὶ ⁵⁾ οὐρανοῦ καὶ τῆς τῶν ὄλων φύσεως ἢ περὶ γῆς καὶ θαλάσσης; ἀλλ' οὐδὲ περὶ ἡλίου καὶ σελήνης οὐδὲ περὶ ἀπλανῶν τε καὶ πλανήτων κινήσεως. ἀλλὰ τί τῆς εὐχῆς πέρας ἐστίν, αἰσχυρόμαι καὶ λέγειν ἦν οὕτω δὴ παῖς ⁶⁾ καλὸς, μᾶλλον δὲ μειρακίσκος, οὗ πολλοὶ μὲν ἦσαν ἐρασταί, εἷς δὲ τις αἰμύλος, ὃς ἐπεπείκει αὐτὸν ἐρῶν ὅτι οὐκ ἐρώῃ καὶ ποτε αὐτὸν αἰτῶν ἔλεγεν ὧδε γυμνοῖς τοῖς ὄμμασι τὴν ἀσέλγειαν οὐδ' ⁷⁾ εὐπρεπεῖ σχήματι τὸ τοῦ πράγματος αἰσχυρὸν ὑποκλέψας. τοιγαροῦν εἰκότως ὁ μὲν Ὅμηρου λόγος ἡρώων ἐστὶ βίος, οἱ δὲ Πλάτωνος διάλογοι μειρακίων εἰσὶν ἔρωτες καὶ πάντα ⁸⁾ παρ' Ὁ-

1) A. θεῖος Πλάτων.

2) Ita A. — D. ἀθροτάτου.

3) Restitui Platonis verba e Phaedr. p. 237. A. Ita enim Heracliti Codd. ἄγετε δὴ, Μοῦσαι εἴτε δι' ᾠδῆς εἶδος λιγείας (A. εἶδος λιγ. . . . εἴτε), εἴτε διὰ γένος τι μουσικὸν ταύτην ἔσχετε τὴν ἐπωνυμίαν σύμμοι λάβεσθε (A. λάβεσθαι) τοῦδε τοῦ μύθου.

4) A. εἴπομεν ἂν. — Codd. ὑπὲρ.

5) D. ἦν παῖς. — A. ἦν δὲ παῖς οὕτω.

7) A. ὄμμασι τὴν ἀσέλγειαν ὡς ἐπὶ τέλους ἀνέωξεν οὐδ' εὐπρεπεῖ σχήματι.

8) A. πάντα τὰ.

μήρω γεννικῆς ἀρετῆς γέμει. φρόνιμος Ὀδυσσεύς, ἀνδρείος Αἴας, σώφρων Πηνελόπη, δίκαιος ἐν ἀπασιν Νέστωρ, εὐσεβῆς εἰς πατέρα Τηλέμαχος, ἐν φιλίας πιστός ὁ Ἀχιλλεύς, ὑπὲρ ὧν παρὰ Πλάτωνι τῷ φιλοσόφῳ ἐξώρισταί τῆς πόλεως ¹⁾. πλήν εἰ μὴ διὰ βίου ὠφέλειαν φήσομεν εἶναι τὰ σεμνὰ τῶν ἰδεῶν τερετίσματα ²⁾ καὶ παρ' Ἀριστοτέλει τῷ μαθητῇ γελώμενα. διὰ τοῦτο ἀξίας οἶμαι τῶν καθ' Ὀμήρου λόγων τὰς δίκας ὑπέσχευ, ἀκόλαστον γλώσσαν ἔχων αἰσχίστην νόσον, ὡς ὁ Τάνταλος, ὡς ὁ Καπανεύς, ὡς οἱ διὰ γλωσσαλγίαν μυρίαῖς κεχρημένοι συμφοραῖς. πολλάκις ἐπὶ τὰς τυραννικὰς ἐφθείρετο θύρας, ἐν ἐλευθέρῳ δὲ σώματι δουλικὴν ἠνέσχετο τύχην καὶ μέχρι πράσεως. οὐδ' εἰς γὰρ ἀγνοεῖ τὸν Σπαρτιάτην Πόλλιν ³⁾, ᾧ οὐδ' ὡς Λιβυκοῦ χάρις ἐλέου σέσωσται, καὶ μνῶν εἴκοσι καθάπερ ἀνδράποδον εὐτελὲς ἐτιμήθη, καὶ ταῦτα τῶν εἰς Ὀμηρον ἀσεβημάτων ὀφειλομένην τιμωρίαν ὑποσχὼν ἀχαλίνου ⁴⁾ γλώσσης.

¹⁾ Quod scripsi, haud dubie ab Heraclito ita non est profectum. Sed retinui, quae e Codd. vestigiis tamquam sana prodierunt abiectis reliquis. Ita enim D: πλάτωνι τῷ φιλοσ. τῆς τοῦ φῶ τοῦ Πλάτωνος ἐξώρισταί πόλεως. — A. πλάτ. τῷ φιλοσόφῳ πλήν εἰ μὴ νῆ δια τιμῆν lacuna ὠφελήσομεν εἶναι τὰ σεμνά.

²⁾ Spectat Aristotelis locum in Ἀναλ. Ὑστ. pag. 228. 28. Cf. omnino Hemsterhusius in Addend. ad Thom. Magist. ed. Bernard. p. 908. 3.

³⁾ Codd. Πῶλον. Quae sequuntur pessime habita vocabula, ita fort. possunt emendari: ᾧ δουλείων Λιβυκοῦ χάριν ἐλέου σέσωσται. Qui enim redemit e servitute Platonem, Anniceris fuit Cyrenaeus, de quo Diog. Laert. in vita Plat. et Olympiod. V. Plat., pag. 3. ed. Westerm.

⁴⁾ Codd. omisso quod necessario requiritur participio, τιμωρίαν ἀχαλίνου γλώσσης.

CAPUT LXXV.

Πρὸς μὲν οὖν Πλάτωνα καὶ πλείω λέγειν δυνάμενος ἔω, τοῦνομα τῆς Σωκρατικῆς φιλοσοφίας αἰδούμενος. Ὁ δὲ Φαίαξ φιλόσοφος Ἐπίκουρος, ὁ τῆς ἡδονῆς ἐν τοῖς ἰδίοις κήποις γεωργός, ὁ πᾶσαν ποιητικὴν ἄστροις σημειωσάμενος ¹⁾, οὐκ ἐξαιρέτως μόνον Ὅμηρον, ἀρ' οὐχὶ καὶ ταῦθ' ἅ μόνα τῷ βίῳ παρέδωκε αἰσχρῶς ἀγνοήσας παρ' Ὅμηρου κέκλοφεν; ἅ γὰρ Ὀδυσσεὺς ὑποκρίσει παρ' Ἀλκίνω μὴ φρονῶν ἐψεύσατο ταῦτα ὡς ἀληθεύων ἀπεφῆνατο τέλος. ²⁾ βίου; ὅταν

εὐφροσυνῆ μὲν ἔχη κατὰ δῆμον ἅπαντα

Δαιτυμόνες δ' ἀνά δώματ' ἀκούάζονται ἀοιδοῦ ³⁾,

Τοῦτό τί μοι κάλλιστον ἐνὶ φρεσὶν εἶδεται εἶναι ⁴⁾.

λέγει δ' Ὀδυσσεὺς οὐχ ὁ παρὰ Τρωσὶν ἀριστεύων, οὐχ ὁ Θράκην κατασκάπτων ⁴⁾ οὐδ' ὁ τὰς παρὰ Λωτοφάγοις ⁵⁾ ἡδονὰς παραπλέων, οὐδ' ὁ τοῦ μεγίστου Κύκλωπος ἔτι μείζων, ὃς ἔτι ζῶν εἶδεν αἰδην, οὐχ οὗτος Ὀδυσσεὺς ἐστὶν ὃ ταῦτα λέγων, ἀλλὰ τὸ βραχὺ τῆς Ποσειδῶνός ὀργῆς λείψανον, ὃν οἱ βαρεῖς χειμῶνες ἐπὶ τὸν Φαίακων ἔλεον ἐξεκμήναν. ἅ δὴ παρὰ τοῖς ὑποδεξαμένοις ⁶⁾ ἐνομίζετο

¹⁾ Codd. *σημηνάμενος*. At cf. Ael. Hist. Anim. II. 7; Liban. I. p. 347; Paroemiogr. Gr. ed. Schneidew. I. p. 206 et Erasmi. Adag. p. 128.

²⁾ A. *τέλη*. — D. *τέλει*. ³⁾ D. *ἀοιδῆς*.

⁴⁾ Quamnam Odyssei ἀριστείαν his verbis possit indicare Heraclitus ignoro.

⁵⁾ A. *παρὰ τὰς λωτοφάγους*. — D. *περὶ λωτοφάγους*.

⁶⁾ Ita A. — D. *δοξαμένοις*.

a) V. Od. I. v. 7 sqq.

τίμια τούτοις ἐξ ἀνάγκης ¹⁾ συγκαταινεῖ, μίαν εὐχὴν πεποιημένος ἦν ἀτυχῶν ἐπαρῶται·

δός μ' ἐς Φαίηκας φίλον ἐλθεῖν ἢ δ' ἐλεεινόν ^{a)}).

ἂ δὴ πραττόμενα φαύλως οὐκ ἐνῆν διδάσκοντα βελτίω ποιεῖν τούτοις διὰ τὸ χρειώδες ἠναγκάσθη μαρτυρεῖν. Ἄλλ' ὄγ' Ἐπίκουρος ἀμαθία τὴν Ὀδυσσέως πρόσκαιρον ἀνάγκην βίου κατεβάλετο δόξαν, ἂ παρὰ Φαίαξιν ἐκείνος ἀπεφήνατο κάλλιστα ²⁾, ταῦτα τοῖς καλοῖς κήποις φυτὰ ³⁾ ἐμφυτευσας. Ἐπίκουρος μὲν οὖν οἰχέσθω πλείονας οἶμαι περὶ τὴν ψυχὴν ἐσχηκῶς νόσους ἢ περὶ τὸ σῶμα· τὴν δ' Ὀμήρου σοφίαν ἐκτεθείακεν αἰὼν σύμπας καὶ προϊόντι τῷ χρόνῳ νεάζουσιν αἰεὶ αἰ ⁴⁾ ἐκείνου χάριτες. οὐδ' εἷς δέ ἐστιν ὃς οὐκ εὐφημον ὑπὲρ αὐτοῦ γλώσσαν ἀνέωξεν. ἱερεῖς δὲ καὶ ζάκοροι τῶν δαιμονίων ἔτι τῶν αὐτῶν πάντες ἔσμεν ἐξ ἴσου.

Τούσδε δ' ἔα φθινύθειν ⁵⁾, ἕνα καὶ δύο, τοί κεν Ἀχαιῶν νόσφιν βουλεύσῃ — ἄνυσις δ' οὐκ ἔσεται αὐτῶν ^{b)}. —

¹⁾ Ita A. — D. ἐξάδων. Explicit Cod. A. in vocabulo συγκαταινεῖ. Cetera desunt.

²⁾ D. δόξαν, παρὰ Φαίαξιν ἐκεῖνο ἀπεφήνατο κάλλιστα.

³⁾ D. φυτὰ κήποις.

⁴⁾ D. νεάζουσιν αἰ.

⁵⁾ D. τοὺς δ' ἔα φθινυ..."

a) V. Od. Z. v. 327.

b) V. Il. B. 346.

I.

INDEX

LOCORUM HOMERICORUM, AB HERACLITO CITATORUM.

Iliadis	A.	23.	.	Pag.	10.	Iliadis	<i>Δ.</i>	433.	.	Pag.	63.
»	»	46.	.	»	24.	»	»	442.	.	»	61.
»	»	47, 48.	.	»	28.	»	<i>Ε.</i>	342.	.	»	4.
»	»	50.	.	»	29.	»	»	385.	.	»	66.
»	»	53.	.	»	30.	»	»	503.	.	»	21.
»	»	55.	.	»	31.	»	»	698.	.	»	21.
»	»	194.	.	»	34.	»	»	831.	.	»	63.
»	»	189.	.	»	41.	»	»	857.	.	»	64.
»	»	197.	.	»	41.	»	»	859.	.	»	65.
»	»	199.	.	»	4.	»	<i>Ζ.</i>	129.	.	»	3.
»	»	211.	.	»	42.	»	»	132.	.	»	71.
»	»	314.	.	»	32.	»	»	136.	.	»	72.
»	»	399.	.	»	43.	»	<i>Η.</i>	99.	.	»	47.
»	»	472, 475.	.	»	32.	»	<i>Θ.</i>	3.	.	»	73.
»	»	476.	.	»	33.	»	»	16.	.	»	74.
»	»	592.	.	»	55.	»	»	83.	.	»	39.
»	<i>Β.</i>	149.	.	»	21.	»	»	199.	.	»	4.
»	»	154.	.	»	20.	»	»	485, 486.	.	»	96.
»	»	210.	.	»	20.	»	»	490.	.	»	18.
»	»	329.	.	»	23.	»	<i>Ι.</i>	502.	.	»	75.
»	»	346.	.	»	152.	»	»	504.	.	»	76.
»	»	426.	.	»	56.	»	<i>Κ.</i>	12.	.	»	18.
»	»	487.	.	»	148.	»	»	205.	.	»	19.
»	<i>Γ.</i>	276.	.	»	5.	»	<i>Λ.</i>	218.	.	»	148.
»	»	277.	.	»	48.	»	<i>Μ.</i>	20.	.	»	19.

<i>Iliadis</i>	<i>M.</i>		Pag.	<i>Odysseae</i>	<i>A.</i>		Pag.	<i>G.</i>
	<i>M.</i>	27.	77.		<i>A.</i>	32.		6.
»	<i>IV.</i>	18.	3, 78.	»	»	280, 284.	»	125.
»	»	340.	65.	»	»	296, 298.	»	126.
»	<i>Ε.</i>	158, 171.	79.	»	»	320.	»	127.
»	»	177.	80.	»	<i>Γ.</i>	118.	»	143.
»	»	200.	100.	»	»	295.	»	100.
»	»	216.	80.	»	<i>Δ.</i>	384.	»	132.
»	»	246.	46.	»	»	456.	»	130.
»	»	288.	80.	»	»	805.	»	4.
»	»	347.	81.	»	<i>Ε.</i>	121.	»	133.
»	»	350.	82.	»	<i>Ζ.</i>	102.	»	4.
»	<i>O.</i>	18.	83.	»	»	327.	»	152.
»	»	26.	85.	»	<i>H.</i>	120.	»	144.
»	»	104.	3.	»	<i>Θ.</i>	267.	»	136.
»	»	190.	86.	»	»	306.	»	4.
»	<i>Ξ.</i>	239.	17.	»	»	325.	»	4.
»	»	298.	18.	»	<i>Ι.</i>	7.	»	151.
»	»	309.	63.	»	<i>K.</i>	6.	»	140.
»	»	310.	19.	»	»	22.	»	141.
»	»	474.	92.	»	»	281, 304.	»	143.
»	»	483, 484.	103.	»	»	510.	»	145.
»	»	485.	104.	»	<i>Λ.</i>	549.	»	39.
»	»	533—537.	102.	»	»	578, 580.	»	38.
»	<i>Τ.</i>	222.	9.	»	<i>Ν.</i>	298.	»	114.
»	<i>Υ.</i>	67.	110.	»	<i>Ξ.</i>	162.	»	146.
»	»	270.	108.	»	<i>Ο.</i>	299.	»	96.
»	<i>Φ.</i>	541.	22.	»	»	410.	»	16.
»	<i>Χ.</i>	2.	22.	»	<i>Υ.</i>	17.	»	37.
»	<i>Ω.</i>	486.	121.	»	»	351, 354.	»	145.

II.

INDEX SCRIPTORUM,

QUI PRAETER HOMERUM AB HERACLITO CITANTUR.

	Pag.
Alcaeus.	7. 8.
Alexander Ephesius.	26.
Anacreon.	8.
Anaxagoras Clazomenius	46.
Anthologia Planudea	147.
Apollodorus.	12.
Archilochus.	6.
Aratus.	105.
Callimachus.	131.
Crates.	58.
Empedocles Agrigentinus.	51. 105. 136.
Epicurus.	6. 151. 152.
Eratosthenes (Hermes).	107.
Eudoxus.	105.
Euripides.	
Orestes.	1. 150.
Chrysippus.	47.
Incert. trag.	49.
Antigona.	121.
Heraclitus philosophus.	51. 92.

	Pag.
Herodicus.	22.
Hesiodus.	142.
Hipparchus.	145.
Plato.	5. 37. 43. 147.
Phaedrus.	35. 149.
Respublica.	25. 34.
Timaeus.	36.
Stoicorum principes.	67.
Thales Milesius.	45. 46.
Xenophanes Colophonius	95.
Zoilus Amphipolites.	29.

III.

INDEX SCRIPTORUM,

IN QUIBUS TENTATUR EMENDATIO.

	Pag.
Anacreon.	9.
Anonymus de Incredilibus	35. 137.
Anthologia Planudea.	xi. 147.
Aristophanes (Nubes).	40.
Cornutus.	134. 135.
Cramer, Anecdota Oxoniensia.	49.
Democriti sententiae (apud Gal. Opusc. Mythol.).	3.
Eratosthenes.	
Catasterismi.	40.
Hermes.	108.
Etymologicum MS. Bibl. Paris.	131.
Euripides.	
Chrysippus.	47.
Orestes.	119.
Eustathius.	117. 139.
Isocrates.	
Areopagiticus.	93.
Panegyricus.	99.
Lucianus.	
Iudicium Vocalium.	110.
Verae Historiae.	89. 99. 132.
Vitarum Auctio.	32.

	Pag.
Plato.	
Ion.	116.
de Legibus.	93.
Phaedrus.	xii.
Timaeus.	103.
Psellus.	98.
Scholia in Apollonium Rhodium.	112.
» » Homerum.	46. 61. 69.
Simplicius.	25.
Sophocles (Trachiniae).	38.
Stobaeus.	116.
Vita Homeri (apud Galeum).	37. 85.
Xenophon (Oeconomicus).	99.
Zenobius.	40.

PA
4035
H4
1851

FEB 10 1965

Heraclitus, author of
"Allegoriae homericæ"
Heracliti allegoriae
homericae

**PLEASE DO NOT REMOVE
SLIPS FROM THIS POCKET**

**UNIVERSITY OF TORONTO
LIBRARY**

